CORECTBooks

r o m a n

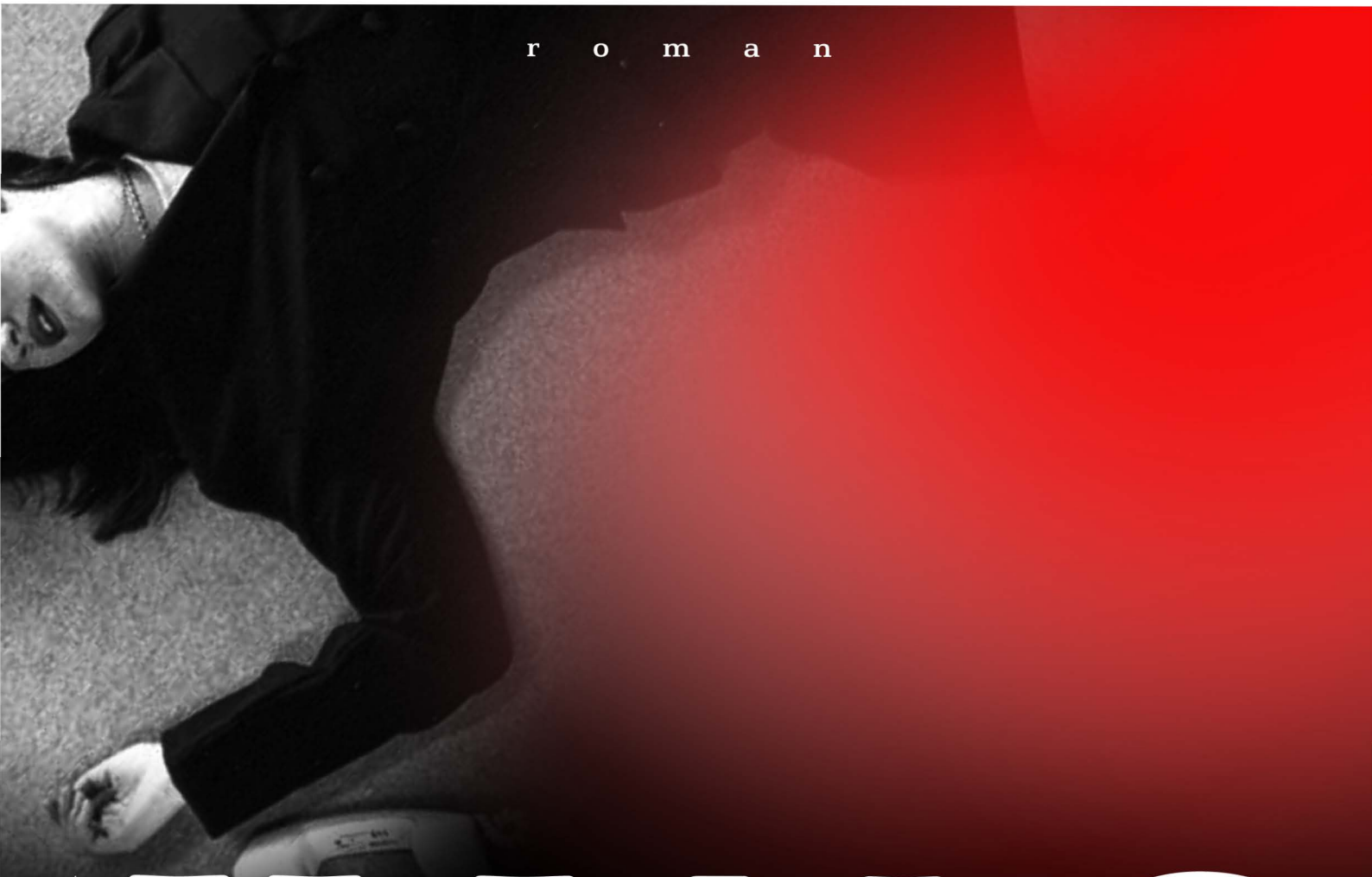

anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

UCIGAŞUL DE PROSTITUATE

Anthony KING

UCIGAŞUL DE PROSTITUATE

Poliția criminală „Cazuri Speciale"

Editura Virtual

2011

Cuprins

CAPITOLUL I 1
CAPITOLUL II 7
CAPITOLUL III 12
CAPITOLUL IV 17
CAPITOLUL V 24
CAPITOLUL VI 30
CAPITOLUL VII 36
CAPITOLUL VIII 41
CAPITOLUL IX 45
CAPITOLUL X 51
CAPITOLUL XI 55
CAPITOLUL XII 62
CAPITOLUL XIII 69
CAPITOLUL XIV 73
CAPITOLUL XV 77
CAPITOLUL XVI 82
CAPITOLUL XVII 86
CAPITOLUL XVIII 91
CAPITOLUL XIX 96
CAPITOLUL XX 100
CAPITOLUL XXI 104

CAPITOLUL I

Detectivul Eric Black intră în biroul Diviziei „Cazuri Speciale", din cadrul Departamentului de Politie Los Angeles, cu un teanc de ziare la subraţ şi cu nelipsita ţigară fără filtru în colţul gurii.

— Unde ai dormit azi-noapte, de eşti atât de mototolit? îl întâmpină partenera sa, Jane Heran, cu un surâs răutăcios pe buze. Parcă ai fi venit pe conductă...

— Dacă ai impresia că tu arăţi mai bine, atunci află că te înşeli! ripostă nou-venitul, cu un aer îmbufnat.

— Ce mai scrie presa? schimbă vorba poliţista, renunţând subit la tachinări.

— Acum voiam să o răsfoiesc. Melanie - i se adresă el secretarei căpitanului West, şeful lor direct - ai o cafea şi pentru mine?

— Bineînţeles, domnule detectiv. Tocmai am preparat o cană întreagă, îi zâmbi aceasta, făcându-şi de lucru cu filtrul de cafea.

Eric se aşeză la biroul său şi aranjă, într-o ordine anume, cele cinci cotidiane pe care le cumpărase. Ziarul *L.A. Times* îl lăsă la urmă, consi- derându-l cel mai interesant dintre toate.

Zece minute mai târziu, după ce sorbise deja câteva înghiţituri din cafeaua primită de la frumoasa şi apetisanta Melanie, detectivul exclamă:

— la te uită! Încă o prostituată a fost ucisă în frumosul şi paşnicul, nostru oraş.

— Te pomeneşti că a înviat Jack Spintecătorul şi ne face o vizită! se amuză sergentul Steve Mann, *care abia* atunci catadicsi să-şi ridice nasul din ecranul computerului său.

— Încă o prostituată? se miră şi Jane la rândul ei. Înseamnă că nu e prima?

— Tu nu citeşti ziarele?

— Nu prea.

— Asta denotă că nu te poţi considera un om informat, dădu verdictul Eric. Iar un om neinformat este mai puţin deştept decât cei din jur...

— Adică mă faci proastă? se enervă partenera lui.

— Am spus eu aşa ceva? Vorbeam doar despre cei ce ignoră presa şi rolul pe care aceasta îl joacă într-o societate cât de cât dezvoltată.

— Lasă gargara şi zi-mi despre ce este vorba! Ştii şi tu o dată ceva care mie mi-a scăpat şi te umfli în pene ca un curcan. Ce să spun!...

— E a doua prostituată ucisă în *Downtown* în mai puţin de o lună, iar crimele sunt mult prea asemănătoare ca să fie o coincidenţă. E acelaşi asasin, fără îndoială.

— Bine că nu ne-au repartizat nouă cazul! se bucură Jane. Mai bine citeşte-ne din ziar! Cine semnează articolul, nu cumva Peter Goldblum?

— Te referi la fostul tău amant, de care nu mai vrei să ştii nimic? o luă detectivul peste picior.

— Exact la el! Cum de ai ghicit, cu mintea aia a ta de bibilică?

— Nu, nu semnează el, ci unul Joe Ripers. Ce mai nume!

— Ne citeşti odată sau nu?

Eric îşi găsi o nouă poziţie pe scaun, astfel încât lumina să cadă mai bine pe literele mici de tipar, şi începu:

După Ingrid Toyon, prostituata care a fost ucisă cu bestialitate în urmă cu circa trei săptămâni, a venit rândul unei alte femei, din acelaşi domeniu de activitate, să plece în lumea celor drepţi. Este vorba despre Sarah Vargas, de 23 de ani, care a fost ucisă în acelaşi mod. Mai precis, a fost descoperită moartă în Parcul Sunset, având trupul mutilat de arsuri. Medicii legişti, caré au procedat ta autopsierea cadavrelor, susţin că victimele şi-au pierdut viaţa în urma unei asfixii mecanice. Cu alte cuvinte, au fost strangulate. Şi nu oricum, ci cu pro- priile articole de lenjerie.

Neputincioasă, aşa cum ne-a obişnuit, poliţia se ascunde de mass-media, neştiind cum să ne mai mintă. Dar asta nu înseamnă că noi n-am aflat câteva amănunte (poate mai multe decât cei de la omucideri) în legătură cu abominabilele asasinate. Iată câteva dintre acestea:

Ambele prostituate au fost asasinate în Down- town *şi erau destul de tinere.*

N-au fost găsite urme de lichid seminal, cu toate că medicii nu se pot pronunţa dacă victimele au întreţinut sau nu relaţii sexuale înainte de a sucomba.

Urmele de arsuri de pe corp, în special de pe sâni, par a fi fost făcute cu ţigara.

Asasinul, probabil, se crede foarte inteligent şi vrea să se ia la întrecere cu poliţiştii anchetatori.

La locul faptelor nu s-au descoperit amprente concludente, fire de păr sau alte indicii care i-ar putea pune pe poliţişti pe urmele criminalului.

Aşadar, avem de-a face cu un asasin în serie - chiar dacă acest lucru nu este recunoscut încă în mod oficial - ce pare decis să cureţe oraşul Los Angeles de slujbaşele desfrâului. Vom reveni!

— Eu cred că e normal ca unul care nu lasă amprente să folosească prezervative, îşi dădu sergentul cu părerea.

— Sau poate nu reuşeşte să ejaculeze, remarcă Jane. Mai ştii!...

— Eu zic că n-ar fi rău, draga mea, să-i dai un telefon fostului tău iubiţel, interveni Eric. Să vedem ce ştie despre colegul ăsta al lui. Cum de e singurul care are amănunte despre victime? Doar n-o fi prezicător... Poate stăm şi noi de vorbă cu respectivul.

— Se vede treaba că ai uitat, însă nu e cazul nostru. Şi-apoi, n-am nici un chef să-i aud glăsciorul scârbei ăleia de la *L.A. Times*...

— Să nu-mi spui că nu mai ții la el şi că nu ți l-ai dori din nou alături, în pat, că nu te cred! o întepă detectivul.

— Iar devii imposibil? Chiar crezi că nu mă pot lipsi de părerile tale idioate, nesuferitule?!

— Hai, nu te supăra! Încercă Eric s-o îmbuneze. Ziceam să-l suni doar aşa, ca să nu mai ardem gazul de pomană. Ne mai distrăm şi noi...

Văzând-o că tace în continuare, detectivul reveni:

— Iar dacă tot ne vom amuza cu o mică investigație discretă, poate-i cerem şi lui Butch părerea. Ce zici?

Perspectiva de a sta de vorbă cu legistul şi criminalistul diviziei, dr. Butch Harrison, zis „Specialistul", o făcu pe Jane Heron să devină dintr-o dată interesată de subiect. Era convinsă că o mică anchetă îi va mai scoate din amorțeala pe care o acuzau cu toții de vreo săptămână.

— Bine, am să-l sun pe Goldblum, dar dacă mai aud o singură aluzie din partea ta cu privire la relația pe care am avut-o cu Peter în urmă cu un secol, să ştii că n-o să-ți fie bine. Îți jur!

În timp ce forma numărul de telefon al redacției, polițista îşi aminti de fosta idilă cu ziaristul. Se ataşase repede de acesta, iar relația lor promitea destul de mult. Era un tip delicat, destul de manierat şi se simțeau bine împreună. Totul s-a terminat în momentul când i-a dezvăluit amănuntele unui caz la care lucra, iar Peter le-a publicat în ziarul din ziua următoare, fără a-i solicita acordul. Degeaba încercase redactorul să-şi ceară iertare şi îi promisese că nu va mai proceda niciodată în acel mod. Jane o rupsese cu el definitiv şi irevocabil.

— Redacția *LA. Times! se* auzi în aparat o voce nazală, de secretară. Cu ce vă pot ti de folos?

— Ştiu că domnul Peter Goldblum lipseşte momentan sau e într-o şedință sau e pe WC, însă vă rog să-i comunicați că îl caută detectiv Jane Heron! Nu mă supăr dacă nu-l găsiți.

— Bine, am să încerc, doamnă. Aşteptați un minut, vă rog!

Intuiția polițistei funcționase şi de această dată la parametrii normali. În scurt timp, auzi în receptor glasul fostului ei amant:

— Jane? Tu eşti?

— Da' cine ai vrea să fie, Madonna?

— Gata, am înțeles! Mă suni ca să-mi ceri ceva sau ca să-mi propui o colaborare în interes profesional, nu-i aşa?

— Ți se pare deplasat?

— Deloc. Doar că speram cu totul altceva...

— Anume?

— Că ți s-a făcut dor de mine, de exemplu.

— Peter, mă dezamăgeşti profund! rosti polițista cu o voce gravă.

— De ce?

— Pentru că n-ai înțeles încă un lucru esențial: între noi doi nu mai poate exista nici măcar o intimitate cât de mică. Timpurile acelea pe care le visezi au apus demult.

— Bine, Jane, dar trăim în tara tuturor posibilităților, iar aici nu e ca în Rusia. Oricărui om i se acordă o a doua şansă...

— Din păcate pentru tine, eu nu sunt genul de femeie care să se ia după tipare. Şi nici nu m-am transformat în mama răniților. Aşadar, vrei să afli de ce te-am căutat sau o lăsăm pe altădată?

— Te ascult! răspunse ziaristul, dezamăgit.

— Nu e vorba, despre o propunere de colaborare, ci aş avea nevoie doar de câteva informații. Asta în cazul în care nu vei considera că îți cer prea mult.

— Spune, n-o mai lua pe ocolite!

— Eu şi partenerul meu ți-am citit gazeta şi ne-au atras atenția articolele unui coleg de-al tău, care scrie despre un prezumtiv ucigaş în serie. Eşti la curent?

— Vag.

— Dar îl ştii pe semnatarul acestor articole? Crezi că am putea sta de vorbă cu el?

— Nici eu nu-l cunosc prea bine, căci nu se află de prea mult timp la noi. Vreți să vă pun în legătură?

— Da, însă în mod neoficial, dacă se poate. Este vorba doar despre curiozitatea noastră profesională, care nu ar fi fost... excitată dacă am fi avut un caz mai important de rezolvat. Dar cum lâncezim de ceva vreme, ne-am gândit că nu ne-ar strica puțin divertisment.

— Înțeleg. Lasă-mă până mâine, să văd ce pot face! Am înțeles că nu e nimic urgent.

— Bine, Peter. Îți mulțumesc pentru solicitudinea de care dai dovadă! Pe mâine!

După ce întrerupse legătura, Jane dădu să părăsească biroul, însă fu oprită de Eric Black.

— Ei? se arătă acesta curios, prinzând-o de braț. Ce-a spus?

— Nimic concludent. O să mai vorbesc şi mâine cu el.

— Deci, Goldblum ne dă concursul?

— Da, însă fără entuziasm. Probabil că se aştepta la cu totul altceva din partea mea. Dar să lăsăm asta acum. Mergem la Butch?

— După tine, doamnă!

În drum spre subsolul în care îşi avea legistul laboratorul, cei doi detectivi se mai tachinară o vreme, încetând exact când ajunseră la uşa principală de acces. Acolo se întâlniră cu criminalistul Brian Benett, care tocmai părăsea catacombele.

— Încotro, amice? îl chestiona detectivul, strân- gându-i călduros mâna.

— Am rămas fără cafea.

— „Specialistul" este aici? îl întrebă Jane cu oarecare temere în glas.

— În caz că vreți să ştiți dacă are vreun cadavru de autopsiat, atunci aflați că răspunsul este negativ. Îl găsiți în bârlogul lui.

Respirând uşurați, polițiştii îşi continuară dru- mul, oprindu-se în fața biroului legistului. Îl priviră pe acesta prin geamul cu care era prevăzută uşa. Computerul său ultraperformant se afla în funcțiune, iar Butch era concentrat asupra microscopului asistat de calculator.

Ciocăniră ca de obicei şi, cum nu primiră nici un răspuns, intrară.

— Bună dimineața, prietene! rosti Eric pe un ton amical ce aducea a glumă. Nu te bucuri că eşti vizitat de cei mai buni colegi ai tăi şi, totodată, cei mai destoinci polițişti din întregul departament?

— Nu te speria, doc, că tocmai ne-am terminat de băut cafelele! zise şi Jane. N-ăm venit să ți-o consumăm pe-a ta. Ce mai faci?

— Făceam destul de bine până să apăreți voi. Nu ca să mă întrebați de sănătate ați coborât până la... nivelul meu, răspunse dr: Harrison în loc de salut. Spuneți repede ce vreți, ca să nu vă rețin prea mult!

— Dar caustic mai eşti în această frumoasă dimineață! se prefăcu Jane mirată. Ai mâncat mişto pe pâine la micul dejun?

— Aiurea! interveni Eric. Aşa e mereu, ce, nu ți-ai dat seama până acum? Butch, am vrea să te consultăm într-o problemă anume.

— Să înțeleg că ați primit şi voi ceva de lucru?

— N-ai ghicit. E vorba doar despre satisfacerea unei mici curiozități ce bântuie prin biroul nostru. Îți poți face puțin timp pentru noi?

— Vă ascult! zise legistul fără nici un chef, întorcându-se pentru prima dată cu fața spre ei.

— Ai citit ziarele de dimineață?

— Doar le-am frunzărit.

— Ne-au atras atenția nişte materiale despre cea de-a doua prostituată care a fost ucisă la periferia oraşului.

— De caz nu ne ocupăm noi, ținu Jane să precizeze. Suntem doar curioşi, cum ai auzit.

— Şi-atunci ce aşteptați de la mine? Minuni?

— Cam aşa ceva, îşi continuă Eric interogatoriul. Ştim foarte bine că te ocupi cu studiul comparat al crimelor săvârşite în ultimii zece ani pe teritoriul Statelor Unite ale Americii...

— ... Şi v-ați gândit că, poate, după modul de operare, aş putea face unele conexiuni între făptuitorul ultimelor două crime şi al altora din trecut, nu-i aşa?

— Exact, Butch! Te-ai prins! Ne poți ajuta?

— Ei bine, chiar dacă am citit articolele cu pricina, n-am fost din cale-afară de curios să scurm în rahat...

— Şi o vei face pentru noi? se pisici Jane, mân- gâindu-i umărul.

— Doar dacă mă rugați frumos...

— Dar eu ce fac acum? Nu vezi că te „perii"?

CAPITOLUL II

Paris, Franța - august 1987.

La ora aterizării aeronavei de tip Fokker dinspre München, Aeroportul Charles de Gaulle era supraaglomerat.

Johann Weger se afla pentru prima dată la Paris şi, de când începuse să survoleze spațiul aerian francez, încercase să soarbă totul din priviri. Re- memoră paginile de istorie învățate de şcoală şi o inexplicabilă nostalgie puse stăpânire pe el.

Ce păcat că n-am trăit pe vremea când Franța se afla sub ocupație nazistă! se gândi el. Trebuie să fi fost o experiență extraordinară...

Autobuzul care îi transporta pe el şi pe ceilalți pasageri - în majoritate germani - depăşi turnul de control şi opri în gara S.N.C.F. De aici urma să ia trenul până în Montmartre, în căutarea hotelului *St Honoré,* unde avea să fie cazat pentru o săptămână.

Johann cunoştea limba franceză încă din copilărie şi asta îl făcea fericit, cu toate că nu părinților le datora bruma de educație şi de cultură pe care o acumulase. Brumă, deoarece nu urcase prea mult pe scara ierarhiei sociale, ajungând doar până la funcția de vânzător-şef într-un magazin de accesorii erotice din München, oraşul său natal.

Excursia pe care şi-o îngăduia acum era rodul a doi ani de economii pentru îndeplinirea unui vis din adolescență.

Aşadar, Weger se putea considera un om fericit.

— *Merçi beaucoup!* Îi mulțumi el frumoasei însoțitoare de tren, care îl lămurise pe unde să iasă din subteranul metroului.

—*Avec plaisir, monsieur!* îl urmări vocea şi surâsul acesteia, stârnind încântarea turistului din el.

La suprafață, canicula îi făcea pe parizieni şi turişti să umble foarte sumar îmbrăcați pe străzile metropolei seculare. Peste tot, tineretul predomina.

Deşi nu se putea considera un om în vârstă la cei 29 de ani ai săi, Johann şi-ar fi dorit să aibă cu zece mai puțini. Sau măcar cu cinci. Din acest motiv, un lucru îi era deosebit de clar. Nu trebuia să mai piardă nici o zi în zadar, dacă voia să vadă lumea şi să guste bucuriile vieții din plin.

Cazarea şi instalarea nu-i luară mai mult de o jumătate de oră, aşa că îi rămânea destul timp pentru a face un tur al cartierului în care poposise. Îşi schimbă doar tricoul şi ciorapii, amânând duşul pentru la întoarcere. Apoi, cu mâinile goale, o porni pe Bulevardul Clichy Rochechouart, spre Sacré Coeur.

Trecu pe lângă numeroase cluburi ale plăcerii şi, pe măsură ce seara se apropia, întâlni tot mai multe femei gata să-şi ofere serviciile, în funcție de preferințele sexuale ale clienților.

Weger le zâmbea politicos tuturor, fiind surprins de frumusețea şi dezinvoltura franțuzoaicelor ce încercau să-l abordeze.

Aşa ceva nu voi vedea niciodată în Germania, se gândi el. Nici măcar în cartierul St Pauli, din Köln. Păcat că acum sunt prea obosit pentru o repriză erotică!

Depăşi vechea sală de bal *Belle-Epoque,* de la nr. 72, apoi se opri la nr. 84 şi admiră teatrul-ca- baret *Chât-Noir,* despre care citise atâtea. Cu zâmbetul pe buze, rememoră fermecătorul refren popularizat de Aristide Bruant:

Je cherche fortune/ Autour du Chât Noir/ Au clair de la lune/ À Montmartre le soir.

Mai trecu pe lângă discoteca *Boule-Noir,* de la nr. 118, şi pe lângă bătrânul cabaret *Belle-en-Cuisses.* Tocmai când se gândea că ar fi cazul să se întoarcă, simți o mână pe umăr, iar o voce extrem de suavă şi de feminină îl acostă:

— Domnul caută ceva anume? Domnul vorbeşte franceza?

— Da, domnişoară, îi răspunse Johann frumoasei blonde, întorcându-se cu fata spre ea.

— Vă pot oferi plăceri de neuitat, domnule! La un preț rezonabil, desigur...

Weger zâmbi cu toată fața spre prostituata care nu părea să aibă mai mult de 19 ani.

— ?!...

— Nu mă găsiți suficient de atractivă pentru gusturile dumneavoastră?

— Nu e vorba de asta. Abia am sosit la Paris şi sunt cam obosit după drum. Dar permiteți-mi să mă prezint! Numele meu este Johann Weger şi sunt german de origine. Din München, găsi el cu cale să mai precizeze.

— Încântată de cunoştință! Eu sunt Isabelle. Poate mă doriți mâine?

Turistul se concentre, trăgând cu coada ochiului la formele apetisante ale tinerei din fața lui. l-ar fi plăcut blonda, fără îndoială, însă era cam devreme pentru desfătări pariziene. Nici măcar nu apucase să facă un duş. Totuşi, nu voia să piardă acea întruchipare a frumuseții feminine, pe care hazardul i-o scosese în cale.

Ca orice neamț ce se respectă, bărbatul se interesă de prețul fructului pe care urma să-l cumpere:

— Şi cam cât ar valora serviciile dumneavoastră, domnişoară?

— Depinde de o serie de factori.

— Vă ascult!

— În franci francezi sau în mărci germane?

— Să zicem în mărci.

— Ce fel de preferințe aveți?

— Să zicem că dintre cele normale.

— Atunci, 100 DM în față, 150 DM în spate şi 200 DM toată noaptea. Vi se pare mult?

— Nu, nu prea, răspunse Johann, după ce făcu o scurtă socoteală în minte. E destul de rezonabil. La mine în hotel sau aveți dumneavoastră un loc?

— Indiferent unde doriți.

— Propunerile dumneavoastră, Isabelle, sunt cât se poate de tentante. Mâine seară v-aş putea reîntâlni?

— Da, începând cu ora 7.00 p.m., în cazul în care nu voi avea vreo ofertă fermă.

— Să sperăm că nu veți avea.

— Domnule, am să vă fac o altă propunere, ca să nu vă las aşa... Încărcat de tensiunea drumului pe care l-ați făcut până în capitala Franței. Ce-ați zice de o partidă scurtă de sex oral, pentru numai 50 DM?

Insistența fetei îi plăcu germanului. Abia atunci îi observă cu mai multe atenție buzele perfect conturate, cu colțurile gurii orientate uşor în sus, şi dantura incredibil de albă. O mică felație n-avea la ce să-i strice înainte de o binemeritată odihnă, iar suma cerută nu părea exagerată. Tentația era mare şi Johann nu-i putu rezista.

Privirea lui urmări conturul gâtului catifelat, ca apoi să se înfigă în sânii obraznici, scoşi afară aproape pe jumătate dintr-o bustieră decoltată. Pentru a-l incita, prostituata îşi ciupi un sfârc, iar acesta reacționă imediat, întrezărindu-se prin pânza destul de transparentă.

— Ar fi foarte interesant, însă nu locuiesc foarte aproape.

— Asta nu constituie o problemă. E un bar chiar la colțul străzii şi sunt prietenă cu patronul. Putem merge acolo, dacă doriți.

Sărutul franțuzesc cu care era ispitit îl făcu pe bărbat să lase la o parte orice reținere şi să o prindă pe Isabelle de braț, ca un gentleman.

— Atunci să mergem, domnişoară!

Prostituata nu mințise. În scurt timp, cei doi ajunseră la barul cu pricina, ascuns în spatele unei uşi obscure din metal, care nu lăsa impresia că îndărătul ei s-ar afla un local. Le deschise un tânăr cu părul adunat într-o bogată coadă de cal.

— Marcel, am nevoie de cameră pentru scurt timp, rosti prostituata formula magică, iar portarul se dădu la o parte, făcându-le loc să treacă.

În ciuda promiscuității ce era de aşteptat, barul nu arăta rău deloc în interior, iar aerul era respirabil. Fapt ce nu-l lăsă indiferent pe neamț.

Isabelle îl prinse de mână, îi dădu barmanului bineț şi ocoli tejgheaua prin partea dreaptă, acolo unde se afla, mascată de o perdea, o altă uşă. În spatele acesteia se găsea o cămăruță cu un pat dublu de colț, două scaune, o măsuță joasă şi un dulăpior, a cărui întrebuințare Johann nu o putu bănui. Nici o fereastră nicăieri. Doar încă o perdea, după care se putea ascunde o cameră de baie, după cum îşi imagină bărbatul.

— Domnule, până mă fac eu comodă, puteți folosi baia, îi confirmă Isabelle aşteptările, arătând într-acolo.

— Mulțumesc, dar aş vrea să-mi spui Joe, aşa cum îmi zic prietenii, o invită acesta, bucuros la gândul că-şi poate spăla puțin organul înainte de ceea ce avea să urmeze. Mă poți tutui.

În mai puțin de cinci minute era înapoi. Ea îl aştepta cu sânii la vedere şi cu picioarele goale, aşezată pe marginea patului. Johann îşi scoase pantalonii, apropiindu-se de prostituată.

— Şi-acum să vedem cât de adevărată este proverbiala ospitalitate franțuzească! dădu el semnalul că fata poate începe sărşi exercite meseria pentru care era plătită.

— N-ai uitat nimic, Joe? îl întrebă ea, punând mâna pe chiloții clientului, în locul în care o anumită proeminență începea să se evidențieze.

— Te referi la prezervativ? se miră neamțul cu sinceritate. Credeam că nu e nevoie...

— Nu obişnuiesc să umblu cu asemenea fleacuri...

— Aha, cele 50 de mărci! se dumiri Weger şi scotoci în buzunarul de la piept al cămăşii. Scuză-mă că am uitat! Frumusețea ta este de vină, nu altceva. Şi pe la noi asemenea servicii se plătesc înainte.

Cum şi această formalitate fu îndeplinită, prostituata masă puțin chiloții turistului. Apoi îi scoase cu dinții, demonstrând o practică demnă de laudă, spre desfătarea clientului.

Membrul său ajunse la o erecție totală în timp record, semn că nu mai fusese la femei de o bună perioadă de timp. Chiar foarte îndelungată, dacă ar ține pont de vârsta şi potența lui, deloc neglijabile.

Ea îi luă penisul în mână, îl studie preț de câteva secunde, apoi prinse a-l masa cu delicatețe, înainte şi înapoi, prefăcându-se foarte încântată de rezultatele pe care le obținea.

— E frumoasă scula ta, Joe! exclamă ea, înainte de a depune un sărut zgomotos pe mândria bărbatului.

Johann îi pipăi sânii, constatând că siliconul era un termen necunoscut pentru ei, o ciupi de sfârcuri, apoi o prinse de ceafă şi îi mângâie chica blondă.

Isabelle scoase limba afară de un cot şi o plimbă pe întreaga lungime a mădularului, sfârşind prin a şi-o mişca circular în jurul prepuțului.

Senzațiile extrem de plăcute trăite de client îl făcură pe acesta să-şi spună în gând:

Târfa asta îşi cunoaşte foarte bine meseria! Nici n-aş fi ştiut ce pierd dacă aş fi refuzat invitația ei la un strop de voluptate! Neapărat va trebui s-o întâlnesc şi mâine, bineînțeles, dacă va consimți la o firească reducere de tarif, pe care sunt sigur că o acordă clienților fideli. Iar eu sunt pe cale să devin unul dintre aceştia.

— Ia-o! Îi ordonă Johann, împingându-se abia perceptibil spre ea.

Isabelle îşi mulă perfect buzele pe capul penisului, i-l gâdilă cu limba, apoi se avântă, înghiţindu-l pe jumătate. Urmară mişcări din ce în ce mai ample, înainte şi înapoi (dar mai ales înainte!), iar la fiecare dintre acestea, mădularul germanului era înghiţit tot mai mult.

Bărbatul realiză repede că n-avea nici un rost s-o mai ţină de ceafă cu o mână. Prostituata ştia cu exactitate ce are de făcut. Aşa că neamţul îi luă ambii sâni în căuşul palmelor, cântărindu-i şi strân- gându-i în ritmul mişcărilor capului ei. Spectacolul ce se oferea privirilor lui era, fără nici cea mai mică îndoială, unul de gală. Buzele strident fardate cu ruj, de culoare roşu aprins, în contrast cu pielea lui arămie, îi provocau o senzaţie pe care nici măcar nu o bănuise cu un sfert de oră mai devreme. Începu să-şi mişte şoldurile din ce în ce mai repede, în vreme ce ea îi ţinea isonul.

Isabelle ştia cât se poate de bine ce avea să urmeze şi era pregătită. Doar aşa îşi câştiga existenţa... O scoase afară pentru o clipă, pentru a-i spune:

— Mi-e poftă de tine, Joe! Apoi îşi continuă activitatea cu şi mai mult aplomb.

— Mai repede, *meine Liebe!* Mai repede, că sunt aproape!

Cu unghiile înfipte în fesele bărbatului, ea îi dădu ascultare, începând deja să se gândească la următoarea sumă de bani pe care avea s-o primească de la el. Şi, implicit, la viitoarea ei ofertă sexuală.

Parcă citindu-i gândurile, germanul se simţi oarecum frustrat sau rănit în sentimente şi se împinse mai tare, cu gândul ascuns de a o face să se înece cu mădularul lui, aflat la un pas de explozie. Dar această figură nu-i ieşi deloc. Ajungând cu buzele - la intervale regulate - până la scrot, fata nu dădea nici un semn de sufocare ori de disconfort. Ba mai mult, începu să geamă, chipurile de plăcere. Doar era o profesionistă.

În realitate, o cam deranja strânsoarea în care i se aflau sânii, însă ştia prea bine că nu era cel mai potrivit moment pentru a protesta în acest sens.

Nu mai poate dura mult, gândi ea, insinuându-şi un deget în anusul clientului, pentru a-i spori plăcerea.

Reacţia lui fu spontană şi hotărâtă. După un prim jet de control, lichidul seminal ţâşni cu viteză spre laringele Isabellei. Limba ei îl împunse, făcân- du-l să- se elibereze de tot. Prostituata îl muşcă uşurel, simţind cum membrul începe să se înmoaie, dovadă că bărbatul îşi terminase treaba cu brio. I-o mai sărută de două ori, apoi o îndepărtă de buze şi îl privi cu ochi languroşi.

— *Herr Fritz* e mulţumit?

În timp ce se lăsa să cadă pe pat, istovit, Johann Weger îi răspunse:

— Cred că a fost cea mai reuşită partidă de sex oral pe care mi-a fost dat s-o trăiesc...

— *Bien, monsieur,* atunci rămâne pe mâine!

— Negreşit.

CAPITOLUL III

— Jane, ieri când am vorbit la telefon, aveam puține informații despre Joe Ripers. Astăzi, însă, ştiu foarte multe despre el.

— Serios? Sunt încântată! Aşadar, te ascult!

— Draga mea, nu mă înțelege greşit, dar nu putem discuta acest subiect prin telefon. Va trebui să ne întâlnim.

— ?!...

— Îl poți lua şi pe Eric cu tine. De fapt, chiar e mai bine să stăm de vorbă în trei. Vezi. nu e nici o păcăleală la mijloc!

— În acest caz, ne putem vedea la barul *Mo- nica's,* dacă n-ai uitat unde este...

— N-am uitat. Peste o oră sunt acolo. E bine?

— Perfect.

Polițista aşează receptorul în furcă şi sorbi, îngândurată, o gură de cafea.

Oare ce mai pune la cale ziaristul ăsta? se gândi ea. Nu cumva are de gând să-şi bată joc de mine? Nu prea îmi vine să cred. Dacă ar fi fost aşa, ar fi vrut să mă vadă singură, nu împreună cu sconcsul ăsta de partener al meu, care mă priveşte chiar acum, gata să-mi sară de gât. Moare de curiozitate să ştie ce-am vorbit cu Peter dar, deocamdată, n-am să-i spun. Lasă-I să mai fiarbă puțin de curiozitate...

— Alo! zise Eric în cele din urmă, pierzându-şi răbdarea. Ai de gând să-mi spui ce-ai vorbit cu ama... cu Peter sau o lăsăm pe mâine?

— O lăsăm pe mâine, răspunse Jane, prefăcân- du-se preocupată de admirarea propriei manichiuri.

— Bine, atunci îmi iau tălpăşița. Mai vorbim noi! adăugă detectivul, ridicându-se şi pornind iritat spre uşă.

Fiind convinsă că şi-a atins scopul şi a reuşit să-şi scoată partenerul din sărite, în ciuda figurii calme pe care acesta încerca să o afişeze, Jane spuse;

— Goldblum vrea să se întâlnească cu amândoi la *Monica's.*

De astă dată, fu rândul lui Eric să nu manifeste vreo curiozitate, prefăcându-se neinteresat de subiect.

— Nu eşti curios să afli informații despre cel ce a scris articolele din LA *Times?*

— Sincer să fiu, nu prea...

— Hai, nu mai face pe nebunu'! Peste o oră ne întâlnim cu Peter. Sau, poate, nu vrei să mă însoțeşti? Te întreb fiindcă, în acest caz, mă spăl şi eu pe mâini.

— Bine, mergem, dar să ştii că o fac doar de dragul tău!

— Aiurea, faci pe nebunul

*

— Din câte îmi dau seama, aşteptaţi pe cineva, intui Jimmy H., patronul barului *Monica's,* după ce le servi câte o cafea fierbinte. Mă înşel cumva?

— Ai un simţ de observaţie foarte ascuţit, îl complimentă Jane cu sinceritate. Chiar aşteptăm pe cineva. Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

— Vreun informator de-al dumneavoastră? vru bărbatul să ştie mai multe însă, întâmpinând tăcerea semnificativă a detectivilor, adăugă: Eu mă duc la bucătărie. Am ceva de pregătit.

— Ce-mi place mie la Jimmy H. - începu Eric - este faptul că, cu toată indiscreţia caracteristică meseriei, reuşeşte să nu fie din cale-afară de curios şi de nepoliticos. Mai sunt aproape zece minute, constată el, consultându-şi ceasul.

— Te grăbeşti cumva?

— Nu în mod special, dar n-am de gând să-mi petrec toată ziua în compania voastră. Dacă informaţiile jurnalistului nu sunt suficient de serioase, e clar. N-a vrut să se întărească cu tine decât ca să ţi-o pună din nou...

— Eric, dă-mi voie să-ţi spun că eşti măgar!

— Nu-ţi face griji - ignoră detectivul replica partenerei lui - voi şti care este clipa indicată pentru a mă retrage! Am învăţat ceva de la patronul acestui local...

— ... Şi anume?

— Că discreţia este una dintre calităţile cele mai importante la un bărbat care se respectă. Mă voi face nevăzut cât ai zice „peşte". Nu am de gând să stau în calea fericirii voastre...

Din cauza nervilor, Jane devenise pământie la faţă. Dar tocmai când se pregătea să reacţioneze la măgăriile rostite de partenerul ei şi să-i aplice acestuia o lovitură de picior pe sub masă, îl zări pe Peter Goldbium, care îşi făcuse apariţia în cadrul uşii. Aşadar, hotărî să-şi amâne răzbunarea pentru mai târziu.

— Cred că n-am întârziat, spuse ziaristul, aşe- zându-se pe unul dintre locurile libere de la masa lor. Aţi comandat ceva, în afară de cafea?

— Nu.

— În acest caz, daţi-mi voie să vă fac cinste cu câte o bere! Nu ne-am mai văzut de mult.

— Nu de atât de multă vreme pe cât mi-aş fi dorit eu! remarcă Jane, acidă. N-ai vrea mai bine să intri în subiectul care face obiectul întâlnirii noastre?

După ce comandă trei beri Carlsberg, Peter Goldblum continuă cu o întrebare:

— Înainte de a începe ce am să vă spun, vreau să vă întreb dacă îmi veți acorda exclusivitate, în cazul în care veți desfăşura o anchetă pe baza informațiilor mele!

— Dacă acestea sunt interesante, nu văd de ce nu?! interveni Eric, privindu-şi întrebător partenera. Doar aşa procedăm de fiecare dată.

— O.K. Atunci putem începe, se arătă Peter Goldblum mulțumit de răspuns, ridicând paharul ca să toasteze. Pentru o reuşită de excepție!

Din nefericire pentru el, detectivii se arătară mult mai sceptici, preferând să soarbă în tăcere din spuma halbelor de bere.

— Iată despre ce este vorba. Joe Ripers este angajatul nostru de trei luni de zile şi abia acum un an a primit cetățenie americană, la scurt timp după ce a emigrat. Este neamț de origine, iar ca formație profesională e scriitor de circa zece ani. Nu ştiu cu exactitate. În perioada respectivă, omul nostru a stat la puşcărie şi, în lipsă de altă activitate, şi-a definitivat studiile, după care s-a pus pe scris.

— A fost închis un deceniu? se miră Jane. Pentru ce, Dumnezeule?

— Acum vine chestia cea mai tare. A ucis cu sânge rece trei...

—... Să nu spui prostituate! sări Eric de la locul său, înmărmurit.

— Ai rostit cuvântul magic, *pal! A* strangulat trei prostituate în trei țări diferite: Franța, Ungaria şi România. Probabil că şi-ar fi continuat seria, dacă românii n-ar fi pus mâna pe el din întâmplare. După ce a fost găsit vinovat, a fost condamnat la închisoare pe viață, iar detenția a efectUat-o în Germania.

— Când a avut loc ultima crimă?

— În primăvara lui '89, în timpul regimului comunist al lui Ceauşescu.

— Şi cum se face că l-au repatriat?

— Nemții i-au cumpărat extrădarea cu nu ştiu ce contract de colaborare, semnat între o societate germană şi o uzină românească falimentară. Dar asta n-are mare importanță. Interesant e cum a ajuns să fie eliberat condiționat şi apoi cum de i s-a permis să emigreze.

— Cum?

— Criminalul, pe numele său adevărat Johann Weger, s-a apucat serios de scris, devenind un om de condei foarte apreciat în branşă. Şi nu numai în Germania, ci în mai multe țări. Mă şi mir că noi n-am auzit nimic despre el, chiar dacă a avut contacte mai mult cu scriitorii europeni.

-Şi?

— Şi ăştia au făcut pe dracu'n patru, protestând pe la tot felul de cancelarii, până când Joe a fost pus în libertate şi a emigrat în America.

— Adică a fost grațiat?

— Exact.

— Şi-a recunoscut vinovăția pentru atrocitățile comise?

— Chiar mai mult decât atât. A scris trei romane psihologice pe această temă, care au devenit adevărate *best-seller-uri.*

— Incredibil! Şi voi cum de l-ați angajat?

— Asta ar trebui să-i întrebați pe acționarii ziarului, nu pe mine. Tipul e considerat un mega-star. Grație articolelor lui, ne-a crescut tirajul cu peste 25%. Dar nu v-am spus încă tot.

— Atunci continuă, Peter, ce aştepți?!

— Să vă crească tensiunea arterială, draga mea! Fără suspans, nici o povestire n-are farmec.

— Lasă prostiile! Spune-mi mai bine dacă ştii cum au fost omorâte cele trei europence!

— Te gândeşti că bunul meu coleg este aceeaşi persoană cu criminalul în serie care ucide prostituate în L.A.?

— De ce nu?! Ai ceva împotrivă?

— Eu? Absolut nimic. Femeile omorâte de Weger pe bătrânul.continent au sucombat în moduri asemănătoare cu ultimele două victime.

— Păi... asta spune multe! aprecie Eric.

— Dar nu suficiente încât să se ajungă la o nouă inculpare. Uiți de protecția pe care i-o asigură mai multe uniuni ale scriitorilor din diverse țări, inclusiv din Statele Unite! Din câte îmi dau eu seama, cred că nici măcar nu l-a întrebat cineva de sănătate până acum. Altfel n-ar mai fi scris el acele articole şi - fie vorba între noi - habar n-am de unde a obținut informații pe care nici măcar poliția nu le deține...

— Ce crezi că ar fi de făcut, Peter? încercă detectivul să ajungă la o concluzie.

— Nu-I putem lăsa în libertate, nu-i aşa? Şi chiar dacă de această dată e nevinovat, tot trebuie să-l ia cineva la întrebări.

— Dar cine? îl întrerupse Jane.

— Poliția, de exemplu. Vorbiți-i voi căpitanului Corky West despre afacere şi vedeți care e părerea lui. Apoi luați-l pe Joe Ripers la bani mărunți, dâcă se poate cu discreție. La fel am să încerc să procedez şi eu. Pe urmă punem toate cărțile pe masă şi, dacă va fi suficient ce vom afla, ne vom adresa procurorului districtual.

— Cu alte cuvinte, ne propui o colaborare onestă, nu-i aşa? îl întrebă Jane Heron.

— Da, draga mea.

— Şi de unde ştim noi că n-o să ne tragi clapa?

— În afară de motivul acela pe care îl regret din suflet, ai şi altele care te-ar determina să te îndoieşti de mine? Dacă da, atunci spune-mi unul singur! Am făcut o dată o greşeală, n-am s-o mai repet. Vă dau cuvântul meu de onoare! *Errare humanuni est, perseverare diabolicum...*

— Adică? întrebă Eric, care nu înţelesese o boabă din latina ziaristului.

— Adică a greşi este omeneşte, dar a persevera în greşeală e diabolic.

— Hai că m-ai dat gata! râse poliţista. Acum cred că ai un caracter şi mai persuasiv ca înainte...

— Vrei să spui că nu vom bate palma?

După ce-l privi o secundă pe partenerul ei, Jane răspunse:

— Ba da, însă voi fi cu ochii pe tine, gazetare! Şi, cum te-am prins cu fofârlica, ţi-am tras-o! De acord?

— De acord!

— Să nu zici că nu te-am prevenit!

CAPITOLUL IV

Paris, Franța - august 1987.

Pentru a nu risca s-o piardă pe Isabelle, Johann Weger veni la locul în care aceasta îşi făcea rondul cu un sfert de oră mai devreme. Văzut de departe, cu aparatul de fotografiat tip Polaroid pe umăr, părea un turist get-beget. La scurt timp, o zări pe prostituată apropiindu-se.

— Sper că eşti liberă în astă seară!

— Să înțeleg că vrei să ne distrăm împreună până în zori?

— Desigur.

— Atunci sunt a ta, Joe. Şi să ştii că poți face cu mine tot ce vrei! adăugă tânăra de numai 19 ani, zâmbindu-i bucuroasă.

— Excelent. Unde mergem? yrei să te conduc la hotelul la care sunt cazat sau ai altă propunere?

— Te deranjează dacă ai veni tu la mine? Ştii, m-aş simți mai în largul meu.

— Nu mă deranjează deloc, Isabelle! E departe?

— Dacă o luăm pe jos, ajungem în zece minute.

— Atunci să facem o plimbare.

Mai odihnită decât cu o zi înainte, prostituata arăta mult mai bine. Părul ei, proaspăt spălat şi pieptănat, strălucea în apusul de soare ce cădea peste oraş. Mirosea îmbietor a parfum *Poison* şi, ceea ce pentru neamț avea o mare însemnătate, deborda de tinerețe şi voie bună.

Astăzi şi-a pus sutien, remarcă Johann în sinea lui, admirându-i bustul opulent care îl îndemna la păcat. Abia aştept să-i adulmec sânii!

— Te-ai distrat bine de ieri şi până azi? îl întrebă Isabelle, după ce făcură câțiva paşi.

— N-a fost rău, însă m-am cam plictisit. Dacă nu ai un ghid care să te îndrume, e foarte dificil să vizitezi Parisul de unul singur. Chiar mă gândeam dacă n-ai vrea să fii tu ghidul meu!

— Cu plăcere, însă am şi o meserie pe care trebuie s-o practic. Altminteri „afacerea" mea se duce de râpă şi nu mai am din ce trăi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cu asta n-ar fi o problemă. Aş achita eu echivalentul muncii pe care ar trebui s-o prestezi, astfel încât să nu ieşi în pierdere.

— În acest caz, te asigur că nici nu puteai găsi un ghid mai priceput şi mai devotat ca mine, Joe! Îi zise fata, zâmbind.

Fără îndoială, perspectiva unui angajament ferm pe o durată mai mare de o oră sau de o noapte o încânta. Iar neamțul nu era tocmai de lepădat, după cum reuşise să-şi dea seama în timpul primului lor contact aşa-zis sexual.

— Vrei să luăm ceva de băut, draga mea?

— Nu e nevoie. Am eu tot ce trebuie, iar dacă doreşti, poţi lăsa un mic supliment pentru tratație.

— Nici o problemă!

— Îndată ajungem. După primul colț.

Isabelle se opri în fața unui imobil cu trei niveluri

şi urcă prima treptele nu tocmai curate. Clientul o urmă îndată, privindu-i cu poftă fesele bombate şi puternice. Concomitent, gânduri sodomiste începură să-i tulbure mintea, făcându-i sângele să pulseze ceva mai rapid ca înainte. O dorea cu întreaga lui ființă.

— Vino! Avem de urcat până la ultimul etaj, iar liftul nu funcționează niciodată atunci când ai nevoie de el.

Cu ochii țintă la fundul tinerei, bărbatul se abținea cu greu să nu i-l pipăie chiar acolo, pe scări. Totuşi, educația - pe care şi-o făcuse de unul singur - şi bunul lui simț se dovediră a fi mai puternice, împiedicându-l să comită fapte necugetate, obscene.

Ce-am să i-o mai trag! Îşi zise el ca pentru a se îmbărbăta. O să i-o dau până o să-i iasă pe nas. Noroc că am făcut rost de câteva țigări cu marijuana, ca să o țin mai mult în...

— ... Am ajuns! rosti fata, întrerupând şirul gândurilor lui.

Se oprise în fata unei uşi fără număr şi îşi scoase cheile din poşetă.

Johann Weger îşi vârî o țigară în colțul gurii şi aşteptă în linişte.

— Dar văd că eşti destul de nervos, dragul meu!

— Îi zise ea după ce păşi în micuțul apartament, închiriat cu exorbitanta sumă de 2.000 de franci pe lună, plus cheltuielile.

— Nu tocmai. E o țigară uşor halucinogenă, care îşi face efectul în 15 minute. Cu alte cuvinte, mă pregătesc să fiu în formă.

— Asta înseamnă că ai de gând să treci repede la fapte, râse prostituata. Ai şi pentru mine una? continuă ea, pisicindu-se.

— Chiar şi două. Îi răspunse bărbatul, închizând uşa în urma lui. Chiar şi două...

Fericită, Isabelle bătu din palme şi începu să-şi scoată hainele de pe ea, aruncându-le cu dezinvoltură care încotro.

Încântat de gesturile ei - ce nu păreau deloc deplasate, având în vedere meseria pe care o practica - neamțul căută prin buzunare, îi oferi o țigară şi apoi banii promişi pentru ceea ce avea să urmeze.

— De data asta, nu-ți mai datorez nimic, justifică el plata în avans, apropiindu-se şi pipăindu-i sânii rozalii.

— O.K., cum zic americanii. Îmi dai un foc? Cu ce vrei să începem?

— Cu preludiul, bineînțeles.

— Atunci aşază-te şi relaxează-te, Joe! Eu am să aduc băutura.

Goală-puşcă, Isabelle îşi undui şoldurile până la o măsuţă joasă, în faţa căreia se aplecă, provocatoare, şi umplu două pahare cu whisky Teacher's.

Bărbatul se cufundă în fotoliu, lăsându-se mai jos, pentru a avea o priveliştе clară drept între picioarele ei.

Ştiindu-se admirată, prostituata zăbovi o vreme în acea postură, apoi se deplasă lateral şi se aplecă mai mult, ca să pună muzică. Ţinându-şi genunchii drepţi şi bustul aplecat în faţă, din spatele ei se putea vedea totul.

Înfrigurat, Johann Weger îşi descheie şliţul pantalonilor şi îşi bägă o mână în slip. Organul i se întărise deja, graţie spectacolului oferit cu profesionalism de gazdă.

În sfârşit, ea se întoarse şi,-legănându-şi sânii, se apropie de fotoliul în care o aştepta darnicul ei client.

— Poftim, acum poţi să mă ai! Îi zise, trăgând cu sete din ţigara cu marijuana.

Se aşeză pe covor la picioarele lui, puse paharul alături şi începu să-l dezbrace pe bărbat, care era cu mâinile ocupate. În doi timpi şi trei mişcări, acesta se afla şi el în pielea goală, iar Isabelle îi alinta „bogăţiile" cu limba.

— Îţi place, nu-i aşa?

— Mai întrebi...

Îşi terminaseră ţigările, iar paharele erau golite pe jumătate, când fata îşi mulă buzele pe bărbăţia lui Johann Weger şi începu să execute, în ritmul muzicii, ample mişcări de du-te-vino. Apoi îşi înmuie două degete în paharul cu whisky şi îşi umezi sfârcurile, făcându-le să se întărească.

Clientul i le pipăi o vreme, le ciupi şi, cu respiraţia destul de anevoioasă, rosti:

— Opreşte-te! Astăzi nu mai vreau să termin în gură...

Ea se supuse, abandonându-i mădularul, şi se ridică semeaţă în faţa lui, bălăbănindu-şi pieptul opulent.

— Vrei să mi-o tragi cumva între ele? îl ispiti Isabelle, apropiindu-şi ţâţele de gura lui.

El o muşcă pe rând de sfârcuri, îi frământă pieptul câteva secunde, se ridică din fotoliu, după care ordonă:

— Mai bine întinde-te pe covor şi pune-ţi picioarele pe fotoliu! Am să mă strecor între ele.

— Prea bine, domnule, chicoti prostituata şi făcu ce i se ceruse, aşteptând urmarea. Am omis să te întreb: ce faci cu aparatul acela de fotografiat? Doar nu ai de gând să mă pozezi goală!

— Stai cuminte, nu mă ocup cu aşa ceva! Pozez doar monumente istorice, străzi seculare, peisaje şi alte asemenea.

Da? Atunci m-am mai liniştit. Ştii, n-aş vrea să-mi văd fotografia prin cine ştie ce reviste sexy...

Johann o încălecă de-a-ndoaselea, îşi potrivi mădularul la nivelul gurii ei şi se aplecă spre intimitatea dintre pulpele fetei, într-o veritabilă poziţie erotică, denumită „69". Apoi adulmecă cu nasul prin părul ei pubian, începând să-şi folosească limba cu măiestrie.

Oarecum nedumerită în legătură cu ce are de făcut, Isabelle îl prinse cu o mână de testicule şi cu cealaltă de penis, continuând să i-o sugă ca înainte. De astă dată, însă, se simţi ceva mai bine, deoarece Joe era un adevărat expert în cun- nilingus.

Din păcate, această plăcere nu dură prea mult. Bărbatul se ridică în coate, îşi şterse buzele cu dosul palmei, se mai împinse de câteva ori în gura ei, apoi se extrase brusc, ridicându-se în picioare.

— Stai comod, nu-i aşa? o întrebă el.

— Foarte comod, dar vreau să tiu regulată. Trage-mi-o, Joe! Fă-mi ce vrei tu!

— Imediat, *meine Liebe.* Imediat...

Neamţul se postă între picioarele ei depărtate şi, ridicându-i puţin bazinul de la podea, îşi ghidă scula între coapsele tinere, în locul din care apucase să guste puţin mai devreme. Când se văzu intrat, purcese a împinge uşurel, până ce ajunse în capătul intimităţii ei. În continuare, începu să o penetreze cu frenezie, antrenat de contrele pe care fata i le administra, conştiincioasă.

— Ce bine îmi faci, Joe! suspină ea.

Chiar dacă nu era chiar extaziată de ceea ce i se întâmpla, tânăra mima foarte bine plăcerea. Gemea, sughiţa şi gâfâia, articulând tot felul de onomatopee greu de descifrat.

Proptit cu mâinile de umerii fetei, pentru a-i putea contempla chipul transfigurat - dar şi pentru a o împiedica să se deplaseze în urma penetrărilor -, Johann impunea eforturilor lor un ritm din ce în ce mai alert. Ea era convinsă că ejacularea putea sosi în orice moment şi, de aceea, se străduia din răsputeri să-i facă faţă.

— Hai, iubitule, regulează-mă bine!

Bărbatul se opintea ca un animal, roşu la faţă din pricina efortului şi ud de transpiraţie pe şira spinării. La un moment dat, îi ridică picioarele în plan vertical, se extrase dintre pulpele ei şi îşi făcu loc între fesele pe care le admirase cu atâta ardoare.

Deşi uşor nemulţumită, Isabelle nu protestă, ba chiar îl ajută cu o mână ca să intre mai uşor. Dar acum nu mai participă la acest tip de amor, mul- ţumindu-se să stea nemişcată, în vreme ce el intra cu aceeaşi forţă până în măruntaiele ei.

— E imensă! zise prostituata, făcând ochii mari.

Apoi repetă această formulă în mai multe rânduri, făcându-l să exclame:

— Taci, că nu mă pot concentra!

— Bine, dar nu mă mai strânge atât de tare de glezne, că mi s-au învineţit!

Clientul slăbi puţin strânsoarea în care îi ţinea picioarele, orientate în sus, dar în acea clipă se petrecu exact lucrul de care îi era groază. Membrul începu să i se înmoaie treptat, obligându-l în

cele din urmă să rămână lipit de fesele ei, ca nu cumva să alunece afară. Din nefericire pentru el, în conti- nuare nu se petrecu nici un miracol, iar mădularul nu i se mai întări la loc.

— Dacă-ţi ţineai gura..., scrâşni Johann, cu ochii plini de ură, ridicându-se în picioare.

Un sentiment de ruşine, amestecat cu o dorinţă de răzbunare, puse instantaneu stăpânire pe el.

Şi-acum ce facem? îl întrebă Isabelle, dând pentru prima oară dovadă de lipsă de tact.

— Aşază-te în fotoliu şi ia-mi-o în gură, ca să o scoli!

— *Merde,* dar spală-ţi-o mai întâi! ceru fata, în timp ce se ridica.

O palmă sănătoasă - venită de niciunde - poposi cu zgomot pe obrazul ei, făcând-o să se prăbuşească în fotoliu.

— Dacă tu consideri că nu te plătesc suficient pentru plăcerile pe care nu mi le-ai dat încă, spune-mi şi reziliem contractul! mârâi neamţul. Dă-mi banii înapoi şi am plecat!

Fata zâmbi în sinea ei la auzul unei asemenea propuneri. Doar nu era dobitoacă să rămână fără atâta bănet!

— Bine, fac tot ce-mi ceri, dar să nu mă mai loveşti! N-o să se mai uite nimeni la mine dacă mă duc la lucru cu ochii învineţiţi.

Şi ca să-i dovedească faptul că, din acel moment, avea de gând să fie ascultătoare, Isabelle tăcu, alintându-i alene sexul flasc.

Operaţiunea dură circa zece minute, însă nu avu succesul scontat.

Prostituata era surprinsă din cale-afară. Aşa ceva nu i se întâmplase nici cu clienţi mai în vârstă decât Joe.

Cred că e ceva în neregulă cu neamţul ăsta, îşi zise ea. Dar dacă impotent nu e, după cum am constatat, atunci ce-o fi cu el?! S-o fi inhibat, într-adevăr, din cauza vorbelor mele? *Merde!* Mai bine tac şi îmi văd conştiincioasă de treabă. Până la urmă, tot îl fac eu...

Johann o prinse de cap şi o forţă să se ridice. O întoarse cu spatele la el şi o aplecă, masându-i fundul tânăr, cu ochii întredeschişi. Îşi puse organul pe crăpătura feselor, frecându-se de acestea înainte şi înapoi. Zadarnic. Mădularul se încăpăţâna să persiste în adormire.

— Târfa dracului! izbucni el dintr-o dată, exasperat de neputinţa ce îl copleşise.

— Nu mă înjura! reacţionă prompt prostituata, însă o puternică lovitură de pumn primită în ceafă o ameţi, făcând-o incapabilă să-şi continue protestele.

— Nemernico, numai tu eşti de vină!

Alte lovituri proiectate în cap o făcură pe Isabelle să se prăbuşească, buimăcită, pe covor.

Neamţul privi în jur şi dădu cu ochii de dresul pe care fata îl purtase. Îl rupse în două şi îi legă încheieturile mâinilor de câte un picior al fotoliului. Apoi o trase de picioare, astfel încât

mâinile să fie întinse pe covor. Îşi aprinse o ţigară rânjind şi o încă- lecă, aşezându-şi organul între sânii ei.

Isabelle abia atunci îşi reveni. Încercă să se elibereze, însă nu izbuti.

— Lasă-mă, bestie! Am să mă duc direct la poliţie.

— Serios?! ripostă el pe un ton ironic. Şi ce-ai să le spui? Că n-ai fost în stare să exerciţi meseria pentru care te-am plătit? Ai face mai bine să mă exciţi, ca să pot să ţi-o trag. Altfel, nu mai scapi cu viaţă din mâinile mele!

Zicând acestea, Weger o arse cu ţigara sub sfârcul drept. Sfârâitul pielii fu acoperit de urletul ei inuman. De fapt, reuşise să articuleze doar o jumătate de urlet, fiindcă acesta fusese oprit de un pumn în gură, bine plasat. Din ambele buze sparte începu să şiroiască sângele, care se scurse pe obrajii ei şi, de acolo, pe gât.

Bărbatul zâmbi. Spectacolul îl amuza. Nu mai avusese parte nicicând de o asemenea partidă. O arse iarăşi, de astă dată pe celălalt sân, pregă- tindu-se s-o lovească din nou, în cazul în care ar fi ţipat.

Când sesiză pericolul, ea se mulţumi să geamă cu un gest reflex, suportând cu greu usturimea noii răni provocate cu sadism.

Bărbatul îşi privi mădularul. Se părea că acesta revenea la viaţă. Îl luă în mână, trăgând cu sete din ţigară. Începu să şi-l frece.

În clipa în care se pregătea să-i ardă iarăşi un sân, fata prinse a se zbate cu disperare.

— Nu stai potolită? întrebă el printre dinţi, însă nu aşteptă nici un răspuns, aplicându-i o lovitură cu pumnul stâng la baza nasului.

Isabelle lăcrimă instantaneu, privindu-l disperată cum se întinde într-o parte pentru a ajunge la sutienul aruncat pe jos.

Weger apucase şi tricoul fetei. Înainte de a separa cele două articole de vestimentaţie, îşi stinse ţigara pe abdomenul ei, lovind-o cu podul palmei în frunte, ca s-o liniştească de tot.

—În numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh! rosti el cu sadism, acoperind ultima rană cu tricoul şi frecându-şi febril organul.

Din ce în ce mai panicată, tânăra încercă din nou să scape, însă acest din urmă gest îi semnă condamnarea la moarte.

Neamţul îi înfăşură sutienul în jurul gâtului şi începu să strângă cu o mână, în vreme ce cu cealaltă se masturba frenetic. Constituţia lui atletică avea să-l ajute să-şi ducă treaba la bun sfârşit, în ciuda încordării căreia fusese nevoit să-i facă faţă.

Aproape sufocată, Isabelle se zbătea tot mai încet, ţinând gura deschisă, în căutarea aerului.

El zâmbi, îşi încordă maxilarele şi ejaculă pe tricoul de pe burta prostituatei. Apoi, cuprins de o voluptate fără margini, strânse cu ambele mâini de sutien, ucigându-şi victima.

Aproape imediat după ce îşi dădu seama că fata era moartă, se ridică în picioare şi îşi contemplă „lucrarea". O fotografie din trei unghiuri diferite şi zâmbi. Îi plăcea la nebunie ceea ce vedea. Chiar foarte mult. Îngrijorător de mult...

CAPITOLUL V

— Ce facem, Eric, îi vorbim căpitanului Corky West despre caz?

— Nu încă, Jane. Butch a aflat vreo noutate? întrebă detectivul, aprinzându-şi o ţigară Camei fără filtru.

— Vrei să-i faci o vizită în Laboratorul crimi- nalistic? Du-te singur, că acum tocmai se ocupă de autopsierea ultimului cadavru găsit în *Downtown!*

— În această dimineaţă văd că eşti extrem de glumeaţă! Mai bine am pune la cale un plan.

— În regulă. Steve - se adresă ea sergentului Mann - tu ai reuşit să descoperi ceva?

— Doar n-oi fi stat degeaba! Sigur că am aflat. Dar luaţi loc, că e Ceva de povestit!

— Dă-i drumul!

— Un amic din F.B.I. mi-a spus că e foarte posibil să avem de-a face cu un criminal în serie.

— Această-sintagmă se atribuie doar celor care comit de la trei asasinate în sus.

— Tocmai! Există alte două victime, ucise în acelaşi mod bestial, la San Francisco şi Phoenix. Iar Joe Ripers a scris despre toate în *L.A. Times.*

— Patru victime? se miră Jane. Şi dacă e vorba despre un delict federal, de ce nu se ocupă „biroul" de caz?

— Se ocupă, dar din umbră. Nu vor să se implice în mod oficial - de fapt, ţin la mare secret informaţia că e vorba despre nişte crime în serie - ca agenţii să nu fie luaţi în colimator de către presă şi autorităţile locale.

— Tipic pentru F.B.I., remarcă Eric. Ei vin doar când se împart laurii. De la moartea lui Hoover, părintele spiritual al Biroului, nu s-au schimbat prea multe, nu-i aşa?

— Asta are prea puţină importanţă acum, continuă Steve. Altceva e foarte interesant. Omul a fost condamnat în Germania la închisoare pe viaţă, însă dovezile strânse împotriva lui n-au fost nici pe departe zdrobitoare sau concludente. În America ar fi fost pus imediat în libertate, din lipsă de probe. Nu-i vorbă, Johann Weger şi-a mărturisit faptele, însă poliţiile din cele trei ţări nu au reuşit decât să probeze că prezumtivul făptaş a vizitat Parisul, Ba- latonul şi Sibiul, atunci când a avut loc asasinarea celor trei prostituate. În rest; n-au putut dovedi nimic.

— Nu înţeleg.

— La noi nu e suficient să mărturiseşti o anume faptă. Oamenii care veghează la respectarea legii trebuie să probeze veridicitatea tuturor mărturisirilor inculpatului. Şi nu oricum, ci în faţa instanţei şi ajuraţilor.

— Ce sunt alea Balaton şi Sibiu, oraşe? vru detectivul să ştie.

— Balatonul este un lac în Ungaria, în jurul căruia este amenajată o mare staţiune de agrement, iar Sibiul e un oraş secular din România.

— Ai făcut rost şi de numele celor trei victime a căror moarte tragică a ajuns subiect de roman?

— Da, Jane. Este vorba despre Isabelle Dalbert, Kellteny Ildico şi Melania Popişteanu.

— Câţi ani are Ripers ăsta sau Weger, cum l-o fi chemând?

— 43.

— De când se află în America?

— Ce-i cu întrebările astea în cascadă? Mă supuneţi vreunui interogatoriu?

— Nu, Steve, scuză-mă! Continuă să povesteşti! Mai e ceva?

— Ar mai fi de ştiut că omul n-a fost căsătorit niciodată, dar a avut amante, cu care a trăit în concubinaj cât se poate de normal. Nici una dintre fostele lui iubite nu are ceva să-i reproşeze, poate cu o singură excepţie.

— Şi anume?

— E vorba despre cea cu care trăieşte acum.

— Spune mai departe, nu ne mai fierbe!

— O cheamă Jennifer Jordan şi are 35 de ani. Vara trecută, a depus o plângere la politie pentru agresiune. Din păcate, ulterior şi-a retras-o, justificând rănile constatate de medicii legişti printr-o cădere pe scări. Sigur că nimeni n-a crezut-o, dar asta e situaţia. Dacă s-ar fi putut stabili - pe baza declaraţiilor unei victime - că Joe Ripers are un caracter violent, agenţii F.B.I. ar fi avut o bază în demararea pe faţă a investigaţiilor. Dar aşa... Cam asta ar fi tot, deocamdată. Voi aţi descoperit ceva?

— Nu încă, răspunse Jane. Urmează să stăm de vorbă cu Peter Goldblum şi cu „Specialistul", în cazul în care a finalizat autopsia ultimei victime. Vrei să-i dai tu un telefon şi să-l întrebi dacă ne primeşte?

— Stai puţin! sări detectivul Black de la locul său, aprinzându-şi o nouă ţigară. Nu ne-ai spus numele şi, eventual, vârsta prostituatelor ucise la San Francisco şi Phoenix.

— Aşa e, admise Steve, răsfoind paginile unui carneţel. Le am aici: Terry Quinn, de 30 de ani, şi Mindy Logan, de 33. Prima este o mulatră.

În timp ce sergentul forma numărul de interior al Laboratorului criminalistic dé la subsol, poliţista îl sună pe Goldblum la redacţie.

— Jane, am confirmarea că Ripers a ucis trei femei în Europa, în anii '87, '88 şi '89. De asemenea, că e singurul ziarist din S.U.A. care a avut informaţii exacte despre cele două crime din Los Angeles.

— Interesant. Ai aflat ceva despre alte două prostituate, ucise în acelaşi mod la San Francisco

şi Phoenix?

— Alte două?! Absolut nimic. În acelaşi mod ai spus?

— Exact. A scris şi despre asta în ziar.

— Dumnezeule, cu cine sunt eu obligat să colaborez! De ce mi-ați ascuns această informație până acum? Asta înțelegeți voi prin a juca cinstit?

— Peter, te rog să-mi acorzi prezumția de nevinovăție! Nu avem nici o probă care să-l incrimineze şi pentru aceste omoruri.

— Bine, dar...

— Tot ce avem - nu mare lucru - sunt doar nişte probe circumstanțiale. Şi-alea minore...

— Bine, Jane. Stai să-ți spun, că am mai descoperit ceva! Ştiu unde locuieşte actuala lui iubită.

— Am aflat şi noi cum o cheamă, dar credeam că stau împreună. Spune-mi doar ce vârstă are şi pe urmă adresa! Mi le notez.

— 35 de ani, e divorțată, dar n-are copii din prima căsătorie. Adresa este: Mexico Avenue nr. 213. Cam asta ar fi tot. Dacă mai aflați ceva, țineți-mă la curent! Aşa am să procedez şi eu, care mă țin de cuvânt atunci când îmi iau un angajament.

— Încearcă să afli în ce relații e cu amanta lui. Se pare că anul trecut a cam bătut-o, dar femeia a renunțat la plângere.

— O.K.

Jane închise telefonul şi îl întrebă pe sergent:

— Ei, bătrâne, ai vorbit cu Butch?

— Puteți merge. Zice că a terminat cu ciopâr- țirea cadavrului. Da' eu n-aş băga mâna-n foc, adăugă acesta zâmbind.

Pe drum, detectivii se lansară, ca de obicei, într-o discuție contradictorie.

— Eric, eu cred că gluma se îngroaşă şi trebuie să cerem acordul căpitanului pentru a continua. N-are nici un rost să ni-l punem în cap degeaba.

— Nu te grăbi ca fata mare la măritat! Ce te-a apucat aşa, dintr-o dată?

— Mi-e teamă că o să înceapă să urle la noi, când o afla că el, portarul şi secretara Melanie Pullman sunt singurele persoane din departament ce nu ştiu nimic despre cazul de care am început să ne ocupăm.

— N-ar fi pentru prima oară. Nu te-ai obişnuit până acum cu țipetele lui? Mie au început să-mi fie indispensabile...

— M-am obişnuit, dar asta nu înseamnă că nu încerc să le evit, atunci când e posibil.

— Intră tu prima, Jane; dacă Butch mă vede mai întâi pe mine, îi stric ziua!

„Specialistul" îi aştepta în biroul său, răsfoind nişte notiţe. Steve îl prevenise în legătură cu iminenta vizită a detectivilor.

Eric respiră uşurat pentru că nu era nevoit să vadă cine ştie ce organe umane pline de sânge şi urât mirositoare, spre amuzamentul sadic al legistului.

— Bănuiesc că, până la această oră, aţi aflat şi voi despre cele două prostituate ucise în acelaşi mod, zise dr. Butch Harrison pe un ton egal.

—Aşa e! Poţi să ne confirmi dacă este aceeaşi mână criminală?

— Din rapoartele citite şi necropsia pe care tocmai am terminat-o, cred că este. Trei femei au fost găsite în parcuri şi o a patra - la marginea unei păduri din apropierea oraşului.

— Doar crezi?!

— În proporţie de 80%, deoarece nu eu am fost cel care a deschis primul corpul ultimei victime. Au făcut-o alţi legişti înaintea mea. Iar celelalte cadavre nici nu le-am văzut.

— E destul, Butch, îşi dădu Eric cu părerea. Acum, vrei să ne vorbeşti despre modul în care au murit nefericitele alea?

— Vă spun îndată, ca să scap mai repede de voi. În special de tine, Black...

— Mulţumesc! răspunse vesel cel vizat, zâm- bindu-i amicului său de parcă acesta i-ar fi făcut cine ştie ce compliment.

— De fapt, vă voi vorbi numai despre moartea lui Sarah Vargas, având în vedere că celelalte trei victime au prezentat aceleaşi urme pe corp. Nu vă mai spun cât de greu mi-a fost să fac rost de cadavru, fără aprobarea procurorului!

— În regulă, nu ne mai spune..., îl ironiza de tectivul, dar nu prea fu luat în seamă de dr. Harrison.

— Deci, decesul a survenit în urma unei asfixii mecanice, după cum ştiţi. A fost strangulată cu portjartierul pe care îl purta. Poate vreţi să ştiţi cum de sunt sigur că a fost vorba despre o strangulare şi nu despre o sinucidere prin spânzurare?

— Nu.

— Totuşi, am să vă spun câte ceva despre Tanatogeneză. În strangulare, modificările locale şi generale sunt similare cu cele prezente în cazul spânzuraţilor. În situaţia dată, şanţul care s-a imprimat pe gâtul victimei se află la bază şi nu sub bărbie, ca atunci când avem de-a face cu o sinucidere. Deci, victima n-a atârnat în ştreang.

— Aha!

— Apoi mai sunt urmele de agresiune găsite pe trup şi în special la încheieturile mâinilor, ceea ce denotă cu claritate că victima a fost imobilizată. Din cauza forţei cu care prostituata a fost strangulată, am depistat, în plus, fracturi ale laringelui şi osului hioid.

— Butch, iar vrei să ne ameţeşti cu explicaţiile ale ştiinţifice! Îl apostrofă Bric.

— Nu te speria că te vei mai deştepta, că nu e momentul! De fapt, am şi terminat. Nu am ce să vă mai spun. Acum ar trebui să mă ocup de stabilirea profilului psihologic al asasinului dar, după cum bine ştiţi, nu sunt specialist, iar poliţia nu are un serviciu care să se îndeletnicească cu aşa ceva.

— Da' cine are?

— F.B.I.-ul. N-ai auzit de Secţiunea de Studii Comportamentale sau de vestitul Departament de Psihologie Criminalistică de la Quantico?

— Parcă...

*

Aflat într-o bună dispoziţie, căpitanul Corky West, şeful Diviziei „Cazuri Speciale" din cadrul Departamentului de Poliţie Los Angeles. Îi zise secretarei în receptor:

— Spune-le să intre!

Apoi desfăcu tacticos ambalajul unei acadele cu gust de cafea şi o introduse în gură. La sfatul cardiologului său, renunţase ia această băutură de aproape un an de zile şi trebuia să recunoască faptul că se simţea mult mai bine ca înainte.

După discuţii aprinse, ca de obicei, detectivii căzuseră la înţelegere să stea de vorbă cu mai marele lor. Nu mai puteau amâna la infinit acest deznodământ, fără ca tergiversarea cu pricina să atragă după sine cine ştie ce sancţiuni.

— Bună dimineaţa, *boss! îi* ură Jane, care intră prima. Sunteţi ocupat, vă deranjăm cumva?

— Nu foarte. Intraţi şi aşezaţi-vă!

— Trăiţi, şefu'! salută şi Eric, strângând mâna întinsă a căpitanului. Cum e cafeaua în această dimineaţă? glumi el, făcând aluzie la faptul că West consuma acadele cu nemiluita.

— Sper că n-ai venit ca să mă scoţi din sărite la prima oră!

— Nici vorbă de aşa ceva! făcu detectivul pe nevinovatul. Avem un caz şi am venit să cerem aprobare ca să ne apucăm de el.

— Nu mai spune! V-aţi săturat de lâncezeală şi vă încearcă remuşcările pentru că mâncaţi banii contribuabilului degeaba?

— Cam aşa ceva..., interveni Jane, de teamă că acest dialog în contradictoriu să nu denatureze în te miri ce.

— Atunci vă ascult! Daţi-i drumul!

— Începe tu, iubită colegă, că ai o viziune mai clară asupra întregii probleme! se eschivă detectivul, care nu prea avea chef de poveşti.

— Rămâi acelaşi tip laş pe care am avut neşansa să-l cunosc şi... ghinionul de a-l avea ca partener, Eric! replică Jane.

Apoi, oarecum uşurată după mica ei răzbunare, poliţista începu să vorbească, fără a mai fi întreruptă de cei doi bărbaţi. La sfârşitul povestirii, care dură circa zece minute, detectivul se făcu auzit:

— Problema e, şefu', ne ocupăm de caz sau nu?

— E o treabă a naibii de încurcată, fără îndoială. Eu zic să vă apucaţi de anchetă - în fine, să o continuaţi - şi am să-l informez mai târziu pe directorul departamentului despre cum stau lucrurile, în funcţie de rezultatele obţinute. Deocamdată, directorul D.P.L.A., Larry Tillman, lipseşte pentru câteva zile din oraş. Dar aveţi mare grijă! Procedaţi cu tact şi cât mai discret posibil, ca să nu audă presa ceva înainte de vreme, că asta ne-ar mai lipsi...

— O.K., *boss!* Nu-ţi face griji, doar ne ştiţi, se umflă Eric în pene.

— Tocmai fiindcă te ştiu pe tine, mă tem să nu aibă loc vreo calamitate. Trebuie să recunoşti că discreţia nu te-a dat niciodată afară din casă...

— ... Sau din biroul dumneavoastră, completă cel vizat.

— În schimb am să te dau eu, dacă nu pleci de bunăvoie! se răsti căpitanul West la el, pe jumătate scos din sărite.

CAPITOLUL VI

Ungaria, Balaton - noiembrie 1988.

Puțin lipsise să nu i se înfunde.. Aflat pentru o săptămână în vacanță, Johann Weger alesese Ungaria pentru a se destinde. Prinsese gustul crimei şi, de când o terminase pe franțuzoaica Isabelle, se gândea încontinuu la următoarea sa „esca- padă". Acum era momentul favorabil pentru a-şi mai pune o dată fanteziile în practică.

A régi rómaiak által is kedvelt Balaton, o auzi el pe frumoasa care le servea drept ghid - de la Budapesta, până la stațiunea de agrement.

Pe Ildico o abordase încă din autobuz. Nu era o prostituată în adevăratul înțeles al cuvântului, însă nici nu era genul de femeie - la cei 25 de ani ai săi - care să spună „nu" unor propuneri tentante, din partea unui domn bine cum era germanul. Putea fi catalogată, cel mult, drept o femeie uşuratică, nonconformistă, căreia îi plăcea să-şi trăiască viața din plin.

De loc din Szombathely, o localitate de la granița cu Austria, fata sosise în capitala ungară tot cu avionul. Bineînțeles că ştia germana la perfecție,-la fel ca oricare ungur ce se respectă.

— Fantastic! Şi eu tot în zona Siófok-Sóstó voi locui pentru zece zile.

— La ce hotel?

— Parcă „Panonia" se numeşte...

— O asemenea coincidență trebuie sărbătorită, domnişoară. Tot acolo voi fi cazat şi eu. Ce-ați zice să luăm cina împreună?

— Aş fi încântată!

Lui Johann nu-i fu greu deloc s-o ademenească în patul său încă din prima seară, iar unguroaica făcu cinste cu brio sexului frumos pe care îl reprezenta. Îl mulțumise pe galantul neamț de trei ori până la ivirea zorilor şi nu ceruse nici un ban pentru serviciile aduse. Nu prea reuşise să priceapă de ce Joe nu putuse termina decât sus - de două ori - şi o dată între sâni; dar nu-şi bătuse capul cu asemenea amănunte, lipsite de importanță pentru o fată fără prejudecăți, cum se considera ea.

Ca să nu lase urme - acum devenise mult mai precaut, ştiind dinainte ce avea să se întâmple - Johann Weger o avusese pe Ildico în camera lui de hotel. La fel procedă şi în seara următoare, insistând să urce separat, ca să nu dea de bănuit celorlalți turişti cazați în hotel.

Programase asasinatul pentru penultima zi a sejurului şi planificase să ascundă cadavrul într-una dintre zonele împădurite ce împrejmuiesc lacul cu acelaşi nume, Balaton. Până la sorocul stabilit, se distră de minune cu Ildico, vizită tot ce era de vizitat şi făcu o sumedenie de fotografii.

Stațiunea, ce se întinde pe un vast teritoriu, este pentru unguri singurul loc de agrement demn de luat în seamă, deoarece această țară n-are nici o ieşire la mare. Apa nu e deloc curată şi

nici adâncă, fiindcă maghiarii au săpat malurile ca să extindă cât mai mult lacul. Dacă întrebi un urmaş al hoardelor lui Atilla de ce preferă Balatonul, când ar putea petrece, pe aceiaşi bani, în orice altă ţară din împrejurimi, acesta îţi răspunde cu simplitate: „De ce să cheltuiesc afară, când banii pot rămâne în ţara mea?!"

Ăsta da naţionalism! aprecie Johann, la fel ca mulţi alţii, când auzi opinia respectivă din gura unui afacerist.

Indiferent de ţara din care provine un turist, ungurii se poartă cu el de parcă l-ar avea în faţă pe însuşi Dumnezeu. Singurul lucru important pentru ei este dacă respectivul are bani şi dacă e dispus să-i cheltuiască. În rest, nimic nu mai contează.

Pentru ungurii care desfăşoară o activitate comercială la Balaton, Germania e asimilată cu însăşi Europa, fiindcă nemţii merg acolo cu duiumul. Aceştia preferă să cheltuie în Ungaria, care le-a fost aliată în războaie şi a pierdut alături de ei. Vechile alianţe au urmări şi în secolul al XXI-lea. E un fel de recompensă pentru necazurile pricinuite de o politică (cea nazistă) mai mult sau mai puţin greşită, după părerea maghiarilor...

— Peter, căpitanul şi-a dat acordul.

— Excelent, Jane. Cu ce vă pot ajuta?

— Ne-am gândit să stăm de vorbă puţin cu Ripers, colegul tău, însă n-am găsit nici un pretext plauzibil pentru a nu-i stârni bănuieli.

— Spuneţi-i că sunteţi surprinşi de amănuntele pe care le cunoaşte despre cele două crime din *Downtown* şi propuneti-i o colaborare neoficială! Orice jurnalist pune botu' la o asemenea provocare.

— Mulţumim pentru sfat! Chiar aşa vom face.

— Eric, partenerul tău, e de acord?

— O să fie. Oricum, el n-are nici o idee demnă de luat în seamă...

— Înţeleg.

— Astăzi crezi că l-am putea găsi pe individ la redacţie?

Dacă aştepţi două minute la telefon, îţi spun îndată. Mă duc până la secretara lui.

Văzându-şi partenera că nu mai vorbeşte şi nici nu pare a-l asculta pe ziaristul de la celălalt capăt al firului, detectivul o întrebă:

— Ce zice Goldblum?

— Că eşti cel mai tare poliţist din întregul L.A. şi că pune mare preţ pe intuiţia ta masculină! îl luă Jane peste picior.

— Aiurea! ripostă bărbatul. Îţi baţi joc de mine şi pe urmă tot tu eşti cea care te plângi că nu te respect cât ar trebui...

— Da, Peter, te ascult! Mulțumesc! Bineînțeles că te vom ține la curent. Ciao! adăugă femeia şi întrerupse legătura, întorcându-se spre partenerul ei. Dacă ne grăbim, poate îl mai prindem pe Ripers ăsta la birou.

— Şi cum ne justificăm vizita?

— Las' că ai să vezi!

Pentru că, în seara aceea, Ildico nu avusese pe ea nici chiloți nici sutien, Johann Weger se văzuse nevoit s-o sugrume cu colanții pe care îi purta. Senzația percepută de asasin fusese mult mai intensă decât cea trăită prima dată, la Paris. Unguroaica murise încet, rezistând la numeroase torturi, ceea ce îl extaziase pe neamț.

Mai dificil a fost cu transportarea corpului neînsuflețit până în zona numită „Esze Tamás". Inițial, Weger se gândise că va trebui să secționeze cadavrul, pentru a-l căra apoi pe porțiuni în diverse locuri. Dar abandonă repede această idee, deoarece n-ar fi putut suporta sângele care ar fi curs din abundență.

Ceea ce, însă, l-a deranjat cel mai mult a fost faptul că nici ultima dată nu reuşise să ejaculeze în ea. Se văzuse nevoit să se ajute de mână pentru a termina.

Poate că e mai bine aşa..., îşi spusese el în momentul respectiv, cu toate că masturbarea nu era un obicei de care să fie îndrăgostit. Astfel, nu mă vor putea depista după urmele de lichid seminal. ADN-ul meu va rămâne un mister de nepătruns pentru anchetatori.

După ce făcu câteva poze cadavrului, scăpă de acesta, luându-şi numeroase măsuri de precauție şi înlăturând toate urmele ce i-ar fi putut conduce pe polițiştii maghiari până la el. Ghidul fusese alarmat de dispariția turistei şi anunțase autoritățile. Din acea clipă, anchetatorii nu îi mai slăbiseră cu întrebările pe turiştii din grup, iar Weger reuşise cu dificultate să-şi păstreze cumpătul în fața întrebărilor încrucişate ale acestora.

Respiră uşurat abia în clipa în care lăsă în urmă aeroportul din München, aflându-se într-un taxi, în drum spre casă. După tensiunea trăită la Balaton, avea poftă de o altă prostituată, însă era conştient că o nouă victima ar putea să-l compromită definitiv. În plus, ştia foarte bine că polițiştii nemți nu erau atât de uşor de dus de nas ca francezii sau ungurii. Aşa că renunță la un asemenea gând, înfrânându-şi pornirile... animalice.

*

— Scuzați-ne, am putea sta de vorbă cu domnul Joe Ripers? o întrebă Eric pe. secretara de la recepția cotidianului de mare tiraj *L.A Times.*

— Cine sunteți dumneavoastră, dacă nu vă supărați?

— De la D.P.L.A., domnişoară! răspunse. Jane înţepată, prezentându-şi legitimaţia de serviciu.

Vrem să stăm de vorbă cu redactorul Joe Ripers, repetă ea cu vorbe răspicate.

După ce tânăra le dădu indicaţiile necesare, detectivii se îndreptară spre lift.

— Am pornit-o cu stângul, aprecie Eric. Lucrul ăsta e de natură să mă descurajeze. Dar, apropo, de ce te-ai enevat?

— N-are importantă şi, te rog, nu dispera, colega! În cel mai rău caz nu scoatem nimic de la el, dar asta nu înseamnă că-i vom da pace.

— Într-adevăr, admise detectivul.

Până să se întâlnească cu redactorul, poliţiştii fură nevoiţi să aştepte zece minute, timp în care nervozitatea lor se apropiase de cota de alarmă.

— Mă bucur să vă cunosc, poftiţi la mine în birou! le zise un tip înalt, plăcut la înfăţişare, care îşi făcu apariţia mimând graba. Scuzaţi-mă pentru întârziere, am fost într-o scurtă şedinţă de redacţie! Şedinţe dintr-acelea care nu se termină atunci când ţi-o doreşti, dacă înţelegeţi la ce mă refer...

Judecând după cât de guraliv era, părea un om comunicativ şi deschis, ce nu inspira deloc teamă. Dar aparenţele înşală adesea, după cum aveau să-şi dea seama mai târziu.

— Doriţi o cafea sau un pahar de apă? reveni el, indicându-le două scaune pe care se puteau aşeza. Sau poate o tărie?

— Nu, mulţumim! Îi răspunse Jane, zâmbindu-i pentru prima oară.

N-are nici un rost să avem o relaţie ostilă de la început, se gândi ea. În acest mod, şansele de a obţine informaţii preţioase de la Ripers scad considerabil. Mai bine mă dau bine pe lângă el, ca să-l ademenesc.

— Am uitat să ne prezentăm, zise detectivul şi dădu să-şi scoată insigna şi legitimaţia de serviciu.

— Nu e nevoie să vă legitimaţi! Îl opri neamţul - de fapt, americanul naturalizat. Numele dumnea- voastră îmi sunt de ajuns.

— Eric Black şi Jane Heron, de la D.P.L.A., zise bărbatul, omiţând în mod intenţionat titulatura „Cazuri Speciale", pentru a nu-l speria.

Redactorul le notă numele cu conştiinciozitate, apoi le ceru şi un număr de telefon la care pot fi găsiţi.

— Acum spuneţi-mi cu ce v-aş putea fi de folos!

— Am urmărit articolele dumneavoastră de senzaţie în legătură cu suprimarea celor două prostituate..., începu poliţista, dar fu întreruptă de gazdă.

— ... Bănuiam eu că evenimentele din *Down- town* constituie motivul pentru care m-ați căutat! Şi?

— Şi ne-am gândit că poate ne dați o mână de ajutor, continuă Jane.

— Eu, dumneavoastră?! se prefăcu Joe Ripers din cale-afară de mirat. Asta ar însemna să schimbăm rolurile. Dumneavoastră deveniți ziarişti, iar eu copoi. Da, da! Îmi place cum sună: detectivul Joe Ripers. Asta doriți să-mi cereți?

— Nu tocmai, domnule. Ceea ce vă propunem noi este o colaborare.

— Şi în ce ar consta aceasta?

— Ne dați mai multe amănunte în legătură cu informatorii pe care-i aveți şi alte amănunte pe care le dețineți, iar noi vă oferim exclusivitate asupra anchetei, zise Eric, care era departe de a fi calm.

— Să înțeleg că ați preluat investigarea celor două crime?

— Şi da şi nu, îi zâmbi Jane din nou. Altfel spus, o facem, da' cu mare discreție, ca să nu afle întreaga presă locală şi centrală. Cu excepția ziarului dumneavoastră, desigur.

— Acum înțeleg, dădu Joe din cap, frecându-şi bărbia. Dar nu îmi dau seama cum mi-ați putea oferi exclusivitate, atâta vreme cât eu am mai multe informații despre crime decât politia?!

— Deocamdată. Nu se ştie ce se va mai ivi pe parcurs.

— O.K. Să zicem că, în principiu, sunt de acord, deşi ar trebui să mă mai gândesc la asta. Ce-ați dori să ştiți cu exactitate de la mine?

— De unde aveți informațiile pe care le-ați publicat? întrebă detectivul.

— Le-am aflat dintr-o sursă confidențială.

— Atât?

— Ce altceva ați dori să vă spun? Numele acestuia? Nu vă supărați, dar sunteți copii dacă credeți că vreun ziarist v-ar pune la dispoziție mai mult decât atât! Nimeni nu-şi desconspiră sursele.

— Colega, consider că domnul Ripers are dreptate, zise Jane, înainte ca partenerul ei să sară la beregata gazdei. Poate dacă am avea şi noi ceva interesant de vândut...

Detectivul se gândi o clipă, apoi preferă să-şi facă socoteala în gând:

Oare a vrut să-mi sugereze să-i spunem că ştim şi despre celelalte două victime, alea din San Francisco şi Phoenix, ori m-a atenționat să tac dracului din gură?! Mai bine tac.

Şi bine făcu, fiindcă după alte câteva scurte schimburi de amabilități, Jane se ridică, pregătindu-se de plecare. Îşi dăduse seama că nu poate obține nimic de la ziarist, însă se împotrivea să cadă pradă propriilor nervi.

— În concluzie, mai putem sta de vorbă atunci când vom avea şi noi ceva de dat la schimb, nu? punctă polițista sfârşitul discuției.

— Chiar aşa!

— Atunci, la bună vedere! Nu ne mai conduceţi, că ştim drumul!

În vreme ce aşteptau sosirea liftului, Peter Goldblum îşi făcu apariţia ca din senin. Îi trase deoparte şi îi întrebă:

— Ei, cum a mers? Aţi aflat ceva de la el?

— Nici măcar numărul de la cămaşă, răspunse detectivul, înciudat. Dar Jane s-a despărţit de el în relaţii de prietenie.

— Mă bucur să aflu asta, zise redactorul, pe un ton insinuant. Am aflat numele şi adresa fostei a- mante a lui Joe, dacă vă interesează. Vi le-am scris pe o bucăţică de hârtie şi v-am pândit ca să v-o dau.

— Dar cum ai ştiut că suntem aici?

— Am surprins-o pe secretară când l-a căutat pe Joe şi am bănuit că despre voi era vorba.

Poliţista luă bileţelul şi citi eu voce tare:

— Katy Zeller, 30 de ani, cu domiciliul în San Francisco, nemţoiacă, a primit cetăţenie americană în 1990. Hopa ! Asta înseamnă că Ripers a locuit la ea după ce a emigrat?

— Exact, răspunse Peter. Înainte de a se stabili la L.A., a stat o vreme în Phoenix.

Cei doi schimbară o privire cu subînţeles, deoarece acum era clar că Terry Quinn şi Mindy Logan fuseseră ucise de aceeaşi mână criminală.

Mai rămânea ca sergentul Mann să verifice dacă datele crimelor coincideau cu perioada în care neamţul se aflase acolo.

CAPITOLUL VII

Aprilie, 1989.

Era o seară destul de răcoroasă de primăvară, iar Johann Weger purta o haină de piele maro. Se întorsese la hotelul *Capitol,* la care fusese cazat, fără să fi făcut vreo cunoştinţă. Ceva fete de companie văzuse el prin centrul medieval al oraşului, însă nici una nu-i atrăsese atenţia în mod special, aşa că îşi dozâ eforturile pentru a doua zi. Noroc că făcuse destule fotografii, drept amintire, ca să nu se întoarcă acasă cu mâna goală.

Cumpărase o sticlă de coniac dintr-o alimentară pentru a nu mai ieşi în acea seară la un bar. După primele două pahare băute, începu să-şi rememoreze copilăria.

Nu-şi cunoscuse tatăl, deoarece acesta binevoise să îi părăsească - pe el şi pe mama lui - imediat ce venise pe lume. De fapt, fiul n-a ştiut niciodată cu precizie dacă părinţii lui au fost căsătoriţi. I s-a ascuns cu străşnicie acest lucru. Ce ştia însă, din nefericire, era faptul că mamă-sa se prostitua pentru a face rost de banii necesari supravieţuirii, iar mai încolo, când el împlinise în jur de cinci ani, se apucase serios şi de băutură.

Aşa se face că, până la urmă, a fost luat în îngrijire de autorităţile locale ale oraşului München, după care a umblat prin tot felul de orfelinate, fără ca vreo familie să-l adopte.

Nu s-ar putea spune despre el că a fost un copil rău şi neascultător, însă nu-i -plăcea deloc cartea, aşa că a renunţat destul de repede la şcoală. Poate acesta a fost şi unul dintre motivele pentru care nu l-a înfiat nimeni.

După o adolescenţă plină de lipsuri şi renunţări, s-a angajat în diverse locuri, folosindu-şi în special forţa braţelor. Tot atunci a cunoscut-o pe prima lui amantă, o fată cu zece ani mai în vârstă decât el, cu care a şi locuit o vreme, asimilând în profunzime arta amorului.

Până la episodul de la Paris, cu Isabelle, nimic nu prevestea viitorul şi destinul pe care le va avea de înfruntat. Înainte, totul fusese cenuşiu în viaţa lui Johann.

Weger goli încă un pahar şi încercă să alunge din minte gândurile care îl bântuiau. Reuşi într-o oarecare măsură, deoarece începuse să se gândească la ceva mai grav. Şi anume, la posibilitatea de a fi prins şi condamnat pentru faptele sale.

Aşa ceva nu se poate întâmpla dacă am să fiu precaut! Îşi zise el. Chiar dacă poliţiile din statele respective vor colabora prin intermediul Interpolului, nu văd cum ar face conexiunea între crime. Poate după modul de operare? Ar trebui să ucid în mai multe feluri. Dar cum s-o fac, dacă am repulsie faţă de sânge?! De fapt, doar de sângele care curge din abundenţă, nu şi de cel scurs dintr-o tăietură minoră. Aş putea să încerc cu otravă, însă satisfacţia n-ar mai fi aceeaşi.

Johann Weger se întinse îmbrăcat pe pat şi a- dormi cu convingerea că e infailibil. Nimic nu i se putea întâmpla. Nu lui...

Neamțul dormi până la ora 11.00 a.m., nefiind deranjat de razele soarelui, care băteau doar după-amiaza în camera închiriată la hotelul *Capitol.* După un duş reconfortant, coborî să mănânce, apoi îşi luă aparatul Polaroid şi plecă să viziteze oraşul.

Se simțea un om împlinit, care ştia ce vrea de la viață şi ce anume are de făcut pentru a-şi asigura fericirea. Un singur lucru îl deranja. Nu dispunea de suficienți bani pentru distracții. Nu, nu se gândise niciodată să-i obțină din activități ilicite sau din furturi. Avea, totuşi, o educație - chiar dacă şi-o făcuse de unul singur - care nu-i permitea acest lucru.

Vizită câteva muzee, străbătu la pas străzile înguste, medievale, ale Sibiului, după care îşi pierdu vremea prin câteva magazine, însă fără a cumpăra ceva.

Apusul era aproape şi Johann se pregătea să-şi găsească o parteneră pentru acea noapte. Cu o zi înainte, descoperise care erau cele mai bune locuri pentru aşa ceva. În preajma hotelurilor luxoase din centru şi în barurile în care o băutură fină costa cât salariul unui muncitor român pe o săptămână.

Intră în vorbă cu două tinere destul de apetisante, dar nici una dintre ele nu ştia germana sau franceza, aşa că nu fură pe gustul neamțului.

La un moment dat, pe când Weger devenea tot mai nervos, gândindu-se la eventualitatea unui nou insucces, ca în seara anterioară, un tânăr se apropie zâmbind de el.

— *Mein Herr,* căutați ceva anume? îl abordă acesta, într-o germană fluentă. Poate sunt în măsură să vă ajut...

Neamțul îl privi cu suspiciune, temându-se ca nu cumva respectivul să fie vreun homosexual. Niciodată nu fusese de acord cu această orientare sexuală, pe care o considera anticreştină.

— Oare? întrebă Johann, alegând o poziție de expectativă.

— Puneți-mă la încercare!

E clar, îşi zise turistul. Am intrat în vorbă cu un proxenet, fără îndoială. Cum de nu m-am gândit până acum că un asemenea om m-ar putea ajuta?!

— Mă aflu în oraşul dumneavoastră de ieri şi mă cam plictisesc, dacă înțelegeți ce vreau să spun... Nu mi-ar strica o companie. Feminină, desigur...

— Aşa! Şi nu v-ați găsit încă o companioană?

— *Natürlich,* m-ați înțeles exact!

— Treaba asta se poate rezolva foarte uşor, domnule. Desigur, dacă ajungem să ne înțelegem..

— În privința onorariului, vreți să spuneți? Eu cred că sunt destul şanse, zise Johann, bătându-se cu palma peste buzunarul de la piept al hainei.

— Atunci nu mai *rămâne* decât să-mi spuneți ce fel de preferințe aveți. Apropo, pe mine mă cheamă Marian.

— Iar pe mine, Joe. În primul rând, m-ar interesa o vorbitoare de germană. Sau măcar de franceză. Altfel, am avea nevoie de translator.

— Asta se poate rezolva foarte uşor la Sibiu. Aici locuiesc mulți saşi.

— Să fie tânără, sub 25 de ani, dacă se poate blondă, mai degrabă înaltă decât scundă şi cu trăsături regulate. În rest, ştiți dumneavoastră cum trebuie să arate o femeie frumoasă, sunt convins de asta.

— Am exact ceea ce vă doriți, Herr Joe! Cât timp aveți nevoie de serviciile ei?

— Depinde de preț.

— 100 de mărci pe noapte v-ar conveni?

— Bineînțeles! se bucură Johann pentru că i se făcuse o ofertă foarte bună.

— La care se adaugă alți 50 DM pe noapte pentru serviciile mele, desigur, adăugă românul când realiză că ceruse prea puțin.

— Încă 50! Să zicem că aş fi de acord şi cu această sumă, dar nu mai ridicați prețul, că nu voi da mai mult!

— De acord, atât rămâne. Suntem înțeleşi.

— Acum mai trebuie să văd şi fata, nu? Altfel nu putem încheia înțelegerea.

— Vizavi este barul *Cecil*. Mergeți dumneavoastră acolo şi aşteptați-mă maximum o jumătate de oră! O voi aduce să o vedeți.

Târgul ce era pe cale să fie încheiat îl bine- dispuse pe turistul german. Nu i se ceruse o sumă prea mare pe noapte, dacă o comparai cu tarifele din München percepute pentru acelaşi gen de servicii. Iar dacă era scump pentru țara în care se afla, puțin îi păsa.

Intră, se aşeză la o măsuță joasă, cu fața spre uşă, şi comandă whisky Dimple cu gheață. Atmosfera era plăcută, muzica nu-i spărgea timpanele, iar băutura părea de calitate, astfel încât nici nu-şi dădu seama cum trecură 20 de minute de când se despărțise de Marian.

Acesta îşi făcu apariția în bar, însoțit de o frumusețe locală cum rar îi mai fusese dat lui Johann să vadă.

N-am crezut niciodată că, într-adevăr, româncele sunt unele dintre cele mai frumoase femei din Europa, după cum se vorbeşte! aprecie el în gând, încântat de diva ce se apropia, zâmbindu-i de departe. Dacă e şi pricepută în amor, am să ies negreşit în câştig. Turismul ăsta sexual începe să mă incite din ce în ce mai mult.

„Peştele" făcu prezentările pe nemțeşte:

— Domnule Joe, ea e Melania. Melania, ți-l prezinte pe domnul Joe.

— Încântată să vă cunosc! se pisici tânăra, ce nu părea să aibă mai mult de 20-22 de ani.

— Nu mai mult decât mine, răspunse bărbatul politicos, invitându-i să ia loc. Aţi dori să serviţi ceva de băut?

— Un Martini cu gheaţă, ceru femeia.

— Iar pentru mine o votcă Finlandia, dacă se poate.

Chelnerul, care se afla prin apropiere, auzi comanda şi se deplasă spre bar pentru a aduce băuturile.

— Dar văd că vorbiţi foarte bine germana, zise Johann, sincer încântat.

— Bunicii mei sunt saşi. De la ei am învăţat limba încă de mică, apoi am absolvit un liceu german din localitate.

— Aşa se explică abilitatea dumneavoastră...

— ... A ta. Spuneţi-mi pe nume, domnule. Nu agreez formalismele.

— Şi tu poţi face la fel. Marian, când trebuie să-ţi plătesc cei 50 DM? Acum?

— Dacă nu vă deranjează. Dar va trebui să mi-i daţi pe toţi 150. Melania îi va recupera pe urmă de la mine. Nu vă supăraţi, însă aşa procedăm noi!

Cum tânăra dădu aprobator din cap, Weger îşi scoase portofelul şi alese două bancnote aproape noi. Le împături în două şi i le înmână discret proxenetului.

— În regulă, se arătă mulţumit Marian, ridicând paharul adus de chelner. Să bem pentru o vacanţă cât mai frumoasă în România. Apropo, cât timp veţi rămâne la noi?

— În jur de o lună de zile, minţi Johann, fără să se gândească prea mult.

— Asta înseamnă că vom putea colabora şi pe viitor?

— De ce nu? Dacă toate lucrurile merg bine...

Melania înţelese perfect ce însemna „dacă lucrurile merg bine".

Adică dacă ştiu să mă regulez, îşi zise ea. Las' că-ti arată fata pricepere! N-ai să regreţi că ai vizitat spaţiul carpato-danubiano-pontic...

Proxenetul îşi goli paharul din două înghiţituri, după care se ridică de la masă.

— Eu am să mă retrag, zise, privind circumspect în toate părţile, de teamă să nu fie filat de securitate. Vă urez distracţie plăcută! Melania, dacă ai nevoie de mine ştii unde mă găseşti.

— E-n regulă, Marian. Dar nu va fi nevoie, te asigur!

*

O oră mai târziu, cei doi se aflau într-o discotecă şi dansau înlănţuiţi, pe o melodie a inegalabilului Tom Jones Datorită insistentei cu care Melania se freca de Johann, rochia i se ridicase pe pulpe, dez- velindu-i picioarele lungi, spre încântarea celorlalţi dansatori. În acelaşi timp, fata îi gâdila lobul urechii cu limba.

Bărbatul o îndepărtă puţin şi **îi** admiră chipul delicat. Avea o gură perfect conturată, cu buza inferioară puţin mai groasă, ambele fiind ridicate la colţuri. Gura Melaniei indica o personalitate

emotivă şi blândă, ceea ce-l bucură pe cel care o închinase pentru o noapte. Sau, poate, pentru mai multe...

— De ce mă priveşti aşa? îl întrebă ea la un moment dat.

— Fiindcă îmi placi.

— Vrei să spui că deja ţi s-a făcut poftă de nurii mei?

— Şi asta dar, dacă doreşti să mai rămânem, n-am nimic împotrivă. Eu mă simt destul de bine aici.

— În regulă. Hai să ne aşezăm, mai bem un pahar şi pe urmă plecăm! Şi eu sunt puţin nerăbdătoare, ba chiar curioasă de a vedea ce o să urmeze. Eşti un bărbat bun la pat?

— Asta numai tu poţi constata, răspunse el, făcând pe modestul. Tot ce-ţi pot spune, deocamdată, este că n-am nici un fel de prejudecăţi.

— Nici eu. Sper să ne simţim minunat împreună.

CAPITOLUL VIII

— Steve, n-am făcut nici o brânză cu Ripers, îşi anunţă Jane colegul, de îndată ce intrară în sediul diviziei.

— În schimb, am mai aflat câte ceva de la Goldblum, fostul amant al partenerei mele, ţinu Eric să precizeze. Joe al nostru a locuit la San Francisco şi la Phoenix, pe vremea când nu era încă angajatul cotidianului LA *Times*. Încearcă să afli dacă Terry Quinn şi Mindy Logan au fost asasinate în timpul în care Ripers se afla acolo.

— Să văd ce pot face. Am să cercetez mai întâi datele Serviciului de Imigrări şi pe cele de la S.N.D. (Sistemul Naţional de Date). Doar dacă nu reuşesc voi apela la ajutorul amicului meu din F.B.I. Dar pentru asta merit şi eu o bere de la tine, nu-i aşa, Eric?

— Aşa e, amice, răspunse detectivul, aprinzân- du-şi gânditor un Camei fără filtru. Apropo, când ai băut ultima bere plătită din proprii tăi bani?

— Nici nu mai ştiu...

*

Mai trecuse o zi fără ca Jane Heron şi Eric Black să fi înregistrat vreun progres în ancheta lor. În schimb, sergentul reuşise să descopere câte ceva, motiv pentru care îi chemă pe cei doi amici mai aproape:

— Ca să nu vorbim de la distanţă, deranjându-i pe toţi ceilalţi din birou, vă rog să luaţi loc alături de mine!

— Dacă ne dădeai şi câte o cafea, te puteam considera o adevărată gazdă, glumi poliţista.

— Din păcate, raţia căpitanului - care ştiţi că a renunţat la cafea - s-a terminat. Şi pe mine m-a lăsat secretara Melanie Pullman cu buza umflată.

— Atunci spune-ne ce-ai aflat!

— Serviciul de Imigrări mi-a confirmat faptul că Joe Ripers s-a aflat în cele două oraşe când au avut loc primele crime. Nu există nici un dubiu în această privinţă:

— Putem face rost de vreo dovadă? întrebă Eric.

— Lasă-mă să vorbesc şi nu mă mai întrerupe!

— În această dimineaţă, urmează să primesc prin fax copii ale înregistrării lui la două hoteluri din San Francisco şi Phoenix.

— Foarte bine, bătrâne! Foarte bine!

— Fetele au fost omorâte în moduri similare, aşa că există mari şanse ca asasinul să fie una şi aceeaşi persoană cu ucigaşul din *Downtown*. Ce am mai aflat? Am stat de vorbă cu fosta amantă a lui Joe, Katy Zeller, din San Francisco. M-am gândit că n-are rost să bateţi drumul până acolo ca să scoateţi ceva de la ea.

— Nu ne-ar fi stricat o mică escapadă pe banii D.P.L.A...., zise detectivul încet, ca să nu fie auzit de cine ştie cine.

Imperturbabil de data aceasta, Steve Mann îşi continuă expunerea:

— Femeia susţine că între ei totul s-a terminat şi că nu există cale de întoarcere. Despărţirea dintre ea şi Joe e definitivă. În cele câteva luni cât au fost împreună, scriitorul sau ziaristul, ce-o fi el, s-a purtat destul de frumos cu Katy. N-a dat niciodată dovadă de violenţă şi era deosebit de atent cu ea.

— Bine-bine şi-atunci de ce s-au separat? se miră Jane.

— Aceeaşi întrebare i-am pus-o şi eu. Zicea că nu putea comunica prea bine cu el, în ciuda faptului că vorbeau nemţeşte în casă. Ea era cea care vorbea mai mult, iar el o asculta. În plus - şi această mărturisire să ştiţi că i-am smuls-o cu greutate - nu era nemaipomenit la pat.

— Ce vrei să spui?

— Că avea adesea probleme cu erecţia, Eric. Este că merit două beri în loc de una?

— Poate, da' la leafă, că acum sunt falit. Altceva?

— Am mai transmis un fax la poliţia din München - prin intermediul unui amic de la Interpol - rugându-i să ne expedieze, pe aceeaşi cale, rapoartele de expertiză ale autopsiilor celor trei prostituate asasinate în Europa. Mi-au confirmat că le-au primit de la francezi, unguri şi români, iar că după-amiază le vom avea şi noi. Păreau destul de încântaţi să-l vadă din nou pe Johann Weger în spatele gratiilor, după ce fusese graţiat împotriva dorinţei lor. Şi înainte de termen, desigur.

— În concluzie, sunt interesaţi de o colaborare cu noi.

— Exact, dar nu văd cu ce altceva - în afara rapoartelor de expertiză - ne-ar mai putea ajuta.

— Asta n-avem de unde s-o ştim! SpUne-mi, dacă fata asta, Katy, îl informează pe Joe că ne-am interesat de viaţa lui, n-am putea s-o încurcăm urât de tot? Presa internaţională de-abia aştepată să-i ia din nou partea.

— Mai mult ca sigur, dar n-o va face.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Mi-a dat cuvântul ei de onoare.

— Şi e suficient?

— Eu cred că da, Eric. Femeia n-a mai vorbit cu el în ultimele trei luni şi nici n-are de gând s-o facă. Joe a mai sunat-o de câteva ori, însă ea i-a trântit telefonul în nas.

— Măcar de-ar fi adevărat...

*

— Eric, sunt eu, Goldblum! rosti ziaristul de la *L.A. Times* în aparatul telefonic.

— Salut, Peter!

— Jane e cu tine?

— S-a dus până la toaletă.

— Bine, uite ce am să-ți spun! Joe Ripers pleacă la Sacramento pentru două zile. Se pare că urmăreşte un nou caz, despre care eu n-am auzit nimic.

— Şi?!

— Dacă se întâmplă ceva acolo? Dacă mai moare vreo prostituată; iar a doua zi cazul apare pe prima pagină a ziarului meu?

— Interesantă părere. Şi ce crezi că ar fi de făcut?

— Poate că vreo persoană anume... sau două, ar putea porni pe urmele lui.

— Te referi la noi, Peter? Mi-e teamă că va trebui să te dezamăgesc.

— Cum aşa?!

— În lipsa unui mandat din partea procurorului ori măcar a unui ordin ferm din partea directorului D.P.L.A., nu putem proceda astfel. Mai ales că e vorba despre o persoană ca Joe Ripers.

— Atunci nu ne rămâne decât să ne rugăm la Dumnezeu să nu aibă loc încă o tragedie! zise ziaristul, resemnat.

— Asta-i situația. Ne ținem reciproc la curent dacă intervine ceva, O.K.?

— Da, copoiule.

— Cine era? întrebă Jane, care tocmai îşi făcea apariția când partenerul ei aşeza receptorul în furcă.

— Fostul tău amant, draga mea.

— Şi n-ai putea să-i spui pe nume sau nu vrei să scapi nici o ocazie de a mă jigni şi a mă irita?

— Nu te ambala, colega! Zicea că Joe pleacă la Sacramento şi că îi e teamă să nu aibă loc un nou asasinat.

— Asta chiar că n-avem de unde s-o ştim - nici el nici noi.

— La fel i-am spus şi eu, dar *daca,* totuşi, se întâmplă?

— Să sperăm că nu se va întâmpla, zise Jane după câteva secunde de concentrare. E clar, nu-l putem urmări. Doar F.B.I.-ul îşi poate permite asemenea acțiuni fără aprobarea procuraturii. Pe noi ne-ar înghiți cu fulgi cu tot dacă am îndrăzni una ca asta.

— Cine?

— Şi procuratura şi presa.

— Ai spus F.B.I.?

— Exact.

— Hai să-l întrebăm pe Steve ce părere are în legătură cu o supraveghere la San Francisco. Poate-i sugerează vreunui amic agent să facă o scurtă deplasare.

— N-ar fi rău, însă nu văd ce şanse de reuşită ar avea.

— De ce?

— Crezi cumva că Biroul a început să plece urechea la părerile polițiștilor? Asta ar însemna că s-au întors orașul și chiar întreaga țară cu fundul în sus. Doar îi știi cât de prețioși sunt...

*

Într-adevăr, spre orele prânzului fură primite copii ale documentelor din Germania, iar polițiștii americani căzură de acord că au de-a face cu același criminal. Dr. Butch Harrison întări convingerea detectivilor atunci când i se ceru părerea.

— Similitudinile depășesc de departe nivelul unor simple coincidențe, iar analizele efectuate de criminaliștii europeni sunt - în mare - identice cu ale noastre.

— Deci, nu ai dubii, nu? îl întrebă Jane.

— Și nici vreun motiv pentru a avea. Toate victimele au fost asasinate în același mod, adică prin strangulare cu obiecte de lenjerie. În nici unul dintre cazuri nu s-au descoperit urme de lichid seminal, amprente, fire de păr sau alte probe care ne-ar putea duce la făptuitor.

— Așadar, căutăm un ucigaș de prostituate în serie, care a omorât și va mai omorî până va fi prins..., concluzionă Eric.

— Știi ce nu înțeleg eu? zise polițista. Cum se face că, de la eliberarea din închisoare și până anul trecut, Johann Weger nu a mai omorât pe nimeni?! Să se fi aflat în vacanță prelungită?

— Poate că a făcut-o, iar cadavrele nefericitelor n-au fost găsite, își dădu detectivul cu părerea.

— Sau poate că există alte motivații de ordin psihologic, vorbi „Specialistul" pe un ton ușor enigmatic.

CAPITOLUL IX

România, Sibiu - aprilie 1989.

Ajunşi într-un apartament cochet de pe Bulevardul Avram Iancu, Melania Popişteanu îl pofti pe Johann Weger înăuntru.

— Simte-te ca la tine acasă!

— Mulţumesc!

— Singura băutură pe care ţi-o pot oferi, fără riscul de a te otrăvi, este un vin de Cotnari. Celelalte băuturi produse în România sunt foarte dubioase.

— E bun şi vinul, nu te formaliza! Am auzit multe despre regimul vostru comunist. Chiar m-am întrebat adesea de ce l-aţi ales?!

— Nu noi l-am ales.

— Vrei să spui că nu vă votaţi conducătorii?

— Teoretic, da. Nu şi practic. Dar asta e o poveste prea lungă ca să ne oprim asupra ei, nu crezi?

— Ai dreptate. Oricum, nu pentru asta suntem acum aici.

— Pe mine am să te rog să mă scuzi cinci minute, îi zise fata musafirului său, oferindu-i un pahar cu picior şi o sticlă de vin abia începută. Am să merg până la baie.

Rămas singur, bărbatul îşi turnă putină licoare, o gustă, plescăi, satisfăcut de gustul vinului, apoi îşi umplu paharul. Îşi controlă aparatul de fotografiat şi căzu pe gânduri.

Oare să-i fac de petrecanie în această noapte sau mă expun unor riscuri prea mari? se întrebă el. N-ar fi exclus ca Marian să fie undeva prin apropiere şi să o încurc. Mai bine aştept până prind o zi favorabilă. Doar mai am de stat vreo patru zile pe aceste meleaguri. Cine ştie ce fel de distracţii îmi va oferi această frumuseţe?!

Melania se întoarse repede, după cum promisese. Era îmbrăcată doar într-o cămaşă transparentă de noapte, prin care i se puteau zări sfârcurile întărite şi triunghiul închis la culoare al pilozităţii pubiene. Nu manifesta nici un fel de reţinere, dar nici nu părea vulgară.

Fără vreun cuvânt de prisos, se apropie, îl ajută să se ridice şi se lipi strâns de el.

Johann o prinse cu ambele mâini de fese, zâmbind încântat. Avea un fund tare ca piatra, de animal tânăr, iar sânii îi stăteau băţoşi în sus, împungând pieptul bărbatului.

Melania începu să se frece de el la fel ca pe ringul de dans, chiar dacă acum nu o mai făcea în ritmul muzicii.

Bărbatului îi plăcu tăcerea din cameră. Doar câteva voci ale unor vecini, care băuseră peste măsură, răzbăteau până la ei. Citise undeva că românii se numără printre cei mai mari beţivi din Europa, deci nu se miră prea tare, concentrându-se asupra tinerei de gratiile căreia urma să se bucure.

Fata îl strânse în braţe, îi sărută gâtul şi îşi împinse pubisul spre el.

— Te vreau, Joe! gânguri ea, dezvelindu-şi bustul şi lăsându-şi capul puţin pe spate. Te vreau în mine!

El o muşcă de sfârcuri, îi sărută sânii, apoi îi mângâie cu delicateţe. Îi scoase complet cămaşa de noapte şi, aşezându-se pe canapea, o contemplă în tăcere.

Făcând pe pudica, Melania îşi acoperi pieptul cu braţele; nu însă şi locul secret dintre pulpe.

— Lasă-mă să te privesc! Îi ceru clientul. Eşti atât de frumoasă!

Tânăra renunţă la pudoare şi îşi turnă un pahar cu vin.

— Dacă aş fi avut vreun casetofon sau un pick-up, aş fi pus puţină muzică.

— Dar radioul nu merge?

— Ba da, însă nu cred că vrei să asculţi muzică patriotică ori discursurile preşedintelui Ceauşescu.

— Sunt atât de rele?

— Cu siguranţă că nu vrei să afli...

— Aşa e, nu vreau! Vino mai aproape!

Fata luă două înghiţituri mici de vin şi îi făcu pe plac.

— Ai vreo dorinţă anume?

— Aş vrea să-mi scoţi pantalonii.

Supusă, Melania îl descălţă mai întâi, bucuroasă că nu-i miros picioarele. Apoi îndeplini rugămintea bărbatului, în vreme ce acesta nu mai contenea s-o pipăie. Avea pielea foarte catifelată, fără însă a fi moale, iar asta îl excita în mod deosebit.

Membrul neamţului era aproape erect în clipa în care ea i-l prinse cu degetele. Se aşeză în genunchi şi execută cu mâna câteva mişcări în sus şi în'jos, pregătindu-se să i-l ia în gură. Folosindu-şi limba, îl alintă o vreme, dar tocmai când se pregătea să-l înghită, bărbatul îi ceru:

— Întoarce-te cu spatele şi aşază-te deasupra mea!

Prostituata se execută fără comentarii, suspinând repetat, până când mădularul intră în ea de tot. Apoi începu să se mişte molcom în toate părţile, în special în plan vertical.

Poziţia comodă a bărbatului îi dădea acestuia posibilitatea de a mângâia şi a pipăi, după bunul plac, trupul tânăr al fetei. E drept că nu vedea penetrarea în sine, dar senzaţiile pe care le percepea compensau acest lucru.

Pe o scară de unu la zece, târfa asta merită cel puţin nota nouă! se gândi Johann, încordându-se şi împingându-se în ea, ajungându-i până în colul uterin. Când am s-o ard cu ţigara şi am s-o strâng de gât, mai mult ca sigur că o să dea tot ce are mai bun în ea! Şi e atât de strâmtă...

Îşi scoase o ţigară din buzunarul de la piept al cămăşii, o aprinse şi începu să fumeze liniştit, fără a întrerupe sublimul act sexual. La al treilea fum, ea întoarse capul, întrebându-l:

— Drog?

— Unul uşor. Marijuana.

— Îmi dai şi mie un fum?

— Dacă vrei, îţi pot oferi o ţigară întreagă.

— Nu, mulţumesc! Nu sunt obişnuită. Un fum, două mi-ajung.

— Poftim, dar nu te opri! Mişcă-te în continuare!

Melania trase adânc în piept şi se înecă. Tuşi de câteva ori şi îşi contractă toţi muşchii, în special pe cei vaginali.

Weger nu mai trăise o senzaţie asemănătoare şi se întărâtă dintr-o dată, obligând-o să accelereze ritmul mişcărilor în sus şi în jos. O ţinea strâns cu o mână de ambii sâni, iar cu cealaltă o coordona de şold, apăsând-o şi ridicând-o din ce în ce mai repede.

Fata prinse a geme de plăcere, lasciv, se aplecă mai mult în faţă şi bolborosi:

— Nu te opri, dragule! Chiar acum juisez... Johann aşteptă ca ea să-şi guste orgasmul, o mai lăsă câteva clipe să se destindă, apoi o ridică şi ieşi din interiorul ei.

— De ce-ai făcut asta? întrebă tânăra mirată.

— Îngenunchează şi lucrează-mă cu gura! Aşa vreau să termin.

Melania zâmbi în colţul gurii şi porni impetuoasă la atac, supunându-se dorinţei clientului.

Acesta o prinse cu o mână de ceafă şi îşi întinse picioarele.

-Înghite-o mai mult! Îi ordonă el, trăgând-o tot mai tare de ceafă.

Romînca se conformă fără comentarii. Imediat ce bărbatul începu să ejaculeze, şi-o scoase şi o stropi abundent pe sâni.

Ea şi-i prinse cu ambele mâini, ţinându-i în sus şi aşteptând ca el să termine. Apoi îşi lăsă capul pe spate ca să nu-i stropească părul.

*

Era a treia noapte pe care urma s-o petreacă împreună. Băură până la miezul nopţii într-un bar, după care o porniră la plimbare prin parcul central. Deloc luminat - din cauza felinarelor sparte - locul de agrement era pustiu. Johann renunţă la ideea de a-i mai face câteva poze cât timp se afla încă în viată.

— Te vreau aici, Melania! Îi zise el, după un lung sărut ce-i răscolise întreaga fiinţă.

— Bine, dar băncile sunt ori rupte ori murdare! Aşa-i la noi.

— Nu-i nimic, o să ne întindem pe iarbă.

Noroc că noaptea nu era friguroasă... Johann îşi scoase haina de piele, căută un loc mai retras şi se opri între două tufe. Puse aparatul de fotografiat într-un loc mai ferit şi aşteptă.

Fără a fi deosebit de încântată de fantezia bărbatului, tânăra se aşează pe haina întinsă de acesta, îşi scoase chiloţii şi îşi depărtă picioarele.

El se postă alături, o sărută şi începu să maseze pieptul. Apoi îi descheie nasturii bluzei şi îi scoase sutienul, pierzându-şi capul între sânii ei.

— Întoarce-te! Îi ordonă Weger. Vreau să te iau pe la spate.

O penetră dintr-o singură mişcare şi îşi continuă atacurile în forţă, făcând-o de astă dată să sufere.

— Mă doare, Joe! Îndrăzni Melania un slab protest.

— Serios?! se miră bărbatul. Atunci să încercăm altfel.

Nici nu termină bine de rostit ultimul cuvânt, că şi-o scoase afară, căutându-i cealaltă intrare intimă.

— Nu vreau acolo! Nu acolo, Joe, te rog!

Dar clientul nu voi să renunţe, împingându-se în ea cu hotărâre, până când inelul sfincterului cedă, permiţându-i accesul.

La fiecare lovitură pe care o primea în spate, fata gemea, demonstrând că suferă cu adevărat. Acest lucru avu menirea să-l indispună pe neamţ, care apucă sutienul aruncat alături şi i-l înfăşură tinerei în jurul grumazului. Apoi începu să strângă din ce în ce mai tare. Pentru a se amuza, îşi aprinse ţigara.

Din pricina eforturilor depuse, penisul începu să i se înmoaie, sfârşind prin a ieşi flasc din strâmtul orificiu. Asta îl enervă enorm, făcându-l să strângă cu ambele mâini sutienul aducător de moarte în jurul gâtului ei. O arse cu ţigara pe gât şi pe obraz.

Melania se zbătu, dar nu reuşi decât să se întindă pe burtă, cu bărbatul - care nu o slăbea deloc - deasupra ei.

După două convulsii puternice, Johann Weger ştiu că prostituata şi-a dat sfârşitul, însă continuă să-i ţină sutienul strâns de gât cu o mână, iar cu cealaltă se masturbă. În scurt timp ejaculă în iarbă, apoi avu grijă să acopere urmele de spermă. Îi făcu doar două fotografii, de teamă ca blitul aparatului său să nu fie văzut de vreun miliţian, după care părăsi parcul grăbit.

În aceeaşi seară, îşi strânse bagajul, plăti hotelul şi luă un rapid spre Arad, cu gândul ca a doua zi să părăsească ţara prin vama Nădlac.

— Prezentaţi paşaportul pentru control! i se adresă ofiţerul de miliţie turistului neamţ, pe un ton răstit. Aveţi ceva de declarat? mai întrebă burtosul, aruncându-i lui Weger o căutătură urâtă, de parcă România şi Germania s-ar fi aflat încă în război.

Johann înţelese că trebuie să dea actele, însă în rest nu pricepu o boabă. Şi cum omul în uniformă continua să-l privească, realiză că i se ceruse şi altceva. Întrebă în engleză şi franceză

despre ce era vorba însă, în afară de un banal ridicat din umeri, nu primi alt răspuns. Atunci apelă la limbajul internațional al semnelor, pe care se părea că milițianul îl cunoaşte.

— Nu, n-am cumpărat nimic din România, zise Weger în germană, însoțindu-şi vorbele de gesturi elocvente.

— Nu mai spune! se îndoi ofițerul. Şi şpaga pentru mine unde e, asta în cazul în care vrei să treci granița...

Când burtosul începu să-şi frece - într-un gest sugestiv - degetul arătător de cel mare, apoi i le arătă pe toate celelalte, spunând *zehn Deutsche Mark,* Johann se făcu roşu ca racul la fată. Simțea că înnebuneşte de indignare.

— Cum îndrăzneşti să-mi ceri aşa ceva?! țipă turistul. Oi fi tu comunist, dar cu mine nu-ți merge!

— Băi, Fritz, ia să nu strigi tu la mine! se enervă milițianul. Vasile, vino-ncoa', *mă, că am* pe unul de face pe-al dracu'! i se adresă omul în uniformă unui coleg. *Komm* după mine, *Herr!* continuă el în batjocură. Ce, crezi că aici eşti la tine, în Germania? Las' că te iau eu la puricat! *Komm, komm!* Fir'ai al naibii de fascist!

Abia atunci îşi dădu seama Weger ce greşeală impardonabilă comisese. Căută repede prin buzunare, găsi o hârtie de 50 DM şi i-o întinse burtosului, zâmbindu-i vinovat.

Dar acesta nici vorbă s-o mai primească, ba se şi răți la el:

— Vrei să mă mituieşti, mă, jigodie? S-o mitu- ieşti pe mă-ta, auzi! *Komm* după mine, că te ia mama naibii! La interogatoriu!

Germanul avu de aşteptat două ore şi mai bine - închis într-o cămăruță insalubră, igrasioasă, fără alt mobilier decât o masă şi două scaune - până când îşi făcură apariția un interpret şi un ofițer mai mare în grad.

— Am înțeles că ați încercat să-l mituiți pe ofițerul nostru vamal pentru a trece granița, vorbi superiorul, iar traducătorul repetă în germană.

— Nu e tocmai aşa, domnule. Mi s-au pretins bani, se dezvinovăți Weger.

— O să vedem... Deocamdată, spuneți-mi dacă aveți ceva de declarat!

— Absolut nimic. N-am cumpărat nici măcar o amintire din frumoasa dumneavoastră țară, încercă neamțul să fie cât mai politicos.

— Şi-atunci de ce-ați încercat să-l mituiți pe omul nostru?

— Dar v-am spus că lucrurile nu s-au petrecut astfel!

— Vom vedea la percheziție...

—... Bine, dar nu e nevoie de un mandat pentru asta?

— În România? Poate glumiți, domnule Weger! zise interpretul, răsfoindu-i paşaportul. Unde ați locuit pe timpul şederii dumneavoastră în România?

— La Sibiu, răspunse neamțul, din ce în ce mai nesigur pe sine.

Iar din acel moment, pământul începu să i se clatine sub picioare...

CAPITOLUL X

Într-adevăr, la o oră după ce îi spuse amicului său din F.B.I. că Joe Ripers pleacă la Sacramento şi ar trebui urmărit, sergentul Mann primi un telefon de la agentul cu pricina.

— Steve, nici vorbă ca Biroul să se implice. N-avem nevoie de publicitate negativă, iar riscul de a fi depistaţi că-l urmărim e prea mare. Îmi pare rău!

— Nu-ţi face griji, *pall! Ţi*-am spus doar că scenariul nostru se bazează pe simple bănuieli. Poate că nu se va întâmpla absolut nimic şi toată lumea va fi fericită.

După figura nemulţumită pe care o abordă Steve în urma convorbirii, detectivii înţeleseră că demersul lor fusese un eşec.

Pentru a mai atenua din nereuşită, Mann îi anunţă că primise faxurile de la San Francisco şi Phoenix.

Ripers era acolo când prostituatele fuseseră asasinate.

*

Eric Black o luă pe Jane de acasă, astfel că ajunseră la sediul diviziei împreună. Maşina poliţistei se defectase şi se găsea la mecanic pentru câteva zile.

— Oare când te vei decide să-ţi cumperi un alt automobil?! La fiecare două-trei luni ai câte o problemă cu anticul tău BMW.

— Ştii când îmi voi lua altul? Când am să mă mărit cu un milionar sau când mi se va dubla salariul. Şi cum nici una dintre aceste posibilităţi nu e prea realistă, cred că amândoi mai avem de aşteptat.

— Te-ai mai gândit la cazul nostru? o întrebă detectivul pentru a schimba vorba.

— Vezi că semaforul e pe culoarea roşie! Îl atenţionă poliţista. Bineînţeles că m-am gândit. Aproape întreaga noapte.

-Şi?

— Ar fi bine dacă ne-am apuca de puţină psihologie criminalistică.

— Psihologie criminalistică? N-am auzit de această materie.

— În fine, cum i s-o spune... E vorba de ştiinţa aia cu ajutorul căreia afli profilul psihologic al criminalului urmărit, putând astfel să-i anticipezi reacţiile şi acţiunile.

— Aha! Şi ai impresia că atunci am pune mai repede mâna pe răufăcători?

— Desigur, tu nu crezi?

— Nu ştiu dacă mi-ar folosi. Eu mă bazez mai mult pe fler şi pe improvizaţiile la care apelez atunci când mă aflu într-o situaţie critică.

— Nu mai spune! Şi ce te îndeamnă flerul să faci în acest moment?

— Nu înţeleg! zise Eric, demarând când se aprinse culoarea verde a semaforului.

— Ce rezolvare sau ce cale consideri că ar trebui să urmăm pentru a-l demasca pe „simpaticul" Joe Ripers?

— Habar n-am!

— Am înțeles! Flerul tău funcționează perfect, ca de obicei...

Cei doi renunțară să se mai tachineze, în timp ce detectivul își parcă Fordul Scorpio în fața D.P.L.A.

Dacă mai spun ceva, îi dau apă la moară și îmi strică întreaga zi, se gândi Jane. În loc să se concentreze asupra a ceea ce avem de făcut, lui nu-i arde decât să mă ironizeze și să mă contrazică. Dificil caracter mai are partenerul ăsta al meu...

E firesc să aibă și ea dreptate câteodată, însă eu am mai mereu! gândi latura misogină a lui Eric. De-aia nu pot să tac atunci când sunt provocat. Recunosc egalitatea femeii cu bărbatul, atâta vreme cât nu se face prea mult tam-tam pe tema asta. Dacă aș gândi altfel, nu m-aș mai putea numi bărbat, mai mult ca sigur...

În clipa în care intrară în biroul Diviziei „Cazuri Speciale", secretara Melanie Pullman le veni în întâmpinare, legănându-și șoldurile pline, dar foarte plăcute la vedere.

— Căpitanul v-a convocat pe amândoi. Pare cam nervos în această dimineață, însă n-am nici cea mai mică idee care ar putea fi motivul.

— Mulțumim, cu toate că nu ne-ai ajutat cu nimic! zise Jane pe un ton acru. Poți să ne anunți.

Corky West îi aștepta, plimbându-se nervos prin bârlogul său. Pe birou stăteau răvășite mai multe ziare și câteva însemnări făcute în grabă.

— Luați loc! Îi invită *boss-ul,* după care mai măsură de două ori lungimea încăperii cu pasul.

— Iar am făcut vreo prostie, șefu'? încercă Eric să destindă atmosfera.

— Din fericire, nu. Alta e problema.

Apoi se duse până la biroul său, scotoci prin mormanul de cotidiane și alese ediția *New York Times* din acea dimineață.

— Să nu ne spuneți că scriu și ei despre prostituate ucise! sări Jane, enervată din senin.

— Ba chiar așa, dar crima respectivă s-a petrecut la New York, mai exact în Brooklyn.

— Nu se poate! rostiră detectivii într-un glas.

— Ba uitați că se poate! Știrea e chiar pe prima pagină.

Polițiștii citiră în liniște cele 12 rânduri ale notiței, după care Eric își dădu cu părerea:

— N-a fost Ripers. Ăsta e la Sacramento.

— Cum de poți fi atât de sigur? îl interogă căpitanul. Fantoma ta l-a însoțit cumva?

— Nu sunt foarte sigur, dar pot verifica.

— Atunci treceți la treabă! De asemenea, luați legătura cu poliția din N.Y. şi aflați în ce mod a fost asasinată Monica Silver, că în presă nu scrie.

— E singurul ziar care a relatat despre omucidere?

— Aşa cred, însă puteți verifica şi asta.

— În regulă, şefu'! Să plecăm?

— Imediat ce aflați ceva nou, îmi comunicați. Nu accept nici o scuză! Poate va fi cazul să faceți o plimbare până acolo.

— Am înțeles, *boss!*

De îndată ce ajunseră la propriile birouri, Eric îi spuse partenerei lui:

— Pune repede mâna pe telefon şi sună-l pe Goldblum!

— De ce, te-ai țăcănit?

— Nici pomeneală, Jane! Ziaristul o să afle despre ştire - poate că a aflat deja - şi va crede că l-am lăsat din nou deoparte. Îşi va pierde toată încrederea în noi. Avem ocazia să-i aruncăm praf în ochi şi-ar fi păcat s-o pierdem.

— Îmi pare rău s-o recunosc, însă cred că ai dreptate. Îl sun chiar acum!

Spre surprinderea lor, Melanie se apropie de ei cu două cafele aburinde în mână, rostind ceremonios:

— Din partea casei!

— Eşti cea mai frumoasă şi mai amabilă ființă din lume! se bucură detectivul, aprizându-şi o țigară. Dar Steve n-a venit încă?

— A fost, dar a plecat. N-a spus când se întoarce.

— Alo, Peter, Jane e la aparat. Ce mai faci?

— Nu mă aflu într-una dintre zilele mele cele mai bune, răspunse bărbatul morocănos.

— Bine, atunci n-am să te țin prea mult. Uite ce e! Încă o prostituată a fost ucisă în N.Y. Crezi că ar putea fi vorba despre aceeaşi mână criminală la care ne gândim noi?

— Am citit şi eu ziarul. Sincer să fiu, habar n-am! spuse Goldblum, parcă ceva mai bine dispus. Dar cum de mi-ai dat telefon?

— Păi nu aşa suna înțelegerea noastră, să ne anunțăm reciproc atunci când apare câte ceva nou?

— Ba da, însă...

— ... Nici un însă! Şi tu ne-ai spus că o anumită persoană pleacă la Sacramento şi noi te-am informat despre noua crimă.

— Frumos din partea voastră. Răspunzându-ți la întrebarea principală pe care mi-ai adresat-o, ei bine, nu. Nu cred că e mâna omului nostru. Doar acesta se află în capitala administrativă a Statului California. A şi transmis de acolo.

— La fel s-a gândit şi partenerul meu, iar căpitanul l-a întrebat cum de poate fi sigur că neamțul este în Sacramento? Tu ce zici?

— Ai dreptate, nu putem şti cu certitudine, până nu verificăm.

— Şi cum putem face acest lucru?

— Simplu. Voi încercați să aflați, pe canalele voastre, dacă amicul se află acolo; eu îi voi verifica documentele de călătorie şi de cazare, atunci când se va întoarce. Vă fac rost de nişte copii. Dacă va fi nevoie, puteți apela şi la serviciile departamentului de poliție din acel oraş, nu-i aşa?

— Cu siguranță. Aşa vom face şi mai vorbim la telefon.

— De acord.

— Este că s-a bucurat? se arătă Eric mândru că intuise perfect reacțiile ziaristului.

— Într-adevăr. Cred că o să încerce să vorbească cu Ripers la telefon sau poate pune pe altcineva s-o facă.

— Eu am să-l sun pe Steve. Poate află - până când se întoarce Ripers - în ce mod a fost ucisă Monica Silver din N.Y.

CAPITOLUL XI

Oare de ce m-au căutat polițiștii aceia? se întrebă încordat Johann Weger, alias Joe Ripers, în timpul zborului spre Sacramento. Să-i fi interesat doar articolele, fără a bănui nimic despre trecutul meu? Puțin probabil, dacă mă gândesc bine. Ce, parcă așa procedează un polițist... În cazul în care ar fi vrut neapărat să-mi afle sursa de informare, vreun superior de-al lor l-ar fi contactat mai degrabă pe redactorul-şef! Sau poate chiar pe director. E clar că a fost o făcătură. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Dacă îşi vor mai face semnalată prezența o dată, va fi evident că m-au luat la ochi. Şi nici nu-i pot condamna pentru asta! mai gândi Joe, surâzând abia perceptibil.

Capitală administrativă a -statului California, orașul Sacramento se întinde pe malurile fluviului cu același nume, adăpostind o populație de circa 1,5 milioane de locuitori.

Ziaristul contemplă clădirile şi bulevardele largi care începură să se zărească, simțind o mare poftă de viață şi de aventură. Era convins că lucrurile vor merge bine şi de astă dată, iar mica lui escapadă avea să fie un succes. Dacă în viața lui nu ar fi existat Jennifer, ar fi avut o existență cu adevărat demnă de invidiat. Aceasta încă îi telefona cel puțin o dată pe zi, implorându-l să se întoarcă la ea. Poate că o va face la un moment dat.

*

— Eric, nu cred că asasinul din N.Y. este omul nostru, zise sergentul când detectivul îşi făcu apariția în birou.

— De ce?

— Prostituata găsită alaltăieri a fost ucisă în cu totul alt mod decât victimele lui Ripers. De fapt, şi dr. Harrison a fost de aceeaşi părere, după ce a citit un raport cu privire la necropsia nefericitei.

— Foarte interesant! Au scris mai multe ziare despre caz sau doar *N. Y. Times?*

— Vreo patru, din câte am aflat până în prezent. Să mai scormonesc în direcția asta?

— N-are rost. Jane n-a sosit încă?

— Ba da, se află în Laboratorul criminalistic.

— Atunci am să cobor şi eu.

Ce-o fi cu „Specialistul" de nu ne poate furniza nici un indiciu serios cu privire la acest caz? se întrebă detectivul, în timp ce cobora scările. Butch pare a fi în plină formă. Şi-apoi, chiar dacă ar fi fost un novice într-ale psihologiei, n-ar fi rămas așa pentru multă vreme. Nu pot să cred că n-a pus mâna pe câteva cărți de specialitate, ca să studieze psihologia criminalilor în serie.

În mare măsură, Eric nu se înşela, cum avea să afle puțin mai târziu. Dr. Harrison nu-şi pierduse timpul degeaba.

— Te salut, prietene! Şi pe tine, dragă colegă! Era evident că detectivul îi deranjase pe Butch

şi Jane dintr-o discuţie foarte antrenantă.

— Ah, tu erai?

— În caz că vă inoportunez, pot să mă retrag. Nu vreau să fiu indiscret şi nici să vă stric ploile.

— Dacă tot ai venit, ia loc! Îl invită legistul, fără nici o urmă de ospitalitate în glas. Dar nu te simţi ca la tine acasă, ci ca la mine în laborator...

Ce vrei să spui cu asta?

— Că trebuie să rămâi cu pantofii pe podea, adică să nu-ţi pui picioarele pe birou, şi să nu râvneşti la raţia mea de cafea.

— Doar atât?! Atunci sunt omul tău, Butch! Despre ce vorbeaţi?

— Despre psihologia criminalului nostru, îl informă Jane.

— Încercaţi să-i alcătuiţi profilul psihologic? Ştiam eu că n-o să ne laşi să ne zbatem ca peştele pe uscat, Butch!

— Ştiai pe naiba, Eric!

— Şi la ce concluzii aţi ajuns?

Poliţista intră în subiect:

— Am stabilit împreună că, fără îndoială, asasinatele au o motivaţie sexuală, aşa cum sunt cele mai multe atrocităţi de acest gen. Ucigaşul şi-a lăsat propria semnătură la locul faptelor şi, judecând după asemănarea dintre crime, este puţin probabil ca acestea să fi fost înfăptuite de persoane diferite. Problema este, însă, că respectiva semnătură nu ne duce la criminal. Din nefericire. Nici urmă de vreun indiciu pentru stabilirea ADN- ului.

— Jane, acum ştiu sigur: vrei să te specializezi în acest domeniu! exclamă Eric, încântat de prestaţia partenerei lui. Te rog, continuă!

— Deci, spuneam că Joe - sau cine o fi el - urmează acelaşi tipar în privinţa uciderii prostituatelor. Iar faptul că a fost prezent la locul tuturor faptelor pe care le cercetăm -mă refer la cele descoperite până în prezent - îl indică drept principalul nostru suspect.

— Admirabil!

— Asasinul căutat de noi este o persoană între două vârste, deoarece şi-a abandonat cadavrele acolo unde le-a ucis ori în altă parte, fără a se îngriji prea mult de ascunderea lor. Dacă am fi avut de-a face cu o persoană mai în vârstă, aceasta şi-ar fi ascuns cu grijă victimele ucise, iar un tânăr ar fi lăsat diferite indicii care să inducă în eroare organele de anchetă. Ce ne spune faptul că n-am descoperit urme palpabile la locul crimelor? Că asasinul era cunoscut de victime şi că nu s-a

grăbit să fugă după ce le-a făcut de petrecanie. Niciodată nu i-a fost teamă că ar fi putut fi prins cu mâța-n sac. Omoară oriunde, de regulă cât mai departe de casă.

— Dar văd că ai devenit o adevărată... Sherlock Holmes, draga mea!

— Împreună cu Butch, te rog! El a studiat câteva cursuri predate la Academia F.B.i. pe subiectul „Criminologie comparată". Mai departe. Ucigaşul nostru în serie are un comportament cât se poate de firesc, este echilibrat psihic în aparentă şi asasinează din plăcere. Putem presupune că faptele sale au o motivație psihică, atâta vreme cât nimeni n-a reuşit până acum să descopere indicii incriminante. Şi mă refer aici în special la absența urmelor de spermă. Ar putea fi impotent sau unul care se inhibă în momentul esențial.

— Poate a folosit prezervativ.

— Exclus, interveni dr. Harrison. Omul nu poate ejacula sau o face în afara corpului victimei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, s-ar fi descoperit până- acum măcar urme ale lichidului care lubrifiază prezervativele.

— Ştii ce nu înțeleg, Butch? Dacă o asemenea persoană se teme că ar putea fi prinsă, de ce ucide de fiecare dată în acelaşi mod?

— Pentru a fi recunoscut de autorități şi, mai târziu, de opinia publică. Are nevoie de recunoaştere şi adoră să i se dea atenție în emisiunile televizate ori în paginile ziarelor. Pot să-ți mai spun că este alb, fiindcă a omorât femei de aceeaşi culoare a pielii - cu excepția lui Terry Quinn, care era mulatră -, lucru de asemenea specific criminalilor în serie.

— Cu toate că cele prezentate de voi nu sunt senzaționale, m-ați făcut să fiu şi mai convins că Joe Ripers este ucigaşul de prostituate. O.K.! Dar cum rămâne cu lunga perioadă în care n-a ucis pe nimeni? întrebă Eric.

— Am să-ți dau o explicație care se bazează doar pe intuiția mea feminină, zise Jane. Eu cred că Joe a avut două motive foarte puternice pentru a întrerupe asasinatele vreme de circa zece ani. Instinctul său de conservare şi experiența trăită în puşcărie l-au făcut să devină mai ponderat, iar romanele sale i-au oferit exact defularea de care avea nevoie. Asta e părerea mea.

— Cu alte cuvinte, şi-a potolit setea de omoruri prin scris?

— Întocmai. Iar când inspirația i s-a terminat, s-a apucat din nou de ucis.

— N-ar fi exclus să fi trecut iarăşi la fapte, în căutarea de noi subiecte pentru cărțile sale de succes.

— Şi-acum aveți idee cum am putea pune mâna pe et? Cum l-am putea demasca?

— Stabilirea unui profil psihologic nu implică aşa ceva, răspunse polițista.

— În cazul nostru, poate, ținu „Specialistul" să precizeze. Pentru că dovedirea făptaşului ține de abilitatea anchetatorilor, dacă aceştia se pot mândri cu aşa ceva...

Ofensat, detectivul se ridică de la locul său şi spuse:

— În concluzie, ați încercat să mă îmbătați cu apă rece, nu-i aşa?

— Dar la ce te-ai fi aşteptat, Eric? Să ți-l dăm pe Joe Ripers pe tavă? întrebă Jane. În acest caz, eşti ori naiv ori rău intenționat!

— Poate amândouă..., aprecie legistul, înainte de a-i conduce pe amândoi până la uşă.

*

- Jane, te caută Goldblum! o informă steve pe polițistă, când aceasta îşi făcu apariția în birou.

— Mulțumesc!

Cât dură convorbirea telefonică, sergentul află de la Eric ultimele informații obținute de Ia Butch şi de la partenera sa.

— Băieți, am noutăți! zise Jane după ce aşeză receptorul în furcă.

— Te ascultăm!

— Numele de Jennifer Jordan vă spune ceva?

— Stai puțin! zise sergentul, depunând un vizibil efort de memorie. Nu cumva este actuala concubină sau amantă, mă rog, a lui Joe? Cea care l-a reclamat la poliție pentru agresiune, după care şi-a retras plângerea?

— Ba chiar ea e!

— A pățit ceva?

— Da, dar nu ce credeți voi. A părăsit-o amantul.

— Asta ți-a spus ziaristul tău?

— Nu e al meu, Eric.

—Bine-bine şi ce câştigăm noi de-aici?

— Putem încerca s-o descoasem puțin. E foarte probabil să fie mai vorbăreață acum decât atunci când era împreună cu Joe, nu credeți?

— Jane are dreptate, consimți Steve. Ai adresa - ei?

— Da.

— Foarte bine, atunci am să-i fac o vizită, se oferi sergentul.

— Merg şi eu cu tine, bătrâne! sări detectivul. Şi-aşa n-am ce face pe-aici.

O oră mai târziu, cei doi polițişti sunau la uşa unui apartament de bloc mai degrabă modest şi nu foarte curat. Pe Jane o lăsaseră acasă, fiindcă se simțea destul de obosită - mai bine-zis stresată - din cauza lipsei unei activități susținute, după cum era obişnuită.

— Ne pare rău dacă deranjăm, sunteți doamna Jennifer Jordan? întrebă Steve, când din spatele uşii apăru o chică ciufulită.

— Exact. Dumneavoastră?

— Sunt sergentul Mann, iar el este detectivul Black, de la D.P.L.A.

Legitimația de polițist, pe care femeia o studie o clipă, avu darul de a aduce un zâmbet pe fața ei destul de boțită.

Își arată vârsta pe care o are, se gândi Eric. Parcă 35 de ani, dacă nu mă înșel.

— În ce problemă?

— Am dori să stăm puțin de vorbă cu dumneavoastră, dacă nu vă deranjăm, în legătură cu Johann Weger, alias Joe Ripers.

— Da??? Atunci poftiți înăuntru! Vă rog să mă scuzați pentru dezordine, nu mă așteptam la musafiri! se scuză ea, după care dispăru în camera de baie. Luați loc, vă rog!

— Steve, continuă tu interviul! Îi ceru detectivul. S-ar părea că te place.

— Am s-o fac, dar să știi că vorbești prostii...

— De ce? Doar nu te-am acuzat pe tine de ceva, bătrâne. Ce te-ai șifonat așa? Uite, dacă încearcă să ne ofere ceva, am să-i cer o bere, ca să mă revanșez pentru o vină ce nu-mi aparține...

— Faci asta ca s-o tai pe urmă din contul pe care-l am deschis la tine? Nu, mulțumesc! Prefer un pahar de apă rece.

Într-adevăr, Jennifer Jordan arăta ceva mai bine când se întoarse.

— Să vă servesc cu ceva? întrebă gazda.

— Colegul meu este un mare băutor de bere însă nu consumă alcool în timpul serviciului, vorbi Eric. Câte un pahar de apă rece este suficient.

În vreme ce femeia se duse la bucătărie, Steve îi aruncă detectivului o căutătură criminală. Avea să i-o plătească, fără îndoială, când va sosi momentul.

— Joe a pățit vreun necaz? întrebă femeia, după ce se întoarse cu două pahare aburite pe o tavă.

Nu remarc nici o urmă de îngrijorare în glasul ei, își zise Eric. Probabil că ar fi bucuroasă să i se fi întâmplat ceva iubițelului...

— Nu, doamnă, o informă Steve. Altceva am dori să aflăm de la dumneavoastră, dacă nu vă supărați.

— Vă ascult cu cea mai mare atenție!

— Cunoașteți trecutul prietenului dumneavoastră?

— Fostului meu prieten, ținu gazda să precizeze. Vă referiți la faptul că a fost închis câțiva ani în Germania?

— Da, doamnă.

— Știu că a fost acuzat de asasinarea unor prostituate, însă pe urmă l-au reabilitat. Greșesc?

— Nu greșiți deloc. Și nu v-a fost teamă să trăiți cu el?

— Atunci, nu. Acum, când mă gândesc mai bine, se pare că aş fi avut motive. Nu credeţi?

— Aceasta este raţiunea pentru care ne aflăm aici. Să înţeleg că v-aţi despărţit?

— Relaţia noastră a început să se răcească cu aproape două luni în urmă, fără nici o justificare. Acum nici măcar nu-mi mai telefonează şi poate ca e mai bine aşa, deşi nu ştiu ce l-a făcut să se îndepărteze de mine.

Femeia asta pare destul de sinceră, se gândi Eric. N-avem nici un motiv s-o bănuim de complicitate.

— Dar cum aţi ajuns la mine? reveni Jennifer Jordan.

— Nu vă putem dezvălui sursa noastră de informare, însă Ripers nu ştia nimic despre vizita noastră, vă asigurăm! Şi ar fi minunat dacă nici dumneavoastră nu i-aţi spune nimic.

— Desigur, desigur. Însă tot n-am înţeles cu ce v-aş putea fi eu de folos... Îl anchetaţi pentru ceva? S-a petrecut vreo grozăvie?

— Nu e vorba despre noi, doamnă, minţi Steve cu neruşinare. Germanii ne-au cerut sprijinul pentru că nu se împacă deloc cu punerea lui în libertate, forţată de numeroase uniuni ale scriitorilor din diferite ţări şi de presa internaţională.

— Aha! Şi ce-aţi vrea să ştiţi despre el?

— Ce fel de om este, doamnă? Am dori să-i stabilim un profil psihologic, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, blufă sergentul.

— ?!...

Şi cum femeia ridică neputincioasă din umeri, Steve preciză:

— Este o nouă tehnică de investigare a persoanelor suspecte, prin care reuşim să stabilim adevărul cu exactitate.

— Ce fel de om era? N-aş avea prea multe să-i reproşez, se eschivă femeia să-şi acuze fostul amant.

— Am să vă pun o întrebare destul de jenantă - interveni Eric - dar, dacă doriţi să nu-mi răspundeţi, nu e nici o supărare.

— Vă ascult!

— Era satisfăcător din punct de vedere... vreau să spun... cu potenţa...

— Am înţeles la ce vă referiţi. Nu, nu e nici pe departe un „taur comunal". Are unele probleme cu erecţia, probabil din pricina stresului cotidian şi a întâmplărilor prin care a trecut, îl scuză ea. Dar nu sunt permanente.

— E un tip manierat sau îşi mai iese din fire câteodată? preluă Steve firul discuţiei.

— Vreţi să ştiţi dacă dădea în mine? Dacă mă bătea? Probabil că aţi aflat despre episodul acela cu reclamaţia de la poliţie...

— Vag. Mi se pare că aţi retras-o, nu-i aşa?

— Ba da, însă acum mă gândeam să revin asupra acelei retractări...

— Deci, v-a lovit într-adevăr?

— Ar fi posibil să depun o nouă plângere împotriva lui, se eschivă Jennifer Jordan de la un răspuns direct.

— Da, doamnă, însă nu ştiu câtă credibilitate vi s-ar mai acorda acum!

— Înțeleg, aveți perfectă dreptate. Mai mult ca sigur că n-ar avea nici un rost să-l reclam din nou. Toată lumea ar crede că este vorba despre o răzbunare şi n-ar fi foarte departe de adevăr.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Dacă Joe m-a bătut? Asta vreți să ştiți? Ei bine, da. Chiar m-a bătut destul de rău. M-am ales cu o coastă ruptă, o mână luxată şi vreo trei echimoze. Nici vorbă să fi căpătat rănile în urma unui accident. Dar pe vremea aceea țineam enorm la el şi am încercat să-l protejez, la rugămințile lui fierbinți. M-a asigurat că, dacă eu îl acuzam de comportament violent, polițiştii ar fi avut un motiv destul de solid să-l trimită în fața instanței. L-am crezut şi cam asta a fost tot.

— De ce v-a lovit?

— Pentru că am refuzat să mă culc cu el. Doriți să ştiți şi altceva?

— Nu, doamnă. Vă mulțumim pentru timpul a- cordat!

CAPITOLUL XII

Ziaristul se întorcea acasă extrem de satisfăcut. Şi această escapadă a sa fusese un succes. Acum nu mai rămânea decât să încropească primul episod al tragediei din Sacramento, pentru a-l prezenta chiar în seara aceea directorului. Seria de articole ce avea să urmeze îi sporea celebritatea deja dobândită.

N-au cum să pună mâna pe mine, oricât de inteligenți ar crede ei că sunt! se încurajă Joe Ripers de unul singur. Am lucrat curat şi n-am lăsat nici o urmă asupra cadavrului. Faptul că le suprim pe fete în locuri unde ei nu pot ajunge, iar pe urmă abandonez altundeva trupurile neînsufleţite îmi asigură o protecţie de 100%. Dacă aş fi procedat aşa încă de la început, nu m-ar fi prins niciodată. Din greşeli învaţă omul...

În acea zi, Joe nu se mai duse pe la redacţie, mulţumindu-se să telefoneze pentru a afla dacă este nevoie de el. Şi cum nu era, îşi oferi câteva ore de odihnă după deplasarea efectuată, vezi Doamne, în interesul serviciului.

Ce-ar fi dacă le-aş trimite anchetatorilor o fotografie cu prostituata pe care am făcut-o îngeraş la Sacramento?! se întrebă el dintr-o dată. Sau poliţiştilor şi procurorilor nemți care m-au băgat la zdup. Cred că ar înnebuni de ciudă. Dar mai bine stau potolit. Cine ştie ce idei le mai dau şi îi pun pe urmele mele, în schimbul unei satisfacţii mărunte...

Aşadar, reuşi să reziste tentaţiei şi se felicită mai apoi pentru asta.

*

În seara aceleiaşi zile, după ce se întunecase, detectivul Eric Black se plimba agale pe un bulevard din *Downtown,* în zona de unde îşi racola clienţii ultima prostituată ucisă în L.A. Nu-i mai spusese lui Jane ce avea de gând să facă, lăsând asta pe a doua zi.

Era totuşi devreme pentru „agăţat", aşa că intră într-un bar oarecare şi comandă o cafea.

— Sunteţi copoi? îl întrebă barmanul, după ce îl servi.

— De ce, scrie pe fruntea mea?

— Nu domnule; zâmbi respectivul, dar se vede o umflătură sub haină. Probabil că e de la pistol.

— Bine că nu mi se vede o umflătură altundeva! replică Eric, întorcându-i zâmbetul.

— Asta aşa e! se amuză barmanul. Într-adevăr...

— Amice, eu ţi-am răspuns la o întrebare. Acum e rândul tău.

— Ce vă face să credeţi că am o memorie bună, domnule?

— Bancnota asta de 10$, zise detectivul, ară- tându-i o hârtie cu chipul lui Hamilton pictat pe ea.

— Această figură îmi stimulează o mică parte din memoria mea de elefant. Poate mai încercați...

— Mai mult de un Jackson, acolo, nu pot majora potul, *pal!* spuse Eric, fluturându-i prin fată o bancnotă de 20$. Salariile noastre nu sunt prea mari, iar asemenea daruri nu ni se decontează, cred că ştii asta.

— Să zicem că ştiu şi că sunt gata să sprijin acțiunile politiei. Nu înainte, însă, de a afla despre ce este vorba.

— Numele de Sarah Vargas îți spune ceva? întrebă detectivul, aprinzându-şi un Camei fără filtru.

— Ar trebui? se arătă precaut bărbatul.

— Ținând cont că se prostitua prin această zonă, eu cred că da.

— De la ce serviciu spuneați că sunteți?

— Nu spuneam. Zic acum. De la Divizia „Cazuri Speciale". Mai ales omucideri, preciză Eric, văzându-şi interlocutorul în continuare nedumerit şi nehotărât

— Aha, anchetați uciderea prostituatelor! se dumiri barmanul. Ce-ați vrea să ştiți?

— Numele unor prietene de-ale ei cu care aş putea sta de vorbă. Nimic altceva.

— Pentru asta nu trebuie să-mi plătiți. Căutați-o pe Stephanie Freeman, o lungană destul de cunoscută în zonă. Ea o să vă spună tot ce ştie, cu siguranță. E foarte afectată de dispariția timpurie a lui Sarah.

— Deci, nu-mi iei banii?!

— Nu, domnule. Am motivele mele.

— Şi care ar fi acestea?

— Dacă criminalul ăsta în serie nu e prins şi fetele încep să dispară din zonă? Nu se duce naibii afacerea noastră cu barul?

— Asta cam aşa e.

— Vedeți?

— Bine, amice. Atunci îți mulțumesc pentru informație! Spune-mi cât îți datorez pentru cafea!

— Şi asta e din partea casei. Plus o seară gratuită pentru dumneavoastră şi câțiva prieteni, dacă prindeți bestia.

— Să ştii că o s-o prindem, *pal! O* s-o prindem, îşi întări Eric convingerea, părăsind localul.

*

— Domnul doreşte o fată? îl întrebă pe detectiv o tânără asiatică, aruncându-şi spre el un şold provocator.

Eric o privi încântat, uitând pentru o clipă că se afla cu treabă în acel loc rău famat.

Nu mi-ar strica o partidă cu această divă! se gândi el, admirându-i trupul tânăr. Mai mult ca sigur că ştie o sumedenie de tehnici erotice. Întotdeauna am fost de părere că asiaticele astea au erotismul în sânge.

— Eşti foarte apetisantă, n-am ce zice, dar caut pe altcineva pentru această seară. O cunoşti cumva pe Stephanie Freeman?

— Da' ce treabă ai cu ea? îl întrebă fata, bănuitoare.

— Una ruşinoasă, se enervă Eric. Vreau s-o regulez. Crezi că asta ar trebui s-o ştie tot bulevardul?

Intimidată de reacţia destul de violentă a bărbatului, prostituata încercă o altă tactică pentru a pune mâna pe clientul care - credea ea - căuta o clipă de fericire.

— Tocmai iepei aceleia ţi-ai găsit să i-o tragi? Nici măcar nu se poate lăuda cu ţâţele alea ale ei şi are o faţă...

— ... Nu e treaba ta! se răsti detectivul pentru a doua oară. Îmi spui sau nu?

— Două sute de metri mai departe, pe partea stângă, în apropierea barului *Orient,* zise ea, vizibil îmbufnată pentru că ratase angajamentul. Dacă vii şi altădată, caută-mă neapărat! Îţi fac reducere.

Eric nu mai auzi ultima frază, deoarece o pornise deja în direcţia indicată. Trebuia să dea de prostituată cât mai repede, ca să nu i-o ia înainte altcineva.

Ajuns la locul cu pricina, văzu trei fete îmbrăcate fistichiu, care stăteau de vorbă. Şi, cum una dintre ele era foarte înaltă, detectivul se opri în faţa ei:

— Stephanie, cred că eşti liberă, nu-i aşa?

Prostituata îl privi, destul de curioasă, neştiind de unde să-l ia. Figura poliţistului nu-i spunea absolut nimic, dar asta nu constituia nici pe departe o problemă. Nu putea reţine fizionomiile tuturor clienţilor pe care îi avea.

— Desigur, dar nu-mi amintesc cum te cheamă.

— Eric e numele meu. Deci?

— Sunt a ta, iubitule! zise fata, luându-l de braţ şi trăgându-l într-o parţe pentru a putea vorbi în linişte. Cam cât timp ai la dispoziţie?

— Circa două ore, să zicem.

— Şi ce aştepţi de la mine, dacă nu sunt prea indiscretă? Ceva special?

— Nici pe departe. Sunt un tip absolut normal. Iar pentru cele două ore îţi ofer 50$ şi o trataţie la bar.

— Doar atât?! sări prostituata, vizibil nemulțumită. O jumătate de sută iau pentru o oră de lucru şi maximum trei contacte.

— Te asigur că nu vei avea prea mult de muncă, Stephanie! În plus, timpul pe care îl vei petrece cu mine va fi plăcut, ai să vezi!

— Aşa spuneți toți, Eric. În fine, să zicem că accept, dar mai pune ceva peste cei 50 de dolari. Să zicem 75...

— ... În nici un caz! 60 este tot ce-ți pot oferi. Ai să vezi că n-o să-ți pară rău!

— Bine, accept. Dar dacă mă dezamăgeşti, mai pui 15$, bine?

— De acord.

Cel doi se îndepărtară de locul întâlnirii lor, iar în curând intrară în barul *Love Inn,* unde Eric fusese ceva mai devreme. Aleseră o masă ceva mai retrasă, după care detectivul îi spuse fetei:

— Poți comanda ce doreşti. Asta ca să nu mă consideri un tip zgârcit.

— Da? Minunat! Atunci aş bea un coniac Courvoisier XO Imperial. Poate fi şi unul mic, dacă ti se pare prea scump.

Eric dădu comanda, cerând pentru el o bere Carlsberg, şi îşi aprinse o țigară.

— Noroc!

După ce sorbi două înghițituri mici cu vădită satisfacție, Stephanie îl întrebă:

— Am mai fost noi împreună? Nu te supăra că întreb, însă pur şi simplu nu-mi aduc aminte. Ştii, nu stau foarte bine la capitolul memorie...

— Te înțeleg. Cu meseria ta, nici nu e dé mirare. Totuşi, află că nu ne-am mai întâlnit.

— Atunci... cum de ai ştiut cum mă cheamă?

—Am să-ți spun îndată, dacă ai puțină răbdare.

Nu e o poveste prea lungă.

Barmanul se apropie de masa lor cu o farfurie plină cu alune - drept bonus pentru scumpele băuturi comandate - apoi îi făcu un semn din cap lui Eric, ceea ce însemna că nu se înşelase asupra fetei.

— Stephi, aş vrea să aflu câteva informații de la tine.

Prostituata deveni dintr-o dată precaută, îndepărtând cu câțiva centimetri paharul de coniac din fața ei.

— Pentru asta m-ai adus aici? Eşti copoi? M-ai mințit?

— Stai puțin, că nici nu ştiu la care întrebare să-ți răspund mai întâi! Uite, ca să-ți arăt că n-ai de ce te teme, îți dau banii promişi.

Şi detectivul îi înmână trei bancnote de 20$, aşteptând ca surpriza să-şi facă efectul. Apoi ridică paharul de bere şi continuă:

— Ştiu că ai fost bună prietenă cu Sarah Var- gas, cea care a dispărut dintre noi de curând.

— Deci, eşti copoi.

— Da, sunt şi vreau foarte mult să pun mâna pe acest ucigaş în serie, care are de gând să vă decimeze!

După câteva clipe de tăcere, fata se destinse puţin, îşi lipi genunchii de ai lui, după care zise:

— Ai nevoie de ceva informaţii de la mine, nu-i aşa?

— Exact.

— Numai atât?

— Nu neapărat. Îmi place foarte mult cum arăţi şi vreau să ştii că respect cu adevărat meseria voastră. Chiar sunt dependent de ea, câteodată, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Asta înseamnă că nu mi-ai dat banii doar ca să stăm de vorbă, nu?

— Să zicem că nu.

— Bine, atunci uite ce-ţi propun! Hai să bem liniştiţi, fără a mai vorbi deloc despre Sarah. În acest timp, eu îţi voi face curte, ca să nu dăm de bănuit nimănui. Pe urmă, când vom ajunge la mine, discutăm despre ce vrei tu. De acord?

— Total de acord! răspunse detectivul, mân- gâindu-i drăgăstos obrazul.

Prostituata băgă o mână sub masă, iar cu cea rămasă liberă mai sorbi o înghiţitură - cu ochii închişi de plăcere -, savurând licoarea fermecată ce-i fusese oferită cu mărinimie de poliţist. Aşeză paharul pe masă cu multă grijă, ca nu cumva să-l răstoarne, apoi arboră o mină de femeie în călduri, spunându-i:

— Dar nu mi-ai vorbit deloc de preferinţele tale sexuale!

Înainte ca Eric să se poată gândi la un răspuns - adecvat, auzi un zgomot - care nu putea fi făcut decât de fermoarul pantalonilor săi, ce fusese deschis pe nesimţite. Aşadar, Stephanie Freeman trecuse la treabă.

Detectivul îşi consumă toată berea, fiindcă i se făcuse dintr-o dată cumplit de sete, însă nu mai comandă alt rând, deoarece îşi aduse aminte dintr-o dată de scopul pentru care o agăţase pe fată. În ciuda acelei neplăcute treziri la realitate, penisul începuse să i se întărească, sub priceputul masaj al prostituatei.

— Dacă nu vrei să-ţi ejaculez în palmă, ar trebui să-.ţi pui ambele mâini pe masă, îi zise el, zâm- bindu-i cu înţeles.

— Aşa de rapid eşti?! se miră cu sinceritate prostituata. E din cauza stresului sau aşa e firea ta?

— Să zicem că ambele variante sunt la fel de exacte.

— Am înţeles, rosti Stephanie, după care îl mai strânse de câteva ori de mădular, sfârşind prin a-şi extrage mâna şi a-i trage fermoarul la loc. Vezi, ţi-am dat ascultare. Aşa sunt eu - se justifică lungana - o fată supusă...

Eric îi făcu un semn barmanului, iar acesta se apropie în scurt timp cu nota de plată.

— Mergem? o întrebă detectivul, după ce Stephanie sorbi şi ultima înghiţitură din pahar.

— *Yes, darling!*

Poliţistul lăsă o bancnotă pe masă, se ridică primul şi îi oferi brâţul însoţitoarei lui.

— Mergem pe jos sau comandăm un taxi?

— Cum vrei tu. Nu locuiesc prea departe însă, pe timpul tău, tu eşti cel care hotărăşte.

— Atunci aleg o plimbare. Cred că pe stradă vom putea vorbi...

Cei doi o porniră în josul bulevardului, lipiţi unul de celălalt, astfel încât un ochi avizat îşi putea da seama imediat ce e cu ei şi încotro se îndreaptă. Faptul că Stephanie era mai înaltă cu câţiva centimetri decât Eric nu făcea decât să accentueze acea impresie.

— De când erai prietenă cu Sarah?

— De circa doi ani, iubitule.

— Vă înţelegeaţi bine? Eraţi apropiate?

— Răspunsul e afirmativ la ambele întrebări, răspunse prostituata, privindu-l languros.

— În afară de clienţii ocazionali, existau şi unii abonaţi la graţiile ei?

— Da, vreo doi, însă am convingerea că nu sunt ei criminalii.

— De ce?

— Unul e un moşneag de vreo 60 de ani, care o întâlnea doar pentru a-i provoca plăcere ei, dacă mă-ntelegi, iar celălalt e un timid prin definiţie, care acum se culcă cu mine. Te rog să mă crezi că n-ar fi capabil să facă rău nici măcar unei muşte. E un tip cumsecade, n-are nici un fel de fantezie sexuală şi termină la comandă... exact atunci când consider eu că a venit momentul.

— Ceea ce mi-ai spus până acum nu mă ajută cu nimic, zise Eric, tocmai când ea se oprise în faţa unui imobil, scotocind în poşetă după cheile de la intrare.

Apoi urcă cele câteva trepte înaintea musafirului, dându-i acestuia ocazia să-i admire picioarele incredibil de lungi şi fesele ca doi pepeni de vreo patru-cinci kilograme fiecare.

— Îmi dau seama şi regret. Dar nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune.

— Nu-ţi aminteşti de vreun client mai deosebit pe care l-a întâlnit de curând? Doar făceaţi trotuarul împreună, nu-i aşa?

— Ba da. A fost la un moment dat un tip cu un Mustang de culoare neagră, care a regulat-o toată noaptea, după cum mi-a mărturisit Sarah a doua zi. Zicea că i-a ieşit pe urechi scula ăluia... Mai mult ca sigur că se droga.

— Şi nu ţi se pare suspect acum, când îţi aduci aminte de el?

— Nu, fiindcă prietena mea s-a întors acasă. Iar pe tip l-am văzut şi ieri.

— Aşa? Deci nu se teme că ar putea fi recunoscut. De altcineva nu-ţi aminteşti? De vreun tip mai elegant, înalt, cu o prestanţă aparte şi foarte manierat? forţă nota Eric.

— Stai puțin! Parcă a plecat la un moment dat cu un tip îmbrăcat într-o haină de piele, care avea un aparat de fotografiat atârnat de gât. Crezi că acesta ar putea fi criminalul în serie?

— N-ar fi exclus. Dacă ai vedea o fotografie a lui, ai putea să-l recunoşti?

— Da. Cred că da.

Între timp, ajunseseră în modesta locuință a lui Stephanie Freeman şi se făcuseră comozi. Ea îşi legase părul la spate şi îi oferise musafirului o cafea - destul de lungă după gusturile acestuia.

— Te superi dacă dau un telefon?

— În ce scop?

— Îi voi spune unui coleg să facă rost de o fotografie, iar mâine, hai să zicem pe la ora 10.00 a.m., ți-o va aduce. Crezi că te-ar deranja?

— Nu. Pot face măcar atâta lucru pentru fosta mea prietenă de... suferință.

Eric îşi scoase mobilul din buzunar şi formă numărul lui Jane, cu inima strânsă.

— Te-am sculat din somn?

— Aproape. Eram pe cale să ațipesc. Ai vreun motiv bine întemeiat ca să mă deranjezi la ora asta?

— Eu cred că da, Jane.

— Atunci, dă-i drumul!

— Sună-l pe Peter şi roagă-l să meargă mâine la redacție mai devreme ca de obicei! Am nevoie de o fotografie a omului nostru.

— Să nu-mi spui că ai găsit vreun martor, că nu te cred!

— Nu-ți spun încă, dar sunt pe cale... Dacă ziaristul ne ajută, trimite-l pe Steve să o ia şi să o ducă la următoarea adresă. Stai puțin!

Detectivul află adresa exactă a prostituatei, apoi i-o dictă partenerei lui, terminând convorbirea. Era o şansă neaşteptată, ce merita orice fel de efort din partea unui polițist ca el — devotat meseriei pe care şi-o alesese.

CAPITOLUL XIII

— Aşadar, domnule poliţist, acum pot considera că aţi obţinut tot ce doreaţi de la mine? îl întrebă Stephanie pe Eric, privindu-l languroasă.

— Dacă nu mai ai altceva de oferit..., insinuă detectivul.

În semn că a înţeles la ce se referea bărbatul, gazda dădu drumul la muzică şi, în doi timpi şi trei mişcări, se debarasă de toate obiectele de vestimentaţie care o acopereau de la talie în jos. Astfel, Eric putu să-i admire interminabilele picioare, fesele superb conturate şi triunghiul pubian ce se întrezărea între pulpele ei puternice.

Mai mult ca sigur că îmi va cere să folosesc prezervativul! Îşi zise detectivul, deloc încântat de o asemenea perspectivă. Pe deasupra, ar fi şi în interesul meu să îl port, cu toate că n-am nici un chef.

Stephanie îşi umezi îndelung un deget în gură, mimând cu neruşinare felaţia şi provocându-l pe Eric cu profesionalism. Apoi îşi introduse mijlociul între picioare şi începu să se alinte de una singură în ritmul muzicii.

Musafirul asista la spectacol extaziat, întrebân- du-se până unde avea să meargă cocostârcul din faţa sa. Fata citi în ochii lui că era destul de incitat şi se apropie.

— Nu vrei să dansezi, cu mine?

Numai de aşa ceva nu-i ardea lui. Totuşi, se ridică din fotoliu, ca să nu facă impresie proastă, şi se apropie de prostituată, care semăna acum cu o liană în bătaia vântului. O apucă de ambele fese, o trase spre el şi, împreună cu ea, prinse a se undui în ritmul muzicii, mimând sexul.

— Spune-mi cum vrei! Îi ceru Stephanie. Poţi obţine tot ce doreşti de la mine.

După o clipă de gândire, poliţistul răspunse:

— Fără prezervativ.

Ea surâse angelic, îi desfăcu catarama şi îi scoase pantalonii, apoi şortul. Înţelesese perfect ce i se ceruse. Se mai frecă un timp de el, făcându-l apt pentru un asalt în forţă, apoi îi prinse scula în mână şi i-o manipulă după bunul plac.

Îl privi. Era roşu la faţă şi îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Înţelese că sosise momentul favorabil. Îngenunche şi îi mângâie picioarele. I-o sărută cu delicateţe, făcându-l să zâmbească.

— Ce te amuză? îl întrebă ea.

— Parcă ai fi şeful meu, care suge acadele de când s-a lăsat de băut cafea..., nu se putu abţine Eric.

Dar pe Stephanie n-o deranjă remarca poliţistului, aşa că îşi continuă activitatea cu conştiinciozitate şi aplomb.

Bărbatul gemu de plăcere când buzele prostituatei îi împresurară mădularul erect. Se abținu cu greu s-o prindă de ceafă pentru a se înfige până în fundul gâtului ei, ştiind că astfel ar fi avut de pierdut. Nu în fiecare zi i se oferea ocazia să ia parte la o asemenea distracție... şi-apoi plătise bani grei pentru spectacol.

Fata i-l sărută, i-l dezmierdă cu limba pe toată lungimea lui, apoi circular, făcându-l să se înfioare din ce în ce mai mult, cu fiecare secundă care se scurgea. În cele din urmă, i-l înghiți cu totul, prinzându-l în acelaşi timp de fund, parcă temându-se ca nu cumva să-i scape.

Abia perceptibil, Eric se mişcă înainte şi înapoi, aproape împotriva propriei voințe.

Pe ea n-o deranjă această participare, ba dimpotrivă. Îl înghiți şi mai mult, într-o manieră în acelaşi timp îndrăzneață şi elegantă. Zbaterea lor dură în jur de zece minute, timp în care Stephanie îşi puse în valoare toate cunoştințele acumulate în... câmpul muncii. În ciuda acestui fapt, realiză că trebuie să abandoneze poziția, deoarece frumoşii ei genunchi se frecaseră de covorul aspru până când se înroşiseră. Aşa că se întinse la orizontală, îşi depărtă picioarele, începu să se masturbeze de una singură şi îl întrebă:

— Eşti capabil de nişte genoflexiuni?

Cum el nu-i răspunse, multumindu-se să dea din cap aprobator, fata continuă:

— Atunci dă-mi-o aşa! Te aştept, iubitule!

Apoi deschise gura într-un gest cât se poate de sugestiv. Mai mult curios decât contrariat, Eric se postă deasupra ei, cu picioarele uşor depărtate, şi se lăsă pe vine. Restul îl făcu „fetița".

Folosindu-se de mâna rămasă liberă, i-o masă puțin, apoi şi-o introduse în gură, în timp ce îşi ridică puțin capul de pe covor. Şi cum n-avea posibilitatea de a se mişca prea bine pentru a-l satisface, detectivul înțelese ce era cu genofle- xiunile acelea despre care îi vorbise ceva mai devreme. Într-adevăr, o asemenea experiență nu-i mai fusese dat să trăiască. Bănuise el că lungana se pricepea la tot felul fantezii şi exhibiții sexuale...

Eric transpirase bine de când se apucase să facă educație fizică şi nu ştia cât mai avea să reziste.

Oare ce-o să se întâmple atunci când voi ejacula? se întrebă el, temător. Dacă mi se înmoaie genunchii şi aterizez cu fundul pe capul ei?!

Speriat de un asemenea gând, detectivul i-o scoase din gură şi se puse în genunchi.

— E mai bine aşa! Îşi justifică el noua poziție.

*

— Alo, Peter! Scuză-mă că te deranjez la ora asta!

— Nu te formaliza, Jane! S-a întâmplat ceva?

— N-aş vrea să-ţi dau acum o informaţie neverificată, însă dimineaţă îţi voi spune cum stau lucrurile. Uite de ce te-am sunat! Mâine, la prima oră, aş avea nevoie de o fotografie a lui Joe Ripers. Crezi că m-ai putea ajuta?

— Aţi găsit pe cineva care l-ar putea identifica?

— Nu eu, ci Eric, însă nu sunt foarte sigură de asta. Ţi-am spus. Nu mi-a dat amănunte. Probabil că se afla într-o situaţie... delicată.

— Înţeleg. Cred că voi reuşi. Am să încerc la „Personal". Fişele tuturor angajaţilor cotidianului se află acolo, într-un computer parolat. De asemenea, fiecare dintre noi are câte o poză scanată. Am să solicit un prinţ. E bine aşa?

— Cred că da. Te deranjează dacă-l trimit pe Steve să ia fotografia de la tine? Să zicem pe la ora 9.00.

— Atât de devreme?

— Păi ti-am zis că la prima oră am nevoie de ea!

— Şi 9.00 este pentru tine prima oră? Bine, am să văd ce pot face. Cei de la Serviciul Personal vin devreme la slujbă.

— Mulţumesc, Peter! Cum aflu ceva, te sun.

*

Stephanie se mulţumi să-i zâmbească, aşteptă ca el să se pregătească, apoi deschise gura, la fel de docilă ca înainte.

Aşa e mult mai bine! constată Eric în gând şi începu să se mişte din ce în ce mai repede, pentru a se elibera de tensiunea ce îi dădea crampe mai jos de abdomen.

Fata îl împresură cu buzele mai strâns decât se aşteptase, după care închise ochii. Gemu de câteva ori din adâncul gâtlejului şi, după ce se masturbă cu o rapiditate care-l făcu pe poliţist să zâmbească, juisă cu un suspin prelung.

Imediat după aceea, execută o întoarcere la 180 de grade - rămânând, totuşi, întinsă pe covor - şi reluă acţiunea începută cu atât aplomb.

Mulţumit de această iniţiativă, Eric se destinse puţin, ca apoi să-şi încordeze din nou întregul corp. Sfârşitul era foarte aproape. O ştia el, o simţea şi ea.

Stephanie acceleră ritmul acelor mişcări de du-te-vino pe care le executa din cap, grăbindu-se pentru scena finală.

El o prinse cu ambele mâini de ceafă şi se folosi de prostituată ca de un mecanism gonflabil pentru o singură persoană.

Fata nu protestă în nici un fel, iar când musafirul explodă, făcu astfel încât să-l înghită până la scrot, în mod repetat. Când carnea din gura ei începu să piardă din dimensiuni, o eliberă cu delicatețe, de- punându-i câteva sărutări pe... cap, în semn de recunoştință. Se ridică, bău un pahar cu apă, după care îi zise:

— După fața ta, consider că eşti mulțumit de prestație. Greşesc?

— Nici vorbă, Stephi, nici vorbă! se grăbi el să răspundă, îmbrăcându-se, oarecum ruşinat.

— Gata, asta e tot ce-mi poți oferi? se alintă gazda.

— Deocamdată, făcu Eric pe enigmaticul. Tre- buie să mai ajung şi acasă. Mâine sunt nevoit să merg la lucru, nu pot lâncezi în pat până la orele prânzului.

— Ah, da, îmi amintesc. Meseria de polițist te obligă să alergi după criminalii periculoşi, glumi prostituata. Păcat. Dacă mai rămâneai, n-aş fi fost nevoită să mai ies astă seară din casă. Desigur, dacă adăugai ceva la onorariul meu...

— Îmi pare rău, dar nu pot! răspunse detectivul, devenind dintr-o dată serios, după ce se văzu cu pantalonii pe el.

— Nu-i nimic, poate altădată. Sper să pui mâna pe bestia aceea, înainte de a face şi alte victime în rândul colegelor mele de breaslă!

— Nu ştiu când se va întâmpla asta, însă tot am să pun mâna pe el până la urmă. Vezi cu fotografia aia! Îi mai spuse Eric din uşă.

Stephanie, care se afla tot în fundul gol, se apropie şi se împinse cu pubisul în el.

— Eşti sigur că nu mă mai vrei o dată?

— Ba te vreau de mai multe ori, însă nu acum. Poate altădată...

— Te aştept oricând, cu plăcere. Iar în ceea ce-l priveşte pe colegul ăla al tău, nu-ți face griji! Mă va găsi acasă. Apropo, crezi că l-aş putea aborda într-o problemă profesională?

— — ?!...

— Ştii, în ultima vreme am prins gustul... copoilor.

CAPITOLUL XIV

Aşa cum plănuiseră, sergentul Mann se prezentă a doua zi la redacţia cotidianului LA *Times* şi, în absenta redactorului Peter Goldblum, fu invitat de secretară în biroul acestuia.

— Apare în câteva minute, domnule. S-a dus până la Serviciul Personal. Doriţi o cafea?

Steve fu cât pe ce să o întrebe dacă n-are cumva o bere cât de mică, însă răspunse:

— Nu, mulţumesc! Sper să plec repede.

Imediat îşi făcu apariţia şi cel aşteptat, ţinând în mână o foaie de format A4.

— Uite fotografia care te interesează, amice! zise el în loc de bună dimineaţa. Dar nu-mi spui şi mie cine vrea s-o vadă?

— Nici eu nu ştiu prea mult. Jane m-a sunat aseară şi m-a rugat să trec pe aici. Cam asta ar fi tot. Mi-a dat doar o adresă la care să duc poza asta.

— Bine, te cred. Aminteşte-le colegilor tăi de înţelegerea noastră! Dacă află noutăţi, aştept un apel de la ei.

— Le voi spune, mormăi Steve nemulţumit şi părăsi biroul.

O oră mai târziu suna la uşa apartamentului pe care i-l indicase Jane, neştiind cine îi va deschide uşa. Când o văzu pe Stephanie Freeman în prag, îmbrăcată doar într-un neglijeu - mult prea transparent pentru acea oră matinală - lui Steve i se puse un nod în gât.

— Bună dimineaţa, doamnă! reuşi el să în- gaime.

— Care doamnă? se miră sincer femeia, privind în spatele ei. Vii din partea lui Eric?

— Da. Numele meu este Steve Mann.

— În regulă, atunci pofteşte înăuntru! Ai adus poza aceea?

— O am chiar aici, răspunse sergentul, scoţând fotografia scanată din buzunarul de la piept al hainei.

Fata o privi preţ de câteva secunde, după care zise:

— Fără îndoială, el e! Omul cu care a plecat Sarah în noaptea aceea. De-atunci n-am mai văzut-o. Vreau să spun... În viaţă.

— Sunteţi sigură, doamnă?

— Absolut sigură, şi nu mă mai lua cu acest apelativ. Spune-mi Stephanie! Să-ti fac o cafea?

Sergentul îi admiră picioarele, oprindu-se cu privirea în zona feselor, în vreme ce ea se îndrepta spre bucătărie, fără a mai aştepta acordul musafirului.

Încet-încet, începea să înţeleagă cam ce hram poartă acea iapă în călduri.

Mai mult ca sigur că Eric a avut ceva de muncit la ea! se gândi Steve cu oarecare invidie. Stă bine pe picioarele ei şi cred că e cel puţin cu un cap mai înaltă decât mine. Dacă mai rămânea mult în burta mă-sii, ieşea toată numai picioare...

Sergentul încă zâmbea când Stephanie se întoarse cu o tavă pe care se aflau două ceşti de cafea aburindă.

— Scoate-ti haina, nu te formaliza! Îl îndemnă gazda. E destul de cald aici.

Aşa e, îşi zise bărbatul, multumindu-se să îşi slăbească puţin nodul de la cravată.

Prostituata se aşează alături şi, după ce Steve luă o gură din licoarea pregătită de ea, îşi aşează o mână pe piciorul potenţialului client, întrebându-l simplu:

— Vrei să te servesc şi cu altceva? Îţi fac o reducere, desigur, adăugă fata, când observă că poliţistul nu prea înţelesese la ce se referise. Să zicem 20$ sus sau 30$ jos. Trebuie să recunoşti că o asemenea ofertă nu întâlneşti în fiecare zi!

Pentru că mâna prostituatei avansă spre prohabul musafirului, acesta luă ceaşca de cafea în mână, arătându-se deosebit de preocupat de savurarea ei.

— Ei? insistă fata, văzând că poliţistul nu catadicseşte încă să-i răspundă.

— Mulţumesc pentru ofertă, însă nu mă interesează! zise Steve cu teamă în glas.

Acum se va dezlănţui vulcanul, se gândi el, adoptând o poziţie care să-i permită să o zbughească pe uşă, la cel mai mic semnal.

Omitea, fără îndoială, faptul că gazda era o profesionistă a amorului, obişnuită cu refuzul bărbaţilor. Dar şi cu toanele lor.

— Dacă i-ai da un telefon colegului tău care a m-a vizitat aseară, cred că ţi-ai schimba părerea. Crede-mă, n-o să-ţi pară rău după bani!

— Te cred, Stephanie, însă mă văd nevoit să te refuz încă o dată. Ţi-am spus, nu sunt genul acela de bărbat.

— Nu-i nimic, amice, nu-i nimic. Poate altădată. Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă ea; dând semnalul de plecare.

— Nu, asta-i tot. Mulţumesc pentru cafea şi pentru ospitalitate, domnişoară...

*

— Deci, l-a recunoscut, le vorbi căpitanul Corky West poliţiştilor aflaţi în biroul său. Melanie! strigă el în receptorul aparatului telefonic.

— Da, domnule!

— Roagă-I pe procurorul de serviciu să vină până la noi. Să intre neanunţat când ajunge aici!

— Şi cum ai scos această mărturisire importantă de la prostituata aceea? îl întrebă Jane pe partenerul ei, pe un ton mai mult decât insinuant.

— Crezi că are vreo importantă? se eschivă Eric, privind jenat spre şefu! său. Oricum, eram în afara orelor de serviciu.

Ca să nu i se observe zâmbetul ce i se conturase pe faţă, căpitanul întoarse capul spre fereastră.

— Vrei să spui că întâlnirea n-a avut loc în interes de serviciu? interveni Jane, amuzată. Asta scuză anumite fapte la care te-ai dedat? În locul tău, aş fi spus că m-am sacrificat pentru gloria diviziei şi aş fi ieşit mai bine din clinci.

— Chiar aşa...

Dar Eric nu-şi mai duse ideea până la capăt, deoarece procurorul de serviciu îşi făcuse apariţia în birou.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede! spuse căpitanul West. Iată care este problema...

Şi începu să le povestească în cât mai puţine cuvinte despre situaţia care-l frământa. Când ajunse la sfârşit, adăugă:

— Întrebarea e dacă-l putem aresta pe baza mărturiei acelei prostituate.

— Îmi pare rău, afirmă procurorul, însă nimeni nu vă va elibera un mandat de arestare - şi nici măcar unul de percheziţie a locuinţei - pe baza unei singure mărturii. Şi aceea aparţinând unei prostituate.

— De ce?

— N-ar fi exclus ca ziaristul să fi fost clientul lui Sarah Vargas şi-atât. Ce probă aveţi pentru a dovedi că el este criminalul pe care-l căutaţi? Doar faptul că a făcut sex cu ea şi că a fost recunoscut de o colegă de breaslă? Nu tine.

— Asta înseamnă că dumneavoastră consideraţi această probă circumstanţială? vru Eric să ştie.

— Exact. Şi e absolut insuficientă pentru ceea ce-mi cereţi.

— În acest caz, nu ne rămâne decât să continuăm de unde am rămas, conchise căpitanul. Vă mulţumesc pentru colaborare, domnule procuror!

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

Deosebit de dezamăgiţi, poliţiştii se aşezară fără nici un chef la birourile lor.

— Jane, dă-i un telefon lui Peter şi spune-i cum stăm! Îi ceru Eric partenerei lui. Altfel ni-l punem în cap şi nici unul dintre noi nu doreşte asta. Mai cu seamă el.

*

— Doar ti-am spus, Peter! aproape se enervă Jane. Mărturia fostei lui amante, în legătură cu agresivitatea lui Ripers, nu face nici două parale. La fel cum nu contează ce susţine prostituata Stephanie Freeman. Faptul că aceasta din urmă l-a recunoscut nu valorează nimic.

— Nu mai insista, că am priceput. Mi-am amintit brusc că justiţia este oarbă şi nu ne putem baza pe ea decât atunci când îi dăm să pipăie ceva.

— Asta e...

— Oricum, îţi sunt foarte recunoscător că m-ai sunat ca să mă pui la curent cu cele întâmplate. Diseară ai vreun program?

— Depinde cine întreabă, Peter. Dacă o faci tu, ei bine, am! Ţi-am mai spus.

— Păcat! Am fi putut să mai stăm de vorbă despre cazul ăsta încâlcit.

— Dacă ţii neapărat, te poţi întâlni cu Eric. Cred că el e dornic să discute cu tine.

— Nu, mulţumesc... Poate altădată?

— Poate nu... Mai bine spune-mi: când ziceai că se întoarce Joe de la Sacramento?

— Chiar în seara asta. Mâine dimineaţă va fi la redacţie. Poate a adus ceva pentru prima pagină a gazetei de mâine.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— N-ar fi exclus, nu-i aşa?

— Doamne fereşte! Nu uita să-i verifici documentele de călătorie, ca să fim siguri că într-adevăr a fost acolo unde susţine.

CAPITOLUL XV

— Bună seara, domnule director! se arătă deosebit de vesel Joe Ripers în clipa când intră în biroul şefului său de la *L A. Times.* Am ceva proaspăt pentru mâine dimineaţă.

— Ediţia de mâine e destul de aglomerată. Nu mai poate aştepta o zi?

— Asta numai dumneavoastră o puteţi hotărî. Dacă vreţi să citiţi..., adăugă ziaristul, întinzându-i o coală de hârtie pe care o scrisese în avion, pe drumul de întoarcere acasă. S-ar putea ca până poimâine să vuiască toate cotidianele locale şi naţionale.

Joe tăcu apoi, ca directorul să-i poată citi textul. Nu era foarte lung, aşa că respectivul termină repede de lecturat ştirea şi zise:

— E bombă, într-adevăr! ii facem loc. Cum naiba ai reuşit să pui mâna pe aşa ceva?!

— Secret profesional, dacă nu vă supăraţi. Cred că posturile locale de radio şi televiziune din Sacramento vor difuza câte ceva încă de astăzi, dar nu vor avea atâtea amănunte câte am eu. E păcat să pierdem o asemenea ocazie.

— Ai dreptate. Când pleci, trimite-l pe secretarul de redacţie la mine. Altceva?

— Nimic, domnule. Nu am ce să adaug. Deocamdată, bineînţeles. Pentru poimâine, însă, voi furniza cititorilor noştri şi alte amănunte în legătură cu crima din Sacramento. Or să rămână cu gura căscată până şi cei care investighează cazul, veţi vedea!

— Aşa să fie, Joe, aşa să fie!...

Imediat după ce stătu de vorbă cu secretarul de redacţie, Ripers fu interpelat de domnişoara Lucy Diego, de la „Personal", care rămăsese peste program. Aceasta îi zâmbi cu timiditate, spunându-i pe un ton şoptit:

— Domnule, aş vrea să vă spun ceva, dar nu aici, în văzul lumii.

— N-ai de ce să te ascunzi..., nu te supăra, dar nu ţi-am reţinut prenumele.

— Lucy mă cheamă. Ceea ce am să vă spun e confidenţial, continuă fata, aşa că...

— Foarte bine. Mai rămâi la slujbă?

— Nu, mi-am terminat treaba.

— Atunci te aştept jos în zece minute. Putem cina împreună, dacă n-ai nimic împotrivă.

— De acord, domnule! răspunse tânăra, îmbu- jorându-se, vizibil încântată că va lua masa cu bărbatul acela după care multe colege de-ale ei întorceau capul.

La ora fixată, el urcă două etaje şi o aşteptă să iasă dintr-un birou al Serviciului Personal. Fata ieşi printre primii şi luară amândoi liftul până la parter.

— Ar fi bine să ieşim din clădire, zise ea, deloc încântată să ia masa la bufetul-restaurant al zia- rului. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar v-am spus. Am să vă comunic ceva strict confidenţial.

— Vrei să mergem la cel mai apropiat fast-food? o întrebă când se întâlniră.

Lucy Diego se mulțumi să aprobe din cap, în tăcere.

Zece minute mai târziu, se aflau amândoi în fața unei mese, gata să mănânce.

— Eşti măritată, Lucy? o întrebă Joe din senin, după ce îi studie cu atenție chipul preț de câteva secunde.

Târfulița asta nu-i rea deloc! Îşi zise ziaristul, admirându-i bustul bine format, în ciudă taliei mai curând mignone pe care o avea.

— Nu, domnule. Eu zic că mai am destul timp pentru asta.

— Spune-mi pe nume, te rog! Nu te formaliza. Domnişoara Diego abia îndrăznea să-l privească pe sub sprâncene pe reputatul jurnalist, atât de timidă era. Mai bine-zis, persoana lui o făcea să se piardă cu totul, dintr-un motiv lesne de bănuit.

— Ei? spuse el când terminară de mâncat. Care-i problema?

— Poate nu e ceva foarte important, însă eu am considerat că ar trebui să ştiți, domn... să ştii, Joe. Te priveşte personal.

— Serios?! făcu bărbatul ca să-şi arate nerăbdarea, cu toate că avea altă impresie în legătură cu modul în care fusese abordat.

Mai mult ca sigur că asta vrea să şi-o tragă cu mine şi a găsit un pretext oarecare, se gândi el. S-o refuz, să n-o refuz?!...

— Absolut serios. Îl cunoşti pe domnul Peter Goldblum?

— Da, îl cunosc, Ce e cu el?

— Cât timp ai lipsit din redacție, a venit la mine ca să se intereseze despre tine.

— Şi e ceva deplasat în asta?

— Nu în mod special... —... Şi-atunci?

— Mi-a cerut să-i scanez o fotografie de-a ta şi asta mi s-a părut destul de dubios. Pe urmă a luat câteva printuri cu el şi mi-a sugerat că ar fi bine să păstrez sub tăcere solicitarea lui.

— Aşa!.... mormăi Joe, devenind brusc atent. Alte date n-a mai cerut?

— Nu, doar fotografia era ceea ce-l interesa.

— Din câte ştii tu, s-au interesat de mine şi nişte agenți F.B.I.?

— De ce, ai făcut ceva rău?

— Nu e vorba de asta. Vreau numai să fiu informat la timp. Ştii, articolele de prima pagină pe care le-am publicat în ultima vreme au stârnit multe invidii. Cred că-ți dai seama...

— Normal, din moment ce ai ajuns o vedetă a ziarului în timp record. Referitor la întrebarea ta, nu ştiu ce să-ți răspund. Eu n-am cunoştință de vreo investigație şi, oricum, agenții n-ar veni în biroul meu pentru a aduna cine ştie ce date. S-ar duce la vreun redactor sau chiar mai sus, la director.

— Bună idee mi-ai dat, Lucy. Din câte ştiu. eu, orice persoană străină care pătrunde în redacţie este legitimată şi înregistrată la poartă, nu-i aşa?

— Ba da, însă nu înţeleg încotro baţi.

— Eşti prietenă cu vreuna dintre fetele de la recepţie?

— Cu vreo două.

— Atunci ai putea afla dacă Goldblum a fost vizitat în lipsa mea de agenţi ai Biroului sau ai poliţiei metropolitane?

— Nu cred că e prea greu. Fetele de la poartă sunt foarte guralive. Am să încerc.

— Bine, dar fă-o cu mare discreţie, bine?

— N-ai nici o grijă, mă descurc eu.

— Lucy, îţi mulţumesc foarte mult pentru ceea ce mi-ai spus şi pentru ce vei face în continuare. Îmi eşti de un real ajutor.

— Sper că n-o să afle nimeni, nu-i aşa?

— Evident. Apropo, ce faci mâine seară, Lucy?

— Nimic deosebit, se fâstâci tânăra pentru a mia oară.

— Atunci poate ieşim împreună undeva. Mi-ar face mare plăcere.

— Şi mie, Joe. La ora 8.00 p.m. Îţi convine?

— De minune. Sunt nerăbdător să stăm de vorbă şi altfel decât din punct de vedere profesional...

*

Căpitanul Corky West, şeful Diviziei „Cazuri Speciale" din cadrul D.P.L.A., era extrem de nervos în acea dimineaţă. Cadavrul altei prostituate fusese descoperit la Sacramento de către poliţia locală, iar guvernatorul Statului California, Rick Myles, tuna şi fulgera la adresa tuturor instituţiilor subordonate.

— E cât se poate de clar, *boss!* Îndrăzni detectivul Eric Black, după ce ascultase vestea cea proastă din gura căpitanului. Joe Ripers a făcut-o.

— Ce mai descoperire! Îl luă partenera lui peste picior. Cum de ţi-ai dat seama?!

— Adevărul e că nu putem fi 100% siguri de acest lucru, admise poliţistul.

— Vom fi în scurt timp, zise căpitanul. Dr. Butch Harrison se află în drum spre Sacramento. Nu vor începe necropsia fără el, aşa ne-au promis.

— Asta e minunat. În stadiul în care ne aflam cu ancheta, până şi cel mai mic indiciu suplimentar ne poate fi folositor.

— *L.A. Times* ce zice? îşi întrerupse Jane partenerul.

— Habar n-am! Poate ştie şefu'.

— N-am primit acest cotidian. Oare de ce lipseşte?

— Eu sunt, Joe, se auzi vocea lui Lucy în receptorul telefonului. Goldblum a fost vizitat recent de doi detectivi din cadrul D.P.L.A., cu care e prieten. Nu e pentru prima oară când vin pe la noi. Asta-i tot ce am putut afla. Fetele n-au vrut să-mi spună mai mult.

— Mulţumesc, dragă! Eşti o bomboană.

— Invitaţia de diseară mai rămâne valabilă?

— În principiu, da. Dar, dacă intervine ceva, vom amâna pentru mâine. Sper că n-ai să te superi.

— Nu, înţeleg..., răspunse funcţionara cu regret în glas, după care întrerupse legătura.

În acel moment, secretara Melanie introduse capul pe uşă.

— Iertaţi-mă, domnule căpitan! Pe detectiv Heron o caută la telefon ziaristul Peter Goldblum.

— Dă-i legătura aici.

— Da, domnule.

Privirile bărbaţilor rămaseră aţintite asupra poliţistei. Aceasta ridică receptorul la primul bâzâit.

— Ai aflat şi tu, Peter?

— Cum era să nu aflu, când Joe Ripers a publicat un articolaş despre moartea prostituatei din Sacramento, chiar în această dimineaţă?! Şi unde? Chiar în cotidianul pentru care lucrez.

Jurnalistul vorbea atât de tare, încât West şi Black auzeau totul perfect.

— Noi n-am reuşit să-l citim. Pur şi simplu, n-am putut intra în posesia ziarului tău.

— Vă trimit imediat o copie a articolului prin fax. Dar voi de unde ştiţi de crima din Sacramento?

— Domnul căpitan a fost informat prin intermediul canalelor politiei, dar n-ar fi exclus ca ştirea să se fi difuzat şi în mass-media locală din capitala administrativă a Californiei.

— Acum nu mai există nici o îndoială că Joe este omul nostru. Nu mai aveţi nevoie de dovezi că a fost acolo.

— Să sperăm că îl vom prinde, Peter, înainte de a comite un alt asasinat. Din nefericire, nici la ora actuală nu avem suficiente probe pentru a-l inculpa.

— Cred că ai dreptate. Apropo, astăzi nici nu mi-a răspuns la salut. E posibil ca fata care mi-a dat copia fotografiei lui să nu-şi fi ţinut gura.

— Şi e de rău?

— Nu, atâta timp cât nu se află că eu colaborez cu voi. Mie, unul, puţin îmi pasă. Ba chiar îi pot spune şi în faţă că este o persoană dubioasă. Dar cu voi e altceva, Jane.

— Ce ni s-ar putea întâmpla în cei mai rău caz?

— N-ar fi exclus ca Ripers să înceapă tam-tam-ul şi să pozeze în victima poliţiei. Chestia cu hărţuirea îi este familiară, îţi aminteşti?

— Ai dreptate, Peter. Din păcate. Ai vreo idee ce-ar fi de făcut?

— Voi sunteţi poliţiştii, nu eu. Poate că de astă dată se va descoperi vreun indiciu la locul faptei. Altceva nu-mi trece prin minte.

— Cum arată fata de la „Personal"?

— Cine, Lucy Diego? Destul de frumuşică după gusturile mele, dar nu se compară cu tine...

— Bine, văd că nu mai ai nimic să-mi spui...

— Ţineţi-mă la curent dacă aflaţi ceva! Melanie intră precipitată în birou, cu o pagină de fax în mână.

— Vă caută directorul Tillman, domnule, i se adresă ea căpitanului. V-am făcut deja legătura.

— Da, domnule, rosti West în receptor, după care ascultă încordat dispoziţiile superiorului său.

În această vreme, detectivii citiră în tăcere articolul din LA *Times.*

— Directorul mă cheamă la el. Tocmai a vorbit cu unul dintre patronii cotidianului, care ne acuză că le hărţuim un redactor. Vor să dea totul în vileag dacă nu le oferim o explicaţie plauzibilă pentru acţiunea noastră.

— Cum naiba o fi aflat? zise Eric cu ciudă.

— Asta e mai puţin important, aprecie Jane. Eu mă întreb cum se face că a ştiut despre asasinat chiar de aseară, înaintea poliţiei? Sunt prea multe coincidenţe.

— Asta nu ne ajută cu nimic, de vreme ce bănuielile noastre în privinţa lui nu au un fundament solid. Fără probe, suntem nişte oameni morţi.

— Şi ce e de făcut, după părerea ta, Eric?

— Să mă închid cu el într-o cameră antifonată, pentru vreo zece ore. Te asigur că ar spune şi ţâţa care-a supt-o de la mă-sa...

— Vorbeşti prostii!

CAPITOLUL XVI

O oră mai târziu, căpitanul West se întorcea abătut de la directorul departamentului. Se opri în dreptul birourilor detectivilor săi favoriți, iar Eric îşi strivi țigara în scrumieră, în semn de respect pentru superiorul său.

— E de rău, *boss?*

— Cam aşa ceva, răspunse acesta îngândurat.

— S-a lăsat cu perdaf?

— Nu chiar, dar nici mult nu mai era. Ripers le-a cerut patronilor ziarului aprobarea pentru a declanşa o campanie de presă împotriva noastră. Motivul ar fi acela că-l hărțuim şi îl urmărim fără a avea vreun mandat sau vreo dovadă împotriva lui.

— Porcu'!

— Aşa m-am gândit şi eu... Trebuie să găsim de urgență o rezolvare a problemei.

— Cum naiba, când n-avem nici un fir?!...

— Dacă aş încerca s-o abordez pe funcționara aceea care ne-a dat în gât lui Ripers? întrebă Eric.

— Vrei să spui că te gândeşti s-o vrăjeşti, nu-i aşa? întrebă Jane.

— Mă sacrific în numele diviziei, ce, nu-ti dai seama? Dacă ne-am face din ea. un aliat, am marca un punct în defavoarea neamțului.

— Ideea nu e tocmai rea, acceptă West. În lipsă de altceva, vreau să spun. Dar s-o faci în nume propriu. Atât ne-ar mai trebui, să implici departamentul într-o tentativă de seducție! Ar avea ce scrie ziarele vreo câteva luni.

— Am eu grijă, şefu'. Nu vă faceți probleme! Dar nu ne-ați spus ce-a mai zis directorul!

— Patronii aşteaptă probe clare împotriva angajatului lor. Iar dacă nu le deținem, ne-au somat să-l lăsăm în pace. Domnul Larry Tillman a obținut un răgaz de trei zile înainte ca *L.A. Times* să declanşeze ostilitățile împotriva poliției.

— Sper să-mi ajungă, aprecie Eric.

— Altfel, va fi vai şi-amar de noi!

*

Bărbatul din fața ei i se părea deosebit de agreabil tinerei Lucy Diego. Era drăguț, manierat, glumeț, dezinvolt şi foarte atent cu ea. În numai 20 de minute de când se aflau în restaurant, aproape că îi povestise trei sferturi din viata ei, iar el o ascultase cu atenție în tot acest timp. Când îşi dădu seama de asta, îi zise:

— Joe, povesteşte-mi şi tu despre tine! Am înţeles că eşti de origine germană, nu-i aşa?

— Nu am prea mare lucru să-ţi spun, se eschivă ziaristul. Poate altădată.

— De ce eşti aşa secretos?

— Fiindcă prefer să te ascult pe tine. Povesteşti foarte frumos.

Lucy nu era genul de fată care să rămână indiferentă la complimente, iar faptul că se înroşise de plăcere nu trecu neobservat de Ripers.

Cele câteva pahare de vin franţuzesc consumate se adăugaseră stării ei de încântare. Ar fi făcut orice pentru a-l avea alături până a doua zi de dimineaţă...

— Desert? îi întrerupse Joe gândurile. În afară de cele câteva legume pe care le-ai comandat, nu te-ai atins de nimic.

— Poate doar o cafea, ceru fata, de teamă să n-o ia somnul. Mi-am propus să-mi menţin silueta măcar până pe la 55-60 de ani.

— Asta nu-i rău deloc, Lucy, se arătă el plăcut surprins; dar, de fapt, se gândea la cu totul altceva.

Pipiţa asta abia aşteaptă să i-o trag, e mai mult decât evident! Îşi spuse. Nu ştiu ce să fac. N-am de gând să mi-o sui în cap şi pe urmă să nu mai pot scăpa de ea!

— Dragă, văd că eşti o fire sentimentală...

— ... Foarte sentimentală, îl întrerupse fata.

— Şi ai încredere în semenii tăi.

— În tine am încredere, Joe! se maimuţări ea, atingându-i mâna. Poţi să-mi ceri ce vrei ca să te convingi.

— Orice?

— Aproape orice, răspunse tânăra după o clipă de gândire.

Cum cina era pe sfârşite, ziaristul îi propuse să meargă la un bar.

Am s-o fac, dacă insistă atât, îşi zise el după ce comandară alte două pahare de vin. La urma-ur- melor, de ce nu?! Pentru început voi tatona terenul, apoi mai văd eu. Poliţiştii or să crape de necaz când vor da peste cadavrul unei angajate a ziarului la care lucrez. Atât de mult îmi place să-i provoc!

Era aproape miezul nopţii când Johann Weger, alias Joe Ripers, îşi parca maşina în faţa imobilului în care locuia Lucy.

— Nu urci să vezi cum stau? îl ademeni fata.

— Nu te deranjez? S-a făcut destul de târziu.

— Nici vorbă, se alintă ea, sărutându-l pe obraz. Toată seara mi-am dorit asta. Dar ce zic eu toată seara... Te-am dorit chiar din ziua în care am stat de vorbă. Până atunci m-am rezumat să sper din tot sufletul...

— În regulă, atunci voi urca pentru puțin timp, consimți el.

— Stai cât ai plăcere, Joe! Ți-am spus, nu mă deranjezi defel.

*

— Steve, dă un telefon la Serviciul de Imigrări şi află dacă Lucy Diego are probleme cu cetățenia! Îi ceru detectivul Black colegului său, după ce purtase o scurtă convorbire telefonică cu Peter Goldblum.

— Imediat, patroane! Da' la ce-ți trebuie această informație?

— Poate descopăr vreun mod de abordare, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Aha, ai de gând să-i pui poalele-n cap! Înțelese sergentul. Adică să te sacrifici în interesul diviziei - rectifică el imediat - după cum ți-e obiceiul.

— Cred că altfel ar fi trebuit să procedăm cu Ripers, i se adresă Eric partenerei lui.

— Cum?

— Să-l fi abordat tu... sub acoperire, Jane.

— Extraordinar, colega! Chiar la acest lucru mă gândeam şi eu.

— Telepatia!

Tăcură pentru o vreme, ascultând conversația telefonică a sergentului. Totuşi, nu reuşiră să înțeleagă mare lucru, deoarece acesta mai mult tăcea, luându-şi notițe. Când termină, zise:

— Eric, funcționara n-are nici cea mai mică problemă cu imigrarea. E cetățean american aşa cum suntem şi noi.

— Şi numele de Diego? se arătă Jane surprinsă.

— Provine dintr-un tată spaniol, stabilit în SUA acum 30 de ani, şi o mamă autohtonă.

— S-a dus şi pista asta, zise detectivul, cu regret în glas. Nu ne mai rămâne decât alternativa cu..

— ... Seducția, îl întrerupse Jane. Ce-aş râde să nu reuşeşti...

— Întotdeauna mi-au plăcut bărbații care ştiu ce vor de la viată, Joe. Iar tu eşti, cu siguranță, unul dintre aceştia.

— Mulțumesc!

— N-ai pentru ce. Îți întorc unul dintre multele complimente pe care mi le-ai făcut astă seară. Şi, crede-mă, e un unul cât se poate de sincer.

— Te cred.

— Nu am decât scotch în casă. Vrei?

— Un pahar mic cu gheață, dacă se poate.

— Imediat.

În lipsa fetei, jurnalistul începu să gândească febril:

Nici vorbă să-i fac de petrecanie în seara asta! Ba mai mult, nici n-am să mă culc cu ea, ca să mă considere în continuare un domn. Cine ştie, poate cândva - dacă lucrurile se precipită - îmi va fi de ajutor! Un martor devotat ca ea face mai mult decât doi poliţişti obsedaţi sexual şi un coleg ziarist, care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala...

— Noroc! toastă Lucy, oferindu-i un pahar plin pe jumătate.

— Pentru ce bem?

— Pentru prima noastră clipă de intimitate, să zicem.

— De acord.

Ea goli jumătate din cantitatea pe care şi-o turnase, în vreme ce Joe doar îşi înmuie buzele în scotch.

— Nu ştiu de ce mi s-a făcut atât de cald dintr-o dată..., zise fata, făcându-şi vânt cu mâna.

— Pune-ti ceva mai lejer pe tine!

— Nu e nevoie, ripostă ea, scotându-şi bluza subţire cu care era îmbrăcată şi rămânând doar în sutien. Cred că nu te formalizezi.

— Nici vorbă, o asigură Joe, admirându-i bustul proeminent şi rotunjimile rozalii ce se zăreau pe deasupra sutienului. Arăţi foarte bine.

Nemaiputând rezista tentaţiei, Lucy îşi abandonă paharul şi îi sări de gât bărbatului.

— Sărută-mă, Joe!

Musafirul făcu ce i se ceruse, dar nu era foarte convins de utilitatea gestului său. De aceea, o îndepărtă cu blândeţe şi o privi adânc în ochi.

— Nu mă vrei, *darling?* Nu mă găseşti destul de atrăgătoare?

— Nu-i vorba de asta, însă ne cunoaştem de atât de puţin timp...

— Să înţeleg că ai prejudecăţi, ori că eşti credincios altei femei?

— N-ai ghicit. Ambele variante sunt eronate. Ai omis educaţia mea germană, Lucy. Nu pot să fac dragoste cu o persoană pe care abia am cunos- cut-o. Nu se cade.

— Şi durează mult până când... se cade?

— Nu foarte mult.

— Atunci am să-ţi respect principiile, consimţi Lucy. Mă duc să pun ceva pe mine.

Înainte de a părăsi apartamentul, Joe o sărută ceva mai apăsat ca prima dată şi îi ură politicos „noapte bună".

CAPITOLUL XVII

Lucy Diego fu încântată când detectivul Black îi propuse o întâlnire după orele de program. Spera să obțină de la acesta mai multe informații pentru prietenul şi, poate, viitorul ei amant. Din păcate, oricât de mult încercase să-l găsească pe Joe Ripers, ca să-l anunțe despre întâlnirea cu polițistul, nu reuşise.

Nu-i nimic, îşi zise. Oricum, Joe o să se bucure şi, poate, îmi va acorda mai multă atenție.

Punctual, detectivul o aştepta pe funcționară în parcarea redacției, cu un exemplar al cotidianului *L.A. Times* în mână, ca semn de recunoaştere. Îşi motivase invitația adresată fetei prin a-i vorbi, în termeni evazivi şi generali, despre pericolele la care se expun tinerele în secolul al XXI-lea. Tot ce voia era să o pună în temă în legătură cu nişte lucruri pe care ea nu le cunoştea şi pe care nu i le putea expune la telefon.

— Domnişoara Diego? o abordă polițistul când o văzu apropiindu-se.

Peter Goldblum avusese dreptate. Fata era frumuşică foc, iar trăsăturile şi tenul hispanice îi dădeau un aer erotic care ar fi putut scula din adormire şi un eunuc.

— Lucy pentru prieteni, îi zâmbi ea.

— Detectiv Black, de la D.P.L.A. Eric pentru prieteni, îi răspunse polițistul cu aceeaşi monedă. Mă bucur să vă cunosc. Sunt cu maşina. Putem merge, dacă doriți, în Parcul Griffith. Nu e prea departe.

— De acord.

Pe drum, Eric făcu câteva comentarii cu privire la căldură şi la aglomerația metropolei, iar după ce parcă maşina, trecu direct la subiect.

— Aşa cum bănuieşti, te-am rugat să accepți această întâlnire pentru a vorbi despre... prietenul nostru comun, Joe Ripers. Îl cunoşti de multă vreme?

— Suntem colegi de serviciu, iar de vrei să ştii dacă mă culc cu el, ei bine, află că nu...

— Îmi place că eşti o fată directă, Lucy. De fapt, voiam să ştiu cât din trecutul lui cunoşti tu.

— Tot ce scrie în dosarul său de la „Personal". E de ajuns?

— Eu zic că nu.

— Poți fi mai explicit?

— Uite ce e, Lucy. Noi ştim că l-ai informat despre fotografia pe care ți-a cerut-o Peter Goldblum...

— Şi crezi că am procedat incorect? se eschivă fata. Suntem colegi, am mai spus-o, şi trebuia să-l pun în temă.

— Nu despre asta e vorba. Ci despre trecutul său, pe care tu nu-l cunoşti. Politia e pe urmele lui de ceva vreme. Nu numai cea americană, ci şi cea germană. Cu siguranţă că patronii ziarului cunosc totul sau aproape totul despre Ripers, însă aceste informaţii nu sunt publice.

— Şi vrei să îmi povesteşti tu despre toate astea?

— Exact.

— Atunci te ascult!

— Pe numele lui adevărat Johann Weger, colegul ăsta al tău este un asasin de prostituate şi nu numai...

— ... Aiurea! Îl întrerupse tânăra, izbucnind în râs.

— Eu n-aş râde în locul tău, se încruntă Eric. Şi te asigur că nu ţi-am solicitat această întâlnire pentru a-ţi înşira baliverne.

Puţin mai serioasă, Lucy Diego îi spuse:

— Atunci continuă, te rog!

— E de origine germană şi a fost condamnat pentru uciderea a trei femei: o franţuzoaică, o unguroaică şi o româncă. În timpul detenţiei, şi-a definitivat studiile, apoi s-a apucat să scrie romane având ca subiect propriile fapte. Aşadar, vezi că aici nu e nici un mare secret. Oricând poţi verifica dacă spun sau nu adevărul.

Din ce în ce mai uimită, Lucy îşi manifestă dorinţa de a lua loc pe o bancă. Zise, mai mult pentru ea:

— Nu se poate!

— Ba să ştii că se poate. Weger a fost pus în libertate la presiunile uniunilor scriitorilor şi ale presei din mai multe ţări, ajungând să pozeze în victimă a unei societăţi ostile, cum e - după părerea lui - cea germană. Problema noastră e, însă, alta. De când a emigrat în Statele Unite, au fost asasinate o serie de prostituate în diverse oraşe. De fiecare dată, Ripers s-a aflat în localităţile respective şi a scris cu lux de amănunte despre cele întâmplate.

— Asta înseamnă că...

— De aceea ne aflăm pe urmele lui şi încercăm să-l dovedim. Înţelegi?

— Bine, dar... putea să mă ucidă şi pe mine, nu-i aşa? Aseară l-am invitat în apartamentul meu. Nu am făcut sex, adăugă ea, citind următoarea întrebare pe chipul lui Eric. El n-a vrut.

— Lucy, să ştii că eşti în mare pericol! Mai ales acum, când ai aflat aceste informaţii.

— Şi ce-ar fi de făcut, Eric?

— În primul rând, să păstrezi o discreţie totală în legătură cu întâlnirea noastră. Apoi, încearcă să nu rămâi niciodată singură cu el şi sună-mă imediat când ţi se pare ceva dubios! adăugă detectivul, întinzându-i o carte de vizită.

— Vrei să-mi propui o colaborare pentru a-l băga din nou după gratii?

— Ar fi minunat dacă ne-ai putea ajuta.

— Am să mă mai gândesc. Cât de mult te pot înşela aparenţele... Tipul ăsta chiar îmi plăcea. Nici în visurile mele cele mai groaznice n-aş fi putut crede că este un asasin în serie. Sau că a fost, în fine... Am să te sun eu dacă mă hotărâse.

*

— Bună dimineaţa, Jane! Îşi întâmpină sergentul Mann colega, cu zâmbetul pe buze.

— *Hello,* Steve! Mă bucur că eşti vesel. Ai vreun motiv aparte?

— Dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, nici unul.

— „Specialistul" s-a întors de la Sacramento?

— Da, chiar în această dimineaţă. E foc de supărare. Din câte mi-a aruncat în fugă, în vreme ce se îndrepta spre Laboratorul criminalijstic, am înţeles că n-a descoperit nimic în capitală Statului California.

— Nu se poate! Chiar nimic?

— Absolut nimic. Joe a lucrat cu atâta pricepere, încât autopsierea Rebeccăi Bachman s-a dovedit absolut inutilă. j

— Mă duc până la el să-l trag de limbă.

— Eu nu ţi-aş recomanda asta, având în vedere faptul că mi-a interzis cu desăvârşire să vă spun că a sosit. Mai lasă-l puţin să se acomodeze cu eşecul înregistrat. Ştii. doar cât de orgolios e!

— Bine. Melanie, ai şi pentru mine o; cafea?

— Tocmai vă pregăteam una, răspunse secretara. Apropo, ştiţi de unde vine numele cafelei?

— Habar n-am.

— De la regiunea Caffa, din Etiopia. Am citit asta ieri, într-o revistă.

Tocmai atunci fu sunată de căpitanul West.

— Da, domnule, rosti fata după ce ascultase instrucţiunile şefului, apoi puse receptorul în furcă.

— Vă aşteaptă în birou, pe dumneavoastră şi pe detectivul Black. Ceva mai devreme a vorbit cu domnul director, adăugă secretara cu un aer complice.

— Sper să fie de bine.

Cinci minute mai târziu îşi făcu apariţia şi Eric.

— S-a întors Butch?

— Da, şi e supărat nevoie mare, îi răspunse Jane. N-a aflat nici o noutate la Sacramento. Şefu' ne aşteaptă.

Detectivul intră imediat în priză, îngândurat, apoi îşi lăsă ţigara - pe care tocmai voia s-o aprindă - pe birou şi zise:

— Atunci să mergem!

— Ne-am prezentat la ordin, *boss!* spuse poliţista, care intrase prima.

— Luaţi loc! Directorul Tillman a obţinut aprobarea pentru interceptarea telefoanelor lui Ripers. Cred că vă bucuraţi.

— Şi cine va instala microfoanele?

— Criminalistul Brian Benett, cine altcineva?

— Pot să merg şi eu cu el? reveni Eric cu o nouă întrebare.

— N-am nimic împotrivă. Cred că aţi *aflat* deja că dr. Harrison n-a descoperit mare lucru în urma autopsierii ultimului cadavru.

— Noi am auzit că n-a descoperit chiar nimic, zise Jane.

— Nici chiar aşa. A putut determina faptul că e mâna aceluiaşi asasin. Victima a fost arsă cu ţigara, a fost strangulată cu propria lenjerie, e şi asta ceva...

— Mda..., mormăi Eric, departe de a părea mulţumit.

— Eu atât am avut să vă spun. Aprobarea procurorului soseşte din clipă-n clipă. Detectiv Black, o iei şi pe urmă îl anunţi pe Benett! Am vorbit deja cu el, aşa că ştie ce are de făcut. Vedeţi să n-o daţi în bară!

Înţelegând că minuta se terminase, poliţiştii părăsiră bârlogul şefului la fel cum veniseră. Adică fără nici un chef. Melanie îi aştepta în picioare, acoperind cu o mână microfonul aparatului telefonic.

— Vă căută jurnalistul Joe Ripers, i se adresă fata *lui Jane.* Vi-I dau?

— De ce nu? zise aceasta, după ce îşi privi partenerul pentru o clipă.

Apoi se aşeză pe un scaun, încercând să fie cât mai relaxată. Fără îndoială, acest apel o cam tulburase.

— Alo, da! Detectiv Heron la aparat.

— Mă bucur să vă aud din nou! Începu Joe pe un ton politicos. Am auzit că aţi deschis o anchetă împotriva mea, e adevărat?

— Eu n-aş numi-o chiar aşa, evită Jane un răspuns direct.

— Dar cum?

— Domnule Ripers, noi nu facem altceva decât să investigăm un caz ceva mai dificil, iar dumneavoastră sunteţi unul dintre putinele noastre fire, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi, cum aţi refuzat să ne ajutaţi în această privinţă, nu am avut încotro.

— Bine. V-ar deranja dacă am sta puţin de vorbă între patru ochi?

— Deloc. Puteţi veni la sediul poliţiei?

— Bineînțeles. Nu am de ce să mă tem de voi însă v-aş sugera un loc mai intim. La o cafenea, de exemplu.

— Ora 11.00 a.m. vă convine?

După ce partenera sa încheie convorbirea, Eric interveni:

— Deci, te vezi cu el?

Înainte de a-i răspunde, Jane primi de la un curier ordinul pentru interceptarea telefoanelor jurnalistului." Era semnat şi de procuror şi de judecător.

— Da. Sunt curioasă ce vrea de la mine.

— Melanie, sună-l te rog pe locotenentul Benett şi spune-i că mergem împreună în misiune! Îi ceru Eric secretarei. Jane, încearcă să-l reții pe Joe măcar o oră, ca să ne terminăm treaba în linişte. Dacă nu se poate, dă-mi un semnal pe mobil! N-aş vrea să dea peste noi în casă.

— Unde instalați microfoanele mai întâi, în locuința lui sau la redacție?

— Stai să mă gândesc! Acum e ora 10.00. Cred că vom merge pe San Pedro Street-, la nr. 101.

— Înainte sunați-l pe Goldblum şi întrebați-l dacă Joe mai este la redacție!

— Aşa vom face.. Unde te întâlneşti cu el?

— La două străzi depărtare de sediul diviziei.

— Perfect. Asta înseamnă că îi trebuie minimum un sfert de oră pentru a ajunge la locul de întâlnire. Deci, dacă nu pleacă dè la ziar până la fără un sfert, înseamnă că-i putem viola apartamentul. Pe urmă ne ducem glonț la locul lui de muncă.

— N-ar fi rău să-i cereți în continuare sprijinul lui Peter, ca să nu mai fiți înregistrați la recepția cotidianului.

— Aşa vom face, deşi nu cred că domnişoara Diego va mai fi atât de îndatoritoare față de el.

— Chiar..., am uitat să te întreb. Cum a decurs întâlnirea cu ea?

— Lasă că îți spun altădată! Acum nu mai avem vreme, adăugă Eric, uşor stânjenit, când îl văzu pe criminalistul Benett făcându-şi apariția. Îmi dai mandatul?

— Poftim!

— Să mergem, Brian!

CAPITOLUL XVIII

— Mă bucur că sunteți punctual, domnule! Îl întâmpină Jane pe Joe Ripers.

— Deformație profesională, dacă-i pot spune așa, zâmbi el. Am avut chiar suficient timp să-mi parchez mașina, fără a întârzia. Facem câțiva pași? Trebuie să dăm peste o cafenea prin zonă.

— De acord.

Dacă mă ia de braț, îi ard una în moacă! Își zise polițista, privindu-l cu coada ochiului. Nu suport atingerea unuia ca el.

Interesantă scârba asta! se gândi Joe la rândul lui. Oare e la fel de bună în pat precum încearcă să fie ca polițistă?

— Purtați întotdeauna pistol? vru el să știe.

— De cele mai multe ori. Am auzit că ați repurtat un nou succes de presă, cu ocazia deplasării dumneavoastră la Sacramento.

— Așa e. Doar la asta sunt buni unii jurnaliști, nu-i așa?

— Nu vă contrazic.

— Chiar în astă seară sunt invitat la postul de televiziune *Southern Broadcasting Corporation,* pentru o emisiune privind această serie de succese.

— Și de aceea ați dorit să ne întâlnim?

— Da, e în legătură cu asta. Mă întrebam dacă e cazul să dezvălui opiniei publice hărțuirea la care sunt supus de către poliție sau îmi puteți oferi un motiv ca să nu procedez așa...

— Cu alte cuvinte, ați stabilit deja un preț pentru tăcerea dumneavoastră?

— Nu, nu chiar. Mai degrabă aș aștepta o ofertă din partea dumneavoastră.

— Și-atunci de ce ați dorit să vă întâlniți cu mine și nu cu superiorii mei? Doar este vizat întregul departament.

— Îmi place să tratez cu femeile mai mult decât cu bărbații.

Da-da, să tratezi, își zise Jane. Știu eu ce înțelegi prin asta, putregaiule!

— Așa, deci. Putem intra aici, adăugă ea, oprindu-se în fața unui bar.

Detectivul Black și criminalistul Benett se aflau deja de cinci minute în locuința lui Joe Ripers. Prjmul cotrobăia prin cochetul apartament, iar cel de-al doilea se ocupa de aspectul tehnic al misiunii, adică instalarea câte unui minuscul micro- fon în receptoarele aparatelor telefonice, căci jurnalistul avea două. Unul fix și altul mobil, cu antenă.

— Eric, ai grijă să nu lași urme! Își atenționă Brian colegul. Din câte văd, suspectul ăsta al vostru este un tip foarte ordonat. Chiar tipicar, aș putea spune.

— Nu-ți face griji, voi fi atent. Ia te uită ce am găsit aici! Un Polaroid, făcu detectivul.

— Și ce ți se pare așa anormal? Ai uitat că omul lucrează în presă?

— Păi, tocmai de-aia! Că lucrează în presă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui!

— Este pentru prima oară în viață când aflu că un ziarist foloseşte Polaroidul. Reporterii au de obicei aparate profesionale de fotografiat, nu dintr-as- tea, de amatori.

— Ştii că ai dreptate?

— Ce-ar putea însemna asta, Brian?

— Că omul ori nu se pricepe la poze - ceea ce e greu de crezut - ori vrea să aibă fotografia imediat după ce o face.

— Şi, poate, fără a o mai developa cine ştie pe unde, îl completă Eric. Omul vrea să fie discret.

— Toate bune şi frumoase, colega, dar fotografiile unde sunt? Ai dat de ele?

— Doar de câteva, însă mai caut.

— Nu uita că n-avem mandat de percheziție, Eric. Să nu laşi urme!

— Ți-am mai spus că sunt atent, nu-ți face griji!

— Pentru tine îmi fac, nu pentru mine.

În acel moment, mobilul lui Eric începu să sune. Detectivul citi afişajul de pe ecran şi ridică din umeri.

— Nu ştiu cine este. Să răspund?

— De ce nu? Oricum, nu poți fi localizat.

— Ai dreptate. Alo!

— Bună, Eric! Sunt eu, Lucy. Îți mai aminteşti de mine?

— Cum aş putea să te uit? îi răspunse bărbatul pe acelaşi ton glumeț. Te-ai mai gândit la propunerea mea?

— Foarte mult.

— Şi?

— Adevărul e că încă nu ştiu ce să fac.

— Adică tot nu crezi că e adevărat ceea ce ți-am spus?

— Eu ştiu... Dacă vă înşelați în privința lui?! Vreau să spun, dacă nu mai ucide...

— E imposibil, Lucy! Toate indiciile pe care le avem duc la el. Şi nu uita că nu numai noi, americanii, am ajuns la concluzia că este un criminal odios, ci şi polițiile din patru state europene.

— Ah, nu mă refeream la omorurile din trecut, ci la cele de pe continentul nostru. Dacă nu le-a comis el?

— Bine, să zicem că ne înşelăm. Chiar şi în aceste condiții, crezi că ar fi nimerit să ai un asemenea prieten?

— Nu prea..., răspunse funcționara, după o clipă de tăcere.

— N-ai vrea să ne întâlnim şi să mai stăm de vorbă despre asta?

— Ba da, Eric, vreau. Tu m-ai băgat în nebuloasa asta, tu să mă scoţi!

— Sunt total de acord cu tine. Să vin să te iau la ora 5.00 p.m.?

— Ar fi perfect.

— Iarăşi te ţii după fuste, colega, îi apostrofă locotenentul pe Eric, după ce acesta încheie convorbirea.

— E în interesul serviciului.

— Bine-bine, nu mă mai aburi atâta, că nu tine! Mai bine spune-mi dacă ai descoperit ceva!

— Nu încă, dar mai caut.

— Lasă, poate ai s-o faci cu altă ocazie! Acum trebuie s-o întindem. Sună-I pe prietenul ăla al vostru şi spune-i că pornim spre ziar! Să ne aştepte.

Detectivul se conformă cu părere de rău şi, în mai puţin de trei minute, cei doi se aflau în stradă, mulţumiţi că această parte a operaţiunii reuşise. Autospeciala care urma să capteze convorbirile din apartamentul lui Joe Ripers era deja instalată, iar sergentul Mann trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta. Şeful celuilalt echipaj de interceptare a- vea să fie condus de tânărul locotenent Brian Frederiks.

*

— Deci, ce aveţi împotriva mea? o întrebă Joe, după ce comandaseră cafele şi apă minerală. Vreau să spun, ce fel de dovezi incriminatorii, de nezdruncinat? o luă ziaristul peste picior.

— Ca să fiu sinceră, nici una.

— Şi-atunci, de ce nu mă lăsaţi în pace? Pentru că am un trecut care nu vă convine?

— Nu numai pentru asta. Dar nu uitaţi că aţi fost prezent în fiecare oraş în care a avut loc asasinarea câte unei prostituate. Nu e lucru puţin...

— Să zicem că nu e. Dar este o dovadă a vinovăţiei mele?

— E o probă circumstanţială, dacă mă pot exprima astfel. Coroborată cu alte indicii incriminante, poate determina juriul să ajungă la o concluzie, în urma judecăţii propriu-zise.

— Domnişoară, dumneata visezi, nu te supăra că ţi-o spun!

— Nu mă supăr, dar trebuie să recunoaşteţi - măcar în sinea dumneavoastră - că asemenea afirmaţii nu sunt de natură să mă înspăimânte.

— Nici nu mă aşteptam la aşa ceva.

— E drept. Probabil că doar aţi sperat.

— Ca să n-o mai lungim, eu zic să punem cărţile pe masă. Am eu vreun motiv să nu mă plâng opiniei publice de hărţuirea la care sunt supus sau nu?

— Cred că aveți. Din păcate, n-am ce să vă ofer în schimbul tăcerii dumneavoastră. Poate îmi dați o sugestie.

— Să zicem că mă veți lăsa în pace şi nu-mi veți mai cerceta fiecare mişcare.

— Asta aş putea să vă promit, *însă cu o* singură condiție.

— Şi anume?

— Vă las în pace până când am o dovadă certă că dumneavoastră sunteți criminalul în serie al prostituatelor din Statele Unite.

În acest caz, am şi eu o condiție de pus. Voi fi primul care va afla despre acea prezumtivă dovadă.

— Chiar dacă, imediat după aceea, va avea loc arestarea dumneavoastră?

— Chiar dacă...

— Atunci, domnule Weger, suntem de acord.

— Am făcut un târg, domnişoară. Eu îmi voi ține promisiunea şi nu voi vorbi la televizor despre hărțuirea la care am fost supus. Aşadar, ne despărțim oarecum prieteni.

— Să zicem...

*

— Domnule căpitan, treaba a mers ca pe roate! raportă detectivul Black cu mândrie, însă uitând să-şi scoată țigara neaprinsă din colțul gurii.

— Perfect. Poate că Ripers se întâlneşte diseară cu Lucy Diego şi o duce la el acasă. Am putea avea parte de un flagrant de toată frumusețea.

— Exclus, murmură Eric.

— Ce vrei să spui?

— Că aşa ceva nu este posibil. După-amiază mă întâlnesc eu cu funcționara. Încerc s-o determin să colaboreze cu noi, adăugă polițistul, privind preocupat pe fereastră.

— Aşa, deci. Bine. Detectiv Heran, cum a de- curs întâlnirea cu Joe Ripers?

— Nu foarte rău, şefu'. Diseară va participa la o emisiune televizată pe canalul local *S.B.C.* şi a promis ba nu va dezvălui hărțuirea la care este supus de către poliție.

— Ce a cerut în schimb?

— De ce bănuiți că a cerut ceva? se miră Jane.

— Pentru că nu sunt tâmpit, de-aia!

— Să fie primul care află, în cazul în care descoperim vreo dovadă esențială împotriva lui.

— Cum ai putut să-i promiți aşa ceva?! sări Eric ca ars.

— Lasă-mă să termin! Nu va avea nimic împotrivă dacă, imediat după aceea, îl vom aresta.

— Atunci se schimbă treaba. Numai să dăm peste dovada aceea...

— Altceva? întrebă căpitanul West.

— Am descoperit la el în apartament un aparat de fotografiat tip Polaroid, care m-a contrariat, îşi aminti Eric.

— De ce, doar e ziarist?!

— Aşa a zis şi Brian Benett, dar mie mi se pare deplasat ca un reporter să nu folosească un aparat de fotografiat profesional. Doar nu e un începător.

— Dacă mă gândesc bine, cred că raţionamentul tău stă în picioare, detectiv Black, aprecie şeful Diviziei „Cazuri Speciale", despachetându-şi tacticos o acadea cu gust de cafea.

— În concluzie, am avea nevoie şi de un mandat de percheziţie, pentru a căuta unele fotografii compromiţătoare.

— Bănuieşti că şi-a imortalizat victimele înainte de a le face de petrecanie?

— Sau după. N-ar fi exclus, nu-i aşa?

CAPITOLUL XIX

— Rochia asta ți se potrivește perfect şi, cre- de-mă, nu e un compliment gratuit! Îi spuse detectivul cu sinceritate lui Lucy Diego.

Fata se înroşi puțin de plăcere, răspunzându-i în cele din urmă:

— Mulțumesc! Nici tu n-arăți rău deloc. Poate puțin cam obosit.

— Tracasat. Da-da, tracasat. Ăsta e cuvântul care se potrivește cel mai bine stării pe care o încerc. Ai vrea să luăm cina împreună?

— Nu, Eric. Nu mănânc niciodată seara. Îmi pare rău. Dar asta nu înseamnă că refuz să fim împreună, adăugă ea repede, cu subînțeles.

Hopa! se miră polițistul în sinea lui. Avansul a fost cât se poate de evident. Nu va fi deloc dificil să mă strecor între picioarele ei. Dar, oare, e bine să procedez aşa acum, când suntem presați de timp şi trebuie să-l înhățăm pe Johann Weger cât mai repede posibil? Mai bine o las pentru altădată.

— Lucy, întâlnirea cu tine este o desfătare, îți jur! Ai puterea de a mă destinde. Spune-mi, mi-ai făcut cumva vrăji?

Funcționara zâmbi cu toată fața şi se gândi:

Cu el nu mi se poate întâmpla nimic rău şi nici nu este un bărbat de lepădat. Pe deasupra, nu poartă verighetă. Şi dacă ar purta, ce? Doar nu vreau să mă mărit cu un detectiv. Am toată viața înainte şi trebuie să mă mai distrez o vreme.

— Atunci, încotro?

Eric îşi conducea atent Fordul Scorpio pe Adams Boulevard, iar ea îşi pudra nasul de zor în oglinda apărătorii de soare.

— Ştiu un local unda găsim toate fructele din lume, pregătite în fel şi chip. Asta poți mânca, nu?

— În seara asta, voi face o excepție pentru tine.

Două ore mai târziu, cei doi se aflau într-un bar de pe Pico Boulevard, aşezați la o măsuță, destul de aproape unul de celălalt. Detectivul îi povesti o jumătate de oră despre Johann Weger, alias Joe Ripers, după care tăcu.

— În concluzie, trecutul lui Joe, faptul că a fost prezent în oraşele în care au avut loc acele crime îngrozitoare şi articolele bine informate pe care le-a publicat în *LA. Times* sunt toate dovezile pe care le aveți împotriva lui, nu?

— Da, Lucy. Nu crezi că e de ajuns?

— Ba da, să zicem că e. Nu vreau să mă mai văd cu el între patru ochi. Dar acum, după ce am luat această hotărâre, cu ce aş mai putea eu să te ajut?

— Asta aş vrea să discutăm, fiindcă nici eu n-am vreo idee. În fine, pot avea deplină încredere în tine?

— Bineînțeles, Eric!

— Divizia în cadrul căreia lucrez i-a instalat un microfon în sufragerie. Mă gândeam că, dacă i-ai face o vizită acasă, ar putea scăpa unele lucruri incriminatorii, care ne-ar ajuta să-l demascăm.

— Dar nu e riscant?

— Nu tocmai, Lucy. La cel mai mic semnal, am putea interveni în forță, te asigur!

— Eu ştiu... Mi-e frică, Eric!

— Ai şi de ce. Deşi la prima vedere nu pare, e un tip cât se poate de periculos.

— Ştii ce nu înțeleg eu? Chiar dacă mă duc la el acasă, tu crezi că îşi va mărturisi păcatele în fața mea?

— ?!...

— N-ar fi mai bine să-l urmăriți, pur şi simplu, până încearcă să ucidă din nou vreo prostituată şi atunci să interveniți decisiv?

— Ba da, însă asta poate dura. Nu uita că, înainte de a emigra în America, n-a ucis vreme de mulți ani. În plus, există şi posibilitatea ca la un moment dat să-l scăpăm din vedere. Ştiindu-se supravegheat, n-ar fi exclus să ne tragă clapa. Ți-am spus că se amuză, jucându-se cu noi.

— Ai dreptate. Şi-atunci, ce e de făcut? se întrebă Lucy Diego mai mult pe sine, dovedind că s-a acomodat perfect cu rolul de ajutor de detectiv pe care-l interpreta. Trebuie să aşteptăm până comite o greşeală. Nu văd altă soluție.

— Ar mai fi ceva, îl străfulgeră brusc o idee pe Eric. Joe are un aparat de fotografiat tip Polaroid, cu care face instantanee. Noi nu putem obține, deocamdată, un mandat de percheziție pentru a-i cotrobăi prin apartament. Când i-am instalat microfonul, n-am dat nici măcar peste o singură poză şi putem bănui că le ține ascunse pe undeva.

— Crezi că ar putea fi ceva compromițător?

— Altfel de ce le-ar ține ascunse, Lucy? Toți criminalii în serie au obiceiurile lor ieşite din comun. Poate are o colecție cu femeile pe care le-a ucis.

— Înțeleg unde bați. Bun, să zicem că merg la el acasă. Cum fac să scap de Joe ca să-i percheziționez locuința?

— Apartamentul în care locuieşte nu e tocmai spațios. Îți voi descrie topografia acestuia. De asemenea, îți pot indica încă de pe acum locurile în care n-ar avea nici un rost să cauți şi cele în care ai putea descoperi acele fotografii. Asta nu înseamnă, însă, că te expui la un risc mai mic. Oricum, noi vom fi vizavi de imobilul în care locuieşte Ripers.

Tânăra se gândi câteva minute bune, fără să mai scoată o vorbă. Propunerea o incita, iar tentația de a-şi vedea numele pe prima pagină a ziarului, în cazul în care Joe ar fi fost demascat, era deosebit de mare. În cele din urmă, se hotărî şi îi ceru detectivului toate detaliile de care putea avea nevoie a doua zi. Mai rămânea doar să-l convingă pe Joe s-o invite la el acasă.

*

Jane urmărise emisiunea postului de televiziune *S.B.C.* cu sufletul la gură. Odiosul criminal făcuse paradă în legătură cu faptele sale trecute, pozând în ipostaza de victimă a unui sistem nemilos, şi bălăcărise - ba cu brutalitate, ba cu diplomație - competența poliției metropolitane în descoperirea adevăratului ucigaş de prostituate. Dar se ținu de cuvânt şi nu făcu nici o referire la hărțuirea pe care o blamase.

Polițista răsuflă uşurată şi se pregăti să facă un duş. Înainte, însă, îl sună pe sergentul Mann, care era la post, în fața casei lui Ripers.

— Vreun semn, bătrâne?

— Nimic până acum. Omul se uită liniştit la televizor, de parc-ar fi cel mai cuminte pensionar din lume.

— Cu Frederiks ai vorbit?

— A lăsat un om la post şi s-a dus acasă, după ce Joe a părăsit redacția. În cazul în care subiectul îşi părăseşte locuința, îi anunț de urgență şi se întoarce.

— Căpitanul e şi el la curent cu toate astea?

— Bineînțeles, doar mă ştii că sunt un polițist disciplinat.

— O.K., amice, mai vorbim!

Îmbrăcată doar în halatul ei de baie, fără nimic pe dedesubt, Jane se pregătea să intre sub duş. În acel moment auzi soneria de la intraré. Îşi consultă ceasul în grabă şi îşi căută pistolul.

Cine poate fi la ora asta? se miră ea. E trecut de 10 p.m.

Se apropie tiptil de uşă şi întrebă, pe un ton cât mai ferm posibil:

— Cine e?

— Eu, Eric! Mai încet, că scoli tot blocul.

Răsuflă uşurată şi duse arma la spate, în vreme ce cu mâna rămasă liberă descuie uşa.

— De ce naiba n-ai sunat înainte, dacă tot erai prin apropiere?

— Ca să fac economie. Tocmai m-am despărțit de Lucy Diego.

— Ia loc! Şi e bună tipa? Te-a satisfăcut?

— Îți spun dacă-mi torni un pahar de tărie. Cred că pot fuma, nu?

— Chiar dacă mă opun, tot ai să ți-o aprinzi, nu-i aşa? Spune-mi cum a fost partida de sex, lasă tertipurile!

— Ai să râzi, dar între noi nu s-a întâmplat nimic.

— Eşti un mincinos!

— Şi, cum eram prin apropiere, m-am gândit să-ți fac o. vizită ca să-mi satisfac necesitățile fiziologice...

— Scuză-mă, partenere, am greşit! Nu eşti un mincinos, ci un porc...

În ciuda faptului că lucrau împreună de atâta amar de vreme şi țineau foarte mult unui la celălalt, între cei doi detectivi nu avusese loc vreo relație sentimentală sau sexuală. Nici nu se punea o astfel de problemă.

— Bine, să lăsăm asta! Lucy va încerca mâine să intre în apartamentul lui Ripers şi să caute fotografii compromițătoare.

— Şi dacă nu le găseşte?

— Va căuta un motiv să o şteargă.

— Ce fel de motiv?

— Eu ştiu? Poate-i spune că este pe ciclu... Dar văd că te pregăteai să intri în baie. Vrei să te spăl pe spate?

Ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea, Jane îi spuse:

— Steve şi Frederiks n-au obținut nici un rezultat.

— Dar cel puțin sergentul ne va fi deosebit de folositor dacă fata ajunge în casa lui Joe.

— Steve?

— El, prin intermediul microfonului instalat. Putem auzi ce se întâmplă şi avem posibilitatea de a interveni la timp în caz de necesitate.

— Da' dacă se defectează instalația?

— Puşchea pe limbă! Nu cobi!

CAPITOLUL XX

În ziua următoare, Lucy Diego îl sună pe Joe înainte de pauza de prânz,

— Aş vrea să ne întâlnim diseară, îi spuse ea. Am ceva foarte important să-ţi comunic.

— Vrei să cinăm undeva?

— Nu, n-aş vrea să fim văzuţi împreună. Ieri am fost abordată de un poliţist din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale" a D.P.L.A., care mi-a spus o grămadă de chestii despre tine.

— Aşa?!

— Fireşte că n-am crezut nici un cuvânt, dar trebuie să stăm de vorbă despre asta. Din păcate, astăzi mama va dormi la mine, aşa că nu te pot invita acasă.

— Bine, atunci vom merge la mine, propuse Joe fără nici o ezitare. De acord?

— Cred că e cea mai bună soluţie. Pe la ora 8.00 p.m. ţi-ar conveni să ne întâlnim?

— Te aştept în fata magazinului de antichităţi de pe San Pedro Street. E la numărul 111.

— Ştiu unde vine strada asta.

— Perfect, atunci rămâne la ora stabilită. Vezi să nu fii urmărită!

— În regulă.

Cu sufletul strâns, Lucy păşi în apartamentul lui Ripers şi, înainte de a se aşeza pe un fotoliu, răspunse sărutului pe care i-l dădu gazda.

— Miroşi atât de frumos! o complimentă el.

— Mulţumesc! Şi mie îmi place mirosul tău.

— Spune-mi despre ce este vorba, ca să terminăm cu această poveste şi să avem grijă unul de celălalt! o îndemnă Joe. Cred că şi tu vrei asta...

— Bineînţeles, se grăbi fata să-l aprobe. Bineînţeles... Dar nu ştiu cum să încep.

— *Ziceai că un* poliţist ţi-a spus o grămadă de lucruri despre mine.

— Exact. Susţinea că eşti un criminal în serie şi că întreaga poliţie e pe urmele tale, zise Lucy, zâmbind cât putea ea de seducător.

— Trebuie neapărat să le dau o lecţie copoilor! Acum îmi pare rău că n-am făcut-o încă de aseară, când am apărut la o emisiune televizată.

— Deci, n-ai nici o legătură cu aceste atrocităţi, nu-i aşa?

— Nici nu te gândi! Tot ce îi deranjează pe poliţişti este că ştiu mai multe decât ei despre crimele cu pricina şi că sunt neamţ de origine. Asta-i tot. Încearcă să mă înfunde pentru că nu vreau să le dezvălui sursele mele de informare. Şi nici n-am s-o fac, decât în faţa instanţei.

— Joe, acum m-am liniştit de tot. N-ai ceva de băut?

— Am whisky, campari şi gin.

— Dar votcă?

— Nu, din păcate.

Tânăra făcu o mutră pleoştită, de parcă s-ar fi dărâmat cerul pe ea, iar fără acea băutură, orele pe care le mai avea de trăit erau numărate.

Citindu-i deznădejdea de pe chip, Ripers zise:

— Dacă vrei neapărat votcă, cobor să cumpăr.

— Ar fi minunat, dar. să nu întârzii! se bucură tânăra, plăcut surprinsă că fusese atât de uşor să-l îndepărteze. Promit, să nu cotrobăi prin lu- crurile tale, aşa cum ar proceda, din curiozitate, orice altă femeie!

— De la început mi-am dat seama că nu eşti ca toate celelalte! Îi mai adresă Joe un compliment, apoi se îndreptă spre uşă. În maximum zece minute mă întorc.

Nici nu închisese bine uşa în urma lui, că Lucy se şi apucă de cotrobăială. Intuiția sa feminină o îndemnă să caute inițial sub patul din dormitor. Cu ajutorul unei lanterne minuscule pe care o adusese, cercetă în grabă locul, întinzându-se pe burtă. Imediat, zări într-un colț o cutie prinsă cu scotch şi trase de ea.

De emoție, începuse să tremure. Cutia nu era prevăzută cu încuietoare, aşa că îi fu uşor să o deschidă. Într-adevăr, înăuntru se aflau mai multe fotografii făcute cu Polaroidul. Avusese mare noroc să descopere ascunzătoarea din primul foc. Le luă în mână şi le privi. Cu greu îşi putu reprima un strigăt.

Ce oroare! zise ea îngrozită, abia mişcându-şi buzele.

Fotografiile înfățişau mai multe chipuri de femei ce păreau moarte şi erau aşezate în poziții nefireşti. Toate aveau înfăşurate în jurul gâtului obiec- te de lenjerie intimă, din câte îşi putea da seama.

Împinse cutia înapoi sub pat, fără a o mai fixa la locul ei, apoi alergă în living-room şi le ascunse în poşetă. Puse mâna pe telefon şi zise:

— Am găsit pozele cu femeile ucise de Ripers.

— În acel moment, uşa de la intrare se dădu de perete şi gazda îşi făcu apariția.

— A sunat cineva ori, poate, voiai să telefonezi?

— Mă gândeam s-o anunț pe mama că sosesc în curând acasă, bâigui Lucy.

— Da? Eu înțelesesem că mai rămâi cu mine. Doar de aceea am cumpărat băutura.

Bărbatul îi turnă o porție generoasă într-un pahar, adăugă două cuburi de gheață şi o servi.

— Mulțumesc, răspunse tânăra, abia potolin- du-şi tremurul mâinilor.

Bău aproape o jumătate de pahar dintr-o dată, tuşi, începu să lăcrimeze şi spuse:

— Joe, din păcate, în această seară nu putem fi împreună, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— De ce să nu putem? Doar suntem aici şi vrem amândoi asta, nu?

— Da, dar nu acum.

— Din cauza mamei tale? îi poți telefona, aşa cum ai intenționat mai devreme, şi îi spui că mai întârzii. Măcar până la miezul nopții, te rog!

— Îmi vine foarte greu —spuse Lucy, destul de tulburată - însă trebuie să te refuz. Sunt într-o perioadă în care n-ar fi bine pentru nici unul dintre noi dacă am face-o.

— ... Mda, acum înțeleg. Asta-i situația. Dar de ce eşti atât de roşie la față?

— Din pricina băuturii, se justifică funcționara şi mai luă o gură din pahar. Îmi place atât de mult votca, încât sunt cam lacomă când am prilejul să beau!

— Atunci când ne mai putem vedea? o întrebă Joe, apropiindu-se de ea şi sărutând-o pentru a doua oară.

Pentru o clipă, fata uită cine o îmbrățişează şi dădu capul pe spate, suspinând de plăcere.

Bărbatul luă această reacție ca pe un răspuns la gestul său tandru şi începu să-i frământe sânii cu delicatețe. Apoi, mâinile sale coborâră şi o prinseră cu putere de fese, trăgând-o spre sine.

Cu ochii închişi, Lucy pierdu orice rațiune pentru câteva clipe. Apoi, realizând unde se află şi mai ales cu cine, se dezlipi de el, spunându-i:

— Joe, îmi faci rău! Ți-am spus că acum nu se apoate. Am ciclu.

— Bine, dar am putea încerca în alt mod...

— Adică, cu gura?

— De ce nu? Ai prejudecăți?

— Nu e vorba despre asta, însă eu nu sunt o persoană a jumătăților de măsură. Vreau totul sau nimic!

Tânăra se mira în sinea ei - pe bună dreptate - că avusese puterea de a juca teatru atât de bine... Probabil că teama ce o stăpânea îi dăduse acea forță de care nu se ştia în stare.

— În regulă, zise el într-un târziu, nu fără părere de rău în glas. Să te conduc până acasă?

— Nu e nevoie. Am să chem un taxi.

— Nu mai vrei un pahar? o întrebă Joe, văzând că îşi terminase băutura.

— Păstrează votca pentru data viitoare. Atunci am să stau până dimineața şi o vom bea pe toată, bine?

— O.K.

Ajunsă în stradă, fata dădu cu ochii de Eric, care stătea ascuns sub un arbore. Şi cum acesta îi făcu semn să treacă mai departe, procedă întocmai.

Se opri la câțiva metri şi ridică mâna spre primul taxi care se ivi. Mai privi o dată în urmă, dar detectivul dispăruse deja.

— Încotro, domnişoară?

Lucy îi dădu şoferului o adresă la întâmplare şi se răstigni, moale, pe bancheta din spate a automobilului. După ce rulară o vreme, conducătorul auto exclamă:

— Ce mai vrea şi idiotul ăsta care-mi tot face semn cu farurile maşinii?

Lucy Diego sări de la locul său şi privi în spate. Eric îi făcea semn să tragă pe dreapta, dintr-o maşină de culoare roşie.

— Opreşte, te rog! Poftim 10$! Eu am să cobor aici.

Tânăra veni spre el, abia ţinându-se pe picioare.

— Uite pozele, partenere! zise funcţionara, scoţând din poşetă dovezile incriminatorii la adresa odiosului ucigaş în serie.

—Ai făcut o treabă excelentă, pentru care meriţi o diplomă! aprecie Eric şi o sărută pe amândoi obrajii. Apropo, nu vrei să intri în poliţie?

— În nici un caz. Meseria asta nu e pentru mine.

După ce privi o clipă fotografiile, detectivul vorbi într-un microfon pe care-l avea fixat sub reverul hainei:

— Putem acţiona. Îmi trebuie încă o maşină, care s-o ducă pe fată acasă.

— Nu e nevoie. Dacă tot îl arestaţi, pot merge liniştită pe jos. Am nevoie de aer.

— În regulă, atunci acţionăm conform planului stabilit. Am să aştept echipa de intervenţie în faţa intrării în imobil. Aduceţi-le aminte încă o dată că eu şi Jane vom intra primii!

— La revedere, generale!

Eric mângâie părul lui Lucy şi o sărută din nou, de astă dată în colţul gurii, spunându-i:

— Dacă nu erai tu, o sfecleam rău de tot. Cred că vei vrea să ne mai revedem, nu-i aşa?

— Desigur, zâmbi ea pentru prima oară de când se întâlniseră. Dar să nu fie prea târziu, că te uit şi-mi găsesc pe altcineva...

CAPITOLUL XXI

Jane sună la uşa apartamentului şi se postă în faţa vizorului, cu Eric lângă ea.

Joe Ripers răspunse abia la al treilea semnal, deschizând larg uşa după ce îi zărise chipul. Părea destul de încântat de vizită, dar şi contrariat.

— Ce-i cu dumneavoastră aici? Nu-mi amintesc să vă fi invitat la mine dar, dacă tot aţi venit, poftiţi înăuntru!

După ce fata intră, anulând posibilitatea ca asasinul în serie să-i poată închide uşa în nas, îşi făcu simţită prezenţa şi Eric.

— Încântat de oaspeţi?

— Aştept o explicaţie din partea dumneavoastră! schimbă ziaristul tonul discuţiei. De ce daţi buzna peste mine? Aveţi un mandat sau ceva asemănător?

— N-avem nevoie! răspunse poliţista. Amin- tiţi-vă, chiar adineauri m-aţi invitat înăuntru.

— Pe dumneavoastră da, însă nu şi pe el.

— N-o să ne stingherească, vă asigur. De fapt, am venit pentru a mă tine de cuvânt.

— Nu înţeleg.

— Vă amintiţi că am făcut un târg? încercă Jane să-i împrospăteze memoria. Am promis că veţi fi primul care va afla despre vreo dovadă palpabilă care v-ar putea trimite în dosul gratiilor, cel puţin pentru toată viaţa...

— Despre asta era vorba! reacţionă prompt Ripers, destinzându-se vizibil. Şi aţi găsit acea dovadă?

— Fără îndoială.

— E vorba despre nişte poze foarte drăguţe, zise şi Eric.

— Poze? se miră ziaristul, deloc impacientat. Mi le-au făcut agenţii dumneavoastră?

— Nici pe departe. Fotografiile vă aparţin. Johann Weger, alias Joe Ripers, păli brusc. N-aveau cum să pună mâna pe ele! se încurajă el în gând. Fără mandat de percheziţie, nu-mi puteau viola locuinţa. Şi chiar dacă aveau mandat, ar fi trebuit s-o facă în prezenţa mea. Mai mult ca sigur că blufează.

— În continuare nu înţeleg despre ce e vorba! zise el, din ce în ce mai amuzat. Nu-i aşa că n-aveţi nimic? Vă daţi seama ce-o să urmeze pentru că aţi îndrăznit să mă ameninţaţi şi să-mi tulburaţi liniştea în propriul domiciliu? Mâine, întreaga mass-media vă va avea în prim plan. Felicitări!

— Jane, îmi dai voie să-i ard vreo două în bot? întrebă detectivul, scoţând la vedere una dintre fotografiile primite de la Lucy Diego. Sau vreo două... Vom zice că el ne-a atacat şi o să ne creadă toată lumea.

— Stai potolit, colega, şi fii cu ochii pe el, ca să nu încerce ceva!

Departe de un asemenea gând, asasinul se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă ca un copil.

Mai mult ca sigur că a luat-o razna! se gândi Jane, pipăindu-şi, totuşi, pistolul Walther P.A.K., model PP, de calibru 9 milimetri.

— Nu recunosc nimic! Nu recunosc nimic! zise Ripers printre sughiţuri de plâns, înainte ca Eric să-i pună cătuşele şi să-i citească drepturile, anun- ţându-l că e arestat pentru uciderea mai multor prostituate pe teritoriul american.

— Dar ce, ţi-a pus cineva vreo întrebare?!

— Ai fix două şanse, îi spuse directorul Tillman inculpatului, în cele din urmă. Dacă nu vrei să recunoşti nimic, pe baza dovezilor strânse de noi, vei fi condamnat la moarte prin injectarea de substanţă letală. Înţelegi ce îţi spun?

— Asta-i pedeapsa pentru criminalii în serie ca tine, pe care o aplică Statul California! completă căpitanul Corky West, ştiind că neamţul se putea opune extrădării.

— Dâcă mărturiseşti întregul adevăr, te vom extrăda în Germania şi vei fi condamnat la închisoare pe viaţă. Alegerea e la latitudinea ta.

În cele din urmă, Johann Weger a făcut mărturisiri complete, dublu prilej de bucurie pentru toată lumea:

— În felul acesta - le vorbi directorul D.P.L.A. poliţiştilor din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale" - scăpăm de un asasin periculos şi nici nu trebuie să-l trimitem noi pe lumea cealaltă. Va muri de bătrâneţe în spatele gratiilor. Domnilor, v-aţi descurcat excelent!

*

În seara aceleiaşi zile, barul *Love Inn,* de pe strada unde Sarah Vargas făcuse trotuarul, era rezervat pentru poliţie. Petrecerea oferită de proprietar începuse doar de o jumătate de oră, dar atmosfera se încălzise deja.

— Mâine, întreaga pagină a cotidianului meu vă aparţine! ţipă jurnalistul Peter Goldblum spre detectivi. Am scris un reportaj pe cinste.

— Cred că nu m-ai omis din schemă! zise Lucy Diego, care se ameţise deja cu un pahar de votcă Smirnoff.

— Dimpotrivă, ocupi un loc de cinste, dragă colega!

— Stephanie, rămâne cum am vorbit, da? o întrebă Eric pe prostituata ce încercase să-l ajute în timpul anchetei.

— Tu eşti *boss-ul!*

— Partenere, se pare că în seara asta vei fi foarte ocupat, nu-i aşa? făcu Jane aluzie la relaţia dintre Eric şi Lucy, care se înfiripase deja.

— Te deranjează?

— Dimpotrivă! Dacă reuşeşti să te mai defulezi şi tu din punct de vedere sexual, devii mai suportabil în timpul zilei. Nu mă deranjează că o să te distrezi.

— Spre deosebire de unele persoane, care n-au mai avut un partener de sex de un deceniu... Dacă insişti, cred că mâine m-aş putea sacrifica pentru a te scoate din amorţeală şi a te scăpa de migrene...

— Încearcă să fii mai puţin imposibil în această minunată seară şi totul va fi O.K.!

— Dar tu ce-ai să faci de una singură, Jane?

— Mă îmbăt criță. Te oftici?

— Nici pe departe. Ba mai mult, am să-ţi dau tot concursul. Patroane, încă un pahar de whisky sec pentru colega mea. Triplu, dacă se poate!

Într-un colţ mai retras al localului, sergentul Mann îşi savura în tăcere berea favorită. Se afla la a patra sticlă de Carlsberg şi îi era din ce în ce mai sete.

Pe nesimţite, lungana Stephanie se apropie de el. Îl îmbrăţişă pe la spate îi sărută o ureche şi îi şopti:

— În noaptea asta nu-mi mai scapi, copoiule! Am ordine precise de dus la îndeplinire...

— Eric? exclamă Steve, descumpănit.

— Dar cine credeai, Sfânta Fecioară?

— Black, ticălosule!!! mai apucă sergentul să strige, înainte ca două buze excesiv de înfometate să-i taie răsuflarea, în vreme ce o mână abilă îi descheia şliţul.